VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2015. gada 29. aprīlī*

Ārpuslīgumiskā atbildība — Ombuda izskatīta sūdzība par piemēroto kandidātu saraksta saistībā ar atklātu konkursu pārvaldību — Izmeklēšanas pilnvaras — Rūpības pienākums — Iespējas zaudēšana — Morālais kaitējums

Lieta T-217/11

Claire Staelen , ar dzīvesvietu Bridelē [*Bridel*] (Luksemburga), ko sākotnēji pārstāvēja *L. Levi*, *M. Vandenbussche* un *A. Blot*, vēlāk – *F. Wies* un *A. Hertzog* un visbeidzot – *V. Olona*, advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas ombudu, ko pārstāv *G. Grill*, pārstāvis, kam palīdz *D. Waelbroeck* un *A. Duron*, advokāti,

atbildētājs,

par prasību atlīdzināt kaitējumu, kāds prasītājai esot nodarīts, Eiropas ombudam izskatot viņas sūdzību par piemēroto kandidātu saraksta, kurš izveidots pēc atklātā konkursa EUR/A/151/98 un kurā viņa ir ietverta kā konkursu izturējusī kandidāte, sliktu pārvaldību.

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs M. Preks [*M. Prek*], tiesneši I. Labucka un V. Kreišics [*V. Kreuschitz*] (referents),

sekretāre K. Kristensena [*C. Kristensen*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2014. gada 9. aprīļa tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – franču.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

I – *Fakti, kas radās pirms sūdzības iesniegšanas ombudam*

1 1999. gada 2. martā *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī* (OV C 60 A, 10. lpp.) tika publicēts paziņojums par konkursu, kurš attiecās cita starpā uz to, kā organizēt atklātu konkursu, pamatojoties uz pārbaudījumiem, lai izveidotu piemēroto kandidātu sarakstu administratoru, kuru galvenā valoda ir franču valoda, pieņemšanai darbā (EUR/A/151/98) (turpmāk tekstā – "konkurss EUR/A/151/98"). Minēto konkursu organizēja Parlaments un Eiropas Savienības Padome. Prasītāja piedalījās šajā konkursā kā kandidāte.

2 Prasītāja *C. Staelen* 1999. gada 11. novembrī sāka strādāt Eiropas Parlamentā kā palīgdarbiniece A kategorijā un nostrādāja līdz 2000. gada 27. novembrim. Sākot no šī pēdējā minētā datuma, viņai tika piešķirts pagaidu darbinieka līgums ar klasifikāciju A 7 pakāpē, 3. līmenī, vēlāk – ar klasifikāciju tajā pašā pakāpē, 4. līmenī. Viņas līgums ar Parlamentu beidzās 2003. gada 26. novembrī. Kopš šī pēdējā minētā datuma viņa vairs nestrādā.

3 2000. gada 8. un 9. jūnijā prasītāja piedalījās konkursa EUR/A/151/98 rakstiskajos pārbaudījumos.

4 2000. gada 26. oktobrī konkursa EUR/A/151/98 atlases komisijas priekšsēdētājs informēja prasītāju, ka, tā kā viņa rakstveida pārbaudījumā ir ieguvusi tikai 17 punktus, bet minimālais punktu skaits, lai nokārtotu šo pārbaudījumu, ir 20 punkti, viņa netiek pielaista pie tālākajiem pārbaudījumiem šajā konkursā. 2001. gada 12. janvārī šī konkursa rezultātā tika izveidots piemēroto kandidātu saraksts.

5 2001. gada 30. janvārī prasītāja – pēc tam, kad bija noraidīta viņas sūdzība, – cēla prasību Vispārējā tiesā par 2000. gada 26. oktobra lēmumu.

6 2003. gada 5. martā Vispārējā tiesa atcēla konkursa EUR/A/151/98 atlases komisijas 2000. gada 26. oktobra lēmumu, ar kuru tika atteikts pielaist prasītāju pie pārbaudījumiem, kuri sekoja pēc rakstveida pārbaudījuma (2003. gada 5. marta spriedums, *Staelen*/Parlaments, T-24/01, Krājums-CDL, EU:T:2003:52).

7 2004. gada 22. martā Parlaments, izpildot spriedumu *Staelen*/Parlaments, minēts 6. punktā (EU:T:2003:52), organizēja mutiskos pārbaudījumus, kuros prasītāja piedalījās kā vienīgā kandidāte.

8 2004. gada 22. jūlijā prasītāja iesniedza sūdzību, lai panāktu, ka viņai tiek nosūtīti rezultāti par viņas dalību konkursā EUR/A/151/98.

9 2004. gada 18. augustā Parlaments informēja prasītāju, ka viņas vārds nav ticis iekļauts piemēroto kandidātu sarakstā, jo viņas kopējais iegūto punktu skaits ir zemāks par punktu skaitu, kādu ieguvis kandidāts, kurš ticis iekļauts piemēroto kandidātu saraksta pēdējā vietā.

10 2005. gada 19. janvārī prasītāja – pēc tam, kad tika noraidīta viņas sūdzība, – Vispārējā tiesā par 2004. gada 18. augusta lēmumu cēla prasību atcelt tiesību aktu un atlīdzināt zaudējumus.

11 2005. gada 19. maijā Parlaments informēja prasītāju, ka tas ir nolēmis iekļaut viņas vārdu konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu sarakstā un ka minētais saraksts ir spēkā līdz 2007. gada 1. jūnijam.

12 Ar 2006. gada 18. oktobra rīkojumu *Staelen*/Parlaments (T-32/05, EU:T:2006:328) Vispārējā tiesa atzina, ka vairs nav jālemj par 2005. gada 19. janvārī celto prasību atcelt tiesību aktu, un noraidīja prasību par zaudējumu atlīdzību.

13 Nesaņemot darba piedāvājumus, prasītāja rakstīja vairākām Eiropas Savienības iestādēm, tostarp Parlamentam un Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai, ar mērķi atrast darbu. Visi šie lūgumi tika noraidīti.

II – *Par ombudam iesniegto sūdzību*

14 2006. gada 14. novembrī prasītāja iesniedza sūdzību ombudam sakarā ar to, ka Parlaments esot slikti pārvaldījis konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu sarakstu (turpmāk tekstā – "sūdzība").

15 2007. gada 30. janvārī ombuds informēja prasītāju, ka sūdzība esot tikusi izvērtēta un ka Parlamentam ir lūgts iesniegt atzinumu par, pirmkārt, prasītājas lietas pārvaldību pēc tās vārda iekļaušanas konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu sarakstā un, otrkārt, par prasītājas lūgumu izturēties pret viņu taisnīgi, piešķirot vakantos amatus Savienības iestādēs.

16 2007. gada 20. martā Parlaments nosūtīja pieprasīto atzinumu ombudam.

17 2007. gada 3. maijā ombuds informēja Parlamentu, ka tas uzskata par nepieciešamu pārbaudīt Parlamenta rīcībā esošos lietas materiālus, cita starpā, lai noskaidrotu, vai un kā citas Savienības iestādes tikušas informētas par Parlamenta lēmumu iekļaut prasītājas vārdu konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu sarakstā.

18 2007. gada 11. maijā prasītāja iesniedza ombudam savus apsvērumus par Parlamenta atzinumu saistībā ar sūdzību.

19 2007. gada 15. maijā prasītāja lūdza Parlamentu pagarināt konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu saraksta spēkā esamību. Šī lūguma kopija tika nosūtīta ombudam tajā pašā dienā. Tajā pašā datumā ombuda dienesti uzsāka Parlamenta rīcībā esošo lietas materiālu pārbaudi. Šie lietas materiāli ietvēra astoņus konfidenciālus dokumentus.

20 2007. gada 16. maijā ombuds sagatavoja "Ziņojumu par Eiropas ombuda īstenoto lietas materiālu pārbaudi" (turpmāk tekstā – "pārbaudes ziņojums"). Minētajā ziņojumā bija norādīts, ka ombuda pārstāvji ir saņēmuši astoņu konfidenciālu dokumentu kopijas un uz viena no šiem dokumentiem ir norāde "Dokuments, saukts par "pooling [kopējās rezerves]", ko ir izplatījis Eiropas Personāla atlases birojs (*EPSO*), norādot to kandidātu skaitu, kāds ir palicis visu dažādo [Savienības] iestāžu organizēto konkursu piemēroto kandidātu sarakstos".

21 2007. gada 24. maijā ombuds nosūtīja prasītājai un Parlamentam pārbaudes ziņojumu.

22 Ar 2007. gada 24. maija vēstuli, kuras kopija tajā pašā dienā tika nosūtīta prasītājai, ombuds piedāvāja Parlamentam pagarināt konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu saraksta spēkā esamību, lai nodrošinātu iespēju panākt izlīgumu gadījumā, ja tiktu secināts, ka ir notikusi slikta pārvaldība. 2007. gada 31. maijā Parlaments informēja ombudu, ka minētā saraksta spēkā esamība tiek pagarināta līdz 2007. gada 31. augustam. 2007. gada 6. jūnijā prasītāja tika informēta par faktu, ka Parlamenta ģenerālsekretārs ir lūdzis uzsākt procedūru šī saraksta spēkā esamības termiņa pagarināšanai līdz 2007. gada 31. augustam. 2007. gada 17. jūlijā Parlaments informēja prasītāju par to, ka tas ir nolēmis pagarināt šī saraksta spēkā esamību līdz 2007. gada 31. augustam.

23 2007. gada 28. augustā prasītāja nosūtīja ombudam e-pasta ziņu, kurā tā norādīja, ka konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu saraksta, kurā bija ietverts prasītājas vārds, spēkā esamība tikusi pagarināta tikai par trim mēnešiem, kaut arī minētā piemēroto kandidātu saraksta spēkā esamības termiņš attiecībā uz sākotnējiem konkursu izturējušajiem kandidātiem bijis garāks. Ar 2007. gada 29. augusta e-pasta ziņu ombuds atbildēja uz prasītājas e-pasta ziņu.

24 2007. gada 15. oktobrī Parlaments norādīja prasītājai, ka, ja viņa vēlas, viņas kandidatūras lietas materiāli tiks saglabāti divarpus gadus pēc konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu saraksta spēkā esamības termiņa beigām. 2007. gada 19. oktobrī prasītāja atbildēja, ka fakts, ka minētā saraksta spēkā esamība tikusi pagarināta tikai par trim mēnešiem, esot apstiprinājis, ka attiecībā pret viņu esot tikusi piemērota diskriminācija.

25 2007. gada 22. oktobrī ombuds nosūtīja prasītājai savu lēmumu, kas tika pieņemts pēc sūdzības iesniegšanas (turpmāk tekstā – "2007. gada 22. oktobra lēmums"). Šajā lēmumā ombuds secināja, ka nevar būt runas par sliktu Parlamenta pārvaldību. Šāda secinājuma pamatošanai ombuds cita starpā norādīja, ka Parlamenta rīcībā esošo lietas materiālu pārbaude, kas tika veikta 2007. gada 15. maijā, ļāva pierādīt, ka kopš 2005. gada maija Parlaments ir pieņēmis darbā tikai administratorus, kuru galvenā valoda ir franču valoda un kuri ir specializējušies konkrētās jomās. Tāpat ombuds norādīja, ka minētā pārbaude parādīja, ka prasītājas kandidatūra bija pieejama visām Parlamenta ģenerāldirekcijām (ĢD) (skat. minētā lēmuma 2.4. punktu). Pēc tam ombuds precizēja, ka "pārbaude apstiprināja, ko Parlaments jau bija norādījis savā atzinumā, proti, ka [konkursa EUR/A/151/98] piemēroto kandidātu saraksts, kurš liecināja par [prasītājas] pieejamību, ir ticis nodots citu [Savienības] iestāžu rīcībā", un ka "pārbaude arī parādīja, ka tās *curriculum vitae* ir ticis nosūtīts dienestam, kurš vēlējās iegūt informāciju par viņu, proti, Padomei" (skat. šī lēmuma 2.5. punktu). Visbeidzot, attiecībā uz minētā saraksta spēkā esamības pagarināšanu ombuds piebilda, ka tas ietilpstot kompetentās iestādes rīcības brīvībā, un uzteica Parlamentu par izteikto vēlmi pagarināt šī saraksta spēkā esamību (skat. šī lēmuma 2.6. punktu).

III – *Par izmeklēšanu, kas tika veikta pēc ombuda iniciatīvas*

26 Pēc 2007. gada 22. oktobra lēmuma prasītāja nosūtīja ombudam vairākas vēstules, kurās tā atsaucās uz kļūdām, kuras it kā esot pieļāvis ombuds sakarā ar to, ka tas izbeidza izmeklēšanu par konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu sarakstu un netika veikta oficiāla šī saraksta publicēšana, kā arī izplatīšana iestāžu vidū (skat. it īpaši 2008. gada 24. janvāra, 14. jūlija un 1. augusta vēstules). Prasītāja lūdza ombudam atsākt izmeklēšanu uz šī pamata. Ombuds savās 2008. gada 1. un 21. jūlija, kā arī 1. oktobra atbildēs apstiprināja secinājumus, kādus tas bija izdarījis 2007. gada 22. oktobra lēmumā. Ar 2008. gada 8. oktobra vēstuli prasītāja izbeidza šo vēstuļu apmaiņu, liedzot ombudam iespēju turpināt rakstīt prasītājai.

27 2009. gada 5. novembrī *P.* k-dze, Parlamenta locekle, sazinājās ar ombudu pēc prasītājas lūguma, lai lūgtu tam pārskatīt 2007. gada 22. oktobra lēmumu. *P.* k-dze 2010. gada 4. martā nosūtīja ombudam atgādinājuma vēstuli.

28 2010. gada 10. martā ombuds atbildēja uz *P.* k-dzes vēstulēm, atvainojoties par savu novēloto atbildi un apstiprinot savu secinājumu, saskaņā ar kuru sūdzības izskatīšanas laikā netika secināts, ka Parlamenta īstenotā pārvaldība bija slikta. It īpaši ombuds atkārtoti apstiprināja, ka viņa pārbaude ir pierādījusi, ka attiecīgais piemēroto kandidātu saraksts tika nosūtīts citām Savienības iestādēm un ka iecēlējinstitūcijas lēmuma pieņemšana par piemēroto kandidātu saraksta spēkā esamības beigu termiņu ietilpa šīs pēdējās minētās rīcības brīvībā.

29 2010. gada 14. aprīlī *P*. k-dze sazinājās ar ombudu, tam lūdzot izteikt apsvērumus par 2010. gada 17. marta vēstules saturu, kuru *W*. k-gs, pensionēts Parlamenta ierēdnis un prasītājas agrākais kolēģis, viņai bija nosūtījis un kuras kopiju tā bija pievienojusi. Minētā vēstule ietvēra jautājumus par ombuda īstenoto izmeklēšanu, kā arī dažādu pret pēdējo minēto vērstu informāciju.

30 2010. gada 1. jūnija vēstulē *P*. k-dze pārmeta ombudam, ka tas ir pieļāvis noteiktas kļūdas, tostarp sagrozījis faktus, apgalvojot, ka konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu saraksts, kurā bija ietverts prasītājas vārds, ticis nosūtīts citām iestādēm. Turklāt tā uzsvēra, ka prasītājai ticis nodarīts būtisks kaitējums ombuda rīcības dēļ un ka viņa gaidīja, ka ombuds izteiks konkrētus priekšlikumus, lai atlīdzinātu šo kaitējumu.

31 2010. gada 11. jūnijā ombuds atbildēja uz *P*. k-dzes vēstuli, atvainojoties par novēloto atbildi un norādot, ka 2010. gada 14. aprīļa un 1. jūnija vēstuļu saturs nekavējoties tiks rūpīgi pārbaudīts, ka lieta ir tikusi nodota citam pārvaldītājam un ka prasītāja tiks informēta par šajā pārbaudē izdarītajiem secinājumiem līdz 2010. gada jūnija beigām.

32 2010. gada 29. jūnijā ombuds informēja *P*. k-dzi par pēdējās minētās 2010. gada 14. aprīļa un 1. jūnija vēstuļu pārbaudē izdarītajiem secinājumiem. Pirmkārt, viņš atzina, ka tā lēmuma 2.5. punkta pirmajā teikumā bija kļūda, ciktāl tajā bija norādīts, ka "Parlaments jau bija norādījis savā atzinumā", ka konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu saraksts, kurā bija ietverts prasītājas vārds, tika nosūtīts citām Savienības iestādēm. Viņš šajā sakarā atvainojās prasītājai, kā arī *P*. k-dzei. Otrkārt, ombuds paskaidroja, ka secinājums, saskaņā ar kuru minētais saraksts, kurš norādīja uz prasītājas pieejamību, tika nosūtīts citām Savienības iestādēm, bija balstīts uz dokumentu, sauktu par "pooling". Viņš izteica nožēlu par to, ka nebija pietiekami ņēmis vērā šo faktu jau agrāk. Turklāt viņš atzina, ka šajā dokumentā nebija precizēts datums, kurā Parlaments nosūtīja attiecīgo informāciju *EPSO* vai citām iestādēm, lai gan faktu secība, ņemot vērā šī piemēroto kandidātu saraksta spēkā esamību līdz 2007. gada 1. jūnijam, bija būtiska. Ombuds norādīja, ka tāpēc viņš ir nolēmis uzsākt izmeklēšanu pēc savas iniciatīvas, lai pārbaudītu, vai Parlaments nav īstenojis sliktu pārvaldību.

33 Ar tās pašas dienas vēstuli ombuds informēja Parlamentu par kļūdu 2007. gada 22. oktobra lēmuma 2.5. punktā, tās labojumu un ombuda lēmumu uzsākt izmeklēšanu pēc savas iniciatīvas ar mērķi pārbaudīt, vai Parlaments nav īstenojis sliktu pārvaldību, novērtējot prasītājas situāciju. Šajā kontekstā ombuds prasīja Parlamentam iesniegt atzinumu un papildu informāciju par vairākiem jautājumiem. Tā, piemēram, viņš prasīja Parlamentam precizēt, kā tas informēja *EPSO*, Padomi, kā arī citas Savienības iestādes un struktūras par faktu, ka prasītājas vārds ticis iekļauts konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu sarakstā, paskaidrot iemeslu, kāpēc Parlaments neatbildēja uz prasītājas 2007. gada 15. maija lūgumu pagarināt minētā saraksta spēkā esamību, precizēt, vai tas konsultējās ar Padomi, pirms nolemt, vai šis saraksts ir jāpagarina, un, ja tas tā nav, norādīt kāpēc, kā arī komentēt faktu, ka prasītājas vārds bija iekļauts vienā un tajā pašā sarakstā tikai divus gadus un trīs mēnešus, kaut arī citu kandidātu vārdi tajā bija iekļauti gandrīz sešus ar pusi gadus.

34 2010. gada 5. jūlijā ombuds tikās ar *P*. k-dzi. Šīs tikšanās laikā *P*. k-dze viņam iesniedza kopiju vēstulei, kuru *W*. k-gs viņai bija nosūtījis 2010. gada 30. jūnijā un kurā viņš bija norādījis, ka prasītāja ir pilnībā zaudējusi ticību ombuda spējai uzsākt objektīvu procedūru un ka šādos apstākļos ombudam nekavējoties būtu jāizbeidz izmeklēšana. Tajā pašā dienā notika Ombuda par lietu atbildīgā darbinieka un *W*. k-ga tikšanās, kuras laikā pēdējais minētais apstiprināja, ka prasītājai ir aizdomas, ka starp ombudu un Parlamentu pastāv slepena vienošanās.

35 2010. gada 12. jūlijā *W*. k-gs informēja ombudu, ka prasītāja iebilst pret jaunu izmeklēšanu sakarā ar aizdomām par slepenu vienošanos starp ombudu un Parlamentu. Ombudam tika iesniegta dokumenta, kurā bija ietvertas prasītājas detalizētas pārdomas par jaunu izmeklēšanu, kopija. Minētajā dokumentā prasītāja norādīja, ka viņas iespējamā piekrišana šai izmeklēšanai ir atkarīga no ombuda atbildēm uz viņas izteiktajām aizdomām.

36 Ar 2010. gada 19. jūlija vēstuli, kas tika nosūtīta *W*. k-gam, ombuds atbildēja uz jautājumiem, kas bija uzdoti dokumentā, kurš ietvēra prasītājas detalizētas pārdomas par jaunu izmeklēšanu. Viņš apliecināja, ka nepastāv nekāda slepena vienošanās un ka viņš būtu priecīgs, ja prasītāja piekristu turpināt pēc viņa iniciatīvas uzsākto izmeklēšanu.

37 2010. gada 26. jūlijā *W*. k-gs atbildēja, ka viņš un prasītāja atkārto un paplašina iepriekš izteiktos pārmetumus. Viņš precizēja, ka prasītāja joprojām iebilst pret jaunu ombuda izmeklēšanu.

38 2010. gada 8. septembrī ombuds atbildēja uz *W*. k-ga 2010. gada 26. jūlija vēstuli, cita starpā norādot, ka nav jāatbild uz katru no *W*. k-ga un prasītājas argumentiem, jo viņi liekoties apņēmības pilni iesniegt savus iebildumus citās iestādēs.

39 2010. gada 15. novembrī Parlaments sniedza atzinumu, atbildot uz jautājumiem, kurus viņam bija nosūtījis ombuds 2010. gada 29. jūnija vēstulē. Savā atzinumā tas norādīja, ka saskaņā ar šajā jautājumā piemērojamo politiku visi dati par prasītāju tikuši iznīcināti divus ar pusi gadus pēc konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu saraksta spēkā esamības termiņa beigām, proti, 2010. gada martā. Tāpēc tas nevar pamatot savas atbildes ar dokumentiem, kā tas to parasti dara, un viņam ir jāpaļaujas uz ierēdņu, kas attiecīgajā laikā bija atbildīgi par lietu, atmiņu. Atbildot uz ombuda jautājumiem, Parlaments cita starpā apstiprināja, ka *EPSO*, Padome un citas Savienības iestādes un struktūras bija savlaicīgi informētas par to, ka prasītājas vārds ticis iekļauts minētajā sarakstā, ka pirms šī saraksta spēkā esamības termiņa pagarināšanas notika apspriešanās ar Padomi un ka potenciāli ieinteresētajām iestādēm tika dots ilgāks termiņš, lai sazinātos ar prasītāju, nekā termiņš, kāds tām tika dots attiecībā uz citiem šajā pašā sarakstā iekļautajiem kandidātiem.

40 2010. gada 22. novembrī ombuds uzdeva Parlamentam jaunus jautājumus un par to ar tās pašas dienas vēstuli, kuras kopija tika nosūtīta prasītājai, informēja *P*. k-dzi. Šajā vēstulē viņš arī norādīja, ka, ja prasītāja turpinās iebilst pret izmeklēšanu, kas tikusi uzsākta pēc viņa iniciatīvas, tad viņš ierobežos savu analīzi ar jau rīcībā esošo informāciju, kā arī informāciju, kas Parlamentam joprojām ir jāiesniedz ombudam.

41 Savā 2011. gada 24. janvāra atbildē uz ombuda jaunajiem jautājumiem Parlaments apstiprināja, ka prasītājas lieta tikusi pilnībā iznīcināta un ka tāpēc tā rīcībā vairs nav vēstuļu vai elektronisko vēstuļu, ar kurām Parlaments bija informējis citas Savienības iestādes un struktūras par faktu, ka prasītājas vārds ticis iekļauts konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu sarakstā.

42 2011. gada 31. martā ombuds pieņēma lēmumu izbeigt pēc viņa iniciatīvas uzsākto izmeklēšanu (turpmāk tekstā – "2011. gada 31. marta lēmums"). Šajā lēmumā viņš secināja, ka Parlaments nav īstenojis sliktu pārvaldību attiecībā uz prasītājas 2007. gada 15. maija vēstules izskatīšanu un attiecībā uz prasītājas vārda iekļaušanas konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu sarakstā ilgumu. Tāpat ombuds secināja, ka, ņemot vērā, ka prasītāja iebilst pret notiekošo izmeklēšanu un ka tā nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm, tā nav jāturpina.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

43 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā tika iesniegts 2011. gada 20. aprīlī, prasītāja cēla šo prasību par zaudējumu atlīdzību.

44 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— piespriest ombudam samaksāt prasītājai summu EUR 559 382,13 apmērā kā atlīdzību par pagātnē nodarīto materiālo kaitējumu, pieskaitot kavējuma procentus, kas aprēķināti saskaņā ar Eiropas Centrālās bankas likmi, pieskaitot divus procentus;

— piespriest ombudam iemaksāt Kopienas pensiju fondā pensijas iemaksas prasītājas labā, kas atbilst pamatalgai, kura aprēķināta par laikposmu no 2005. gada jūnija līdz 2011. gada aprīlim, proti, pamatojoties uz kopējo summu EUR 482 225,97 apmērā;

— piespriest ombudam ik mēnesi, sākot no 2011. gada maija līdz 2026. gada martam, maksāt prasītājai neto summas, kas atbilst algām, kas noteiktas AD pakāpes ierēdņiem, sākot ar AD 9 pakāpes 2. līmeņa otro gadu, ņemot vērā šīs pašas pakāpes ierēdņa normālo karjeru, pieskaitot atbilstošas iemaksas pensiju fondā prasītājas labā, kā arī veselības apdrošināšanas iemaksas;

— piespriest ombudam viņai samaksāt summu EUR 50 000 apmērā kā atlīdzību par nodarīto morālo kaitējumu;

— piespriest ombudam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

45 Ombuda prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

46 Replikas rakstā prasītāja ir lūgusi Vispārējai tiesai procesa organizatorisko un pierādījumu savākšanas pasākumu ietvaros uzdot:

— ombudam iesniegt dokumentus, kas ietverti pārbaudes lietas materiālos, kā arī 2007. gada 24. un 31. maija vēstules saistībā ar konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu saraksta, kurā ticis ietverts prasītājas vārds, spēkā esamības termiņa pagarināšanu;

— uzaicināt *Diamandouros* k-gu, Eiropas ombudu prasības pieteikuma iesniegšanas brīdī, uz tiesas sēdi;

— uzklausīt *A*. un *B*. k-dzes no ombuda dienestiem, kā arī *C*. k-gu, *P*. k-dzi, *H*. k-dzi un *S*. k-gu no Parlamenta dienestiem, lai noskaidrotu saturu tiem lietas materiāliem, kurus Parlamenta darbinieki iesniedza Ombuda pārstāvjiem 2007. gada 15. maijā īstenotajā pārbaudē.

47 Ar 2012. gada 25. aprīļa vēstuli prasītāja lūdza Vispārējai tiesai iespēju iesniegt šajā lietā dokumentus, kas tikuši iegūti lietā F-9/12, *Staelen*/Parlaments, kuru šobrīd izskata Civildienesta tiesa, kā jaunus pierādījumu piedāvājumus. Šis lūgums tika apmierināts ar pirmās palātas priekšsēdētāja 2012. gada 23. maija lēmumu. Ar pēdējā minētā 2012. gada 19. jūnija lēmumu šajā lūgumā minētie dokumenti un 2012. gada 6. jūnija pavadvēstule, izņemot Parlamenta iebildumu rakstu lietā F-9/12, tika pievienoti lietas materiāliem.

48 2012. gada 23. oktobrī prasītāja lūdza Vispārējo tiesu uzaicināt Parlamentu un ombudu iesniegt divas e-pasta ziņas saistībā ar noteiktu dokumentu, kuri bija ombuda rīcībā kopš 2007. gada maijā īstenotās pārbaudes, kopiju pārsūtīšanu Parlamentam. Atbildot uz šo lūgumu, ombuds iesniedza divas attiecīgās e-pasta ziņas Vispārējās tiesas kancelejā. Ar 2012. gada 21. novembra pirmās palātas priekšsēdētāja lēmumu šīs e-pasta ziņas tika pievienotas lietas materiāliem.

49 Ar 2012. gada 19. decembra vēstuli prasītāja iesniedza Vispārējās tiesas kancelejā jaunus pierādījumu piedāvājumus un lūgumu noteikt procesa organizatoriskos pasākumus, atsaucoties uz neseno faktu attīstību lietā F-9/12. Ar pirmās palātas priekšsēdētāja 2013. gada 24. janvāra lēmumu šī vēstule, kā arī tās pielikumi tika pievienoti lietas materiāliem.

50 2013. gada 11. jūlijā Civildienesta tiesa taisīja spriedumu lietā F-9/12, kurā tā piesprieda Parlamentam, pirmkārt, atlīdzināt materiālo kaitējumu, kurš *ex æquo et bono* bija novērtēts EUR 10 000 apmērā sakarā ar prasītājas zaudēto peļņu saistībā ar tās iekļaušanu attiecīgajā piemēroto kandidātu sarakstā Parlamenta rīcības dēļ, un, otrkārt, atlīdzināt prasītājai nodarīto morālo kaitējumu, kas *ex æquo et bono* bija novērtēts EUR 5000 apmērā (2013. gada 11. jūlija spriedums, *CC*/Parlaments, F-9/12, Krājums-CDL, EU:F:2013:116, 124. un 128. punkts).

51 Tā kā ar 2013. gada 17. septembra lēmumu Vispārējās tiesas palātu sastāvs tika mainīts (OV C 313, 2. lpp.), tiesnesis referents tika iekļauts ceturtajā palātā, kurai līdz ar to tika nodota šī lieta.

52 2013. gada 28. augustā prasītāja iesniedza apelācijas sūdzību par spriedumu *CC*/Parlaments, minēts 50. punktā (EU:F:2013:116) (skat. lietu T-457/13 P).

53 2013. gada 6. novembrī prasītāja lūdza pierādījumu savākšanas pasākumu ietvaros iztaujāt *O'Reilly* k-dzi, kura stājās Eiropas ombuda amatā pēc *Diamandouros* k-ga, jo esot svarīgi uzzināt tās nostāju jautājumā par viņas priekšgājēja pieļautajām kļūdām un to, kādā mērā viņa tās akceptē vai tām iebilst.

54 Pamatojoties uz tiesneša referenta ziņojumu, Vispārējā tiesa (ceturtā palāta) nolēma uzaicināt lietas dalībniekus atbildēt uz noteiktiem rakstveida jautājumiem un sākt mutvārdu procesu. Lietas dalībnieki atbildēja uz minētajiem rakstveida jautājumiem noteiktajā termiņā. Turklāt Vispārējā tiesa 2014. gada 9. aprīļa tiesas sēdē uzklausīja lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumus un to atbildes uz tās mutvārdos uzdotajiem jautājumiem.

Juridiskais pamatojums

I – *Par pieņemamību*

55 Vispirms Vispārējā tiesa atgādina, ka tās kompetencē saskaņā ar LESD 268. pantu un 340. panta otro daļu ir izskatīt pret ombudu celtu prasību par zaudējumu atlīdzību (spriedumi, 2004. gada 23. marts, Ombuds/*Lamberts*, C-234/02 P, Krājums, EU:C:2004:174; 2002. gada 10. aprīlis, *Lamberts*/Ombuds, T-209/00, Krājums, EU:T:2002:94, 52. punkts, un 2008. gada 24. septembris, *M*/Ombuds, T-412/05, EU:T:2008:397, 39. punkts).

56 Tomēr ombuds apšauba prasītājas interesi celt prasību, jo ar šo prasību tiekot apstrīdēts, ka pēc ombuda iniciatīvas uzsāktā izmeklēšana neesot bijusi pietiekami plaša, kaut arī prasītāja ļoti iebilda pret šo izmeklēšanu. Turklāt ombuds norāda, ka nav pieņemts nekāds galīgais lēmums attiecībā uz to, kad un kā Parlaments informēja citas iestādes un struktūras par to, ka prasītājas vārds ticis iekļauts konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu sarakstā. Ombuds tomēr uzskata, ka tas varētu atsākt izmeklēšanu šajā sakarā. Tāpēc šī prasība viņam šķiet pāragra.

57 Prasītāja uzskata, ka tai ir interese celt prasību, ņemot vērā divu ombuda izmeklēšanu izbeigšanu ar lēmumiem, ar kuriem tika konstatēts, ka Parlaments nav īstenojis sliktu pārvaldību.

58 Vispārējā tiesa uzskata, ka fakts, ka prasītāja ir iebildusi pret izmeklēšanu, kuru ombuds uzsāka pēc savas ierosmes, šajā gadījumā neļauj apšaubīt viņas interesi celt prasību. Pat ja minētā izmeklēšana tika veikta bez prasītājas piekrišanas un atbalsta, pēdējai minētajai ir interese celt prasību par kaitējuma atlīdzību, kāds tai esot nodarīts šīs izmeklēšanas rezultātā vai ietvaros, jo jautājums par prasītājas attieksmi pret pašu izmeklēšanu šajā gadījumā nevar ietekmēt vērtējumu par prasības pieņemamību.

59 Turklāt jāatgādina, ka prasība par zaudējumu atlīdzību tika ieviesta ar LESD kā autonoms tiesību aizsardzības līdzeklis, kuram ir īpaša funkcija tiesību aizsardzības līdzekļu sistēmā un kura izmantošanas nosacījumi ir atkarīgi no tā konkrētā mērķa (spriedums, 1971. gada 28. aprīlis, *Lütticke*

/Komisija, 4/69, Krājums, EU:C:1971:40, 6. punkts, un rīkojums, 1993. gada 21. jūnijs, *Van Parijs* u.c./Padome un Komisija, C-257/93, Krājums, EU:C:1993:249, 14. punkts). Lai arī prasības atcelt tiesību aktu un prasības sakarā ar bezdarbību mērķis ir noteikt sankcijas par kāda juridiski saistoša akta prettiesiskumu vai šāda akta neesamību, prasības par zaudējumu atlīdzību mērķis ir lūgums atlīdzināt kaitējumu, kas radies kāda prettiesiska akta, kurš ir vai nav juridiski saistošs, vai rīcības, kurā ir vainojama Kopienas iestāde vai struktūra, rezultātā (šajā ziņā skat. spriedumus, 1985. gada 10. jūlijs, *CMC* u.c./Komisija, 118/83, Krājums, EU:C:1985:308, 29.–31. punkts; 1994. gada 15. septembris, *KYDEP*/Padome un Komisija, C-146/91, Krājums, EU:C:1994:329, 26. punkts, un 1999. gada 15. jūnijs, *Ismeri Europa*/Revīzijas palāta, T-277/97, Krājums, EU:T:1999:124, 61. punkts).

60 Tāpēc šīs prasības par zaudējumu atlīdzību pieņemamību nevar ietekmēt fakts, ka ombuds vēl nav pieņēmis galīgu lēmumu noteiktos jautājumos, par kuriem tas ir veicis pēc savas iniciatīvas uzsākto izmeklēšanu.

61 Līdz ar to prasība ir jāatzīst par pieņemamu.

II – *Par lietas būtību*

A – *Ievads*

62 Prasītāja apgalvo, ka nosacījumi, kādi tiek prasīti, lai iestātos Savienības ārpuslīgumiskā atbildība, šajā gadījumā esot izpildīti. Runājot par ombuda prettiesisko rīcību, prasītāja izvirza četrus pamatus savas prasības pamatošanai.

63 Ar pirmo pamatu prasītāja pārmet ombudam, ka tas esot pārkāpis Eiropas Parlamenta 1994. gada 9. marta Lēmuma 94/262/EOTK, EK, Euratom par noteikumiem un vispārējiem nosacījumiem, kas reglamentē ombuda pienākumu izpildi (OV L 113, 15. lpp.), 3. panta 1. punktu un Īstenošanas noteikumu, kurus, piemērojot Lēmuma 94/262 14. pantu (turpmāk tekstā – "Īstenošanas noteikumi"), pieņēmis ombuds, 5. un 9.2. pantu, ciktāl ombuds pēc sūdzības iesniegšanas un pēc savas iniciatīvas uzsāktās izmeklēšanas nav veicis visas nepieciešamās pārbaudes, lai konstatētu, ka Parlaments slikti ir veicis prasītājas lietas pārvaldību.

64 Ar otro pamatu prasītāja apgalvo, ka ombuds esot pieļāvis vairākas acīmredzamas kļūdas vērtējumā, tādējādi radot kaitējumu sūdzības pamatotības izvērtēšanas laikā un pēc šīs izvērtēšanas.

65 Ar trešo pamatu prasītāja uzskata, ka ombuds neesot bijis objektīvs, neesot rīkojies labā ticībā, objektīvi un neatkarīgi un neesot pareizi izmantojis pilnvaras sūdzības izvērtēšanas laikā un pēc šīs izvērtēšanas.

66 Ar ceturto pamatu prasītāja apgalvo, ka pēc sūdzības izvērtēšanas pēc savas iniciatīvas uzsāktajā izmeklēšanā ombuds neesot izpildījis pienākumu ņemt vērā ierēdņu intereses, neesot ievērojis labas pārvaldības un saprātīga termiņa principus, kā arī esot pārkāpis Eiropas Labas administratīvās prakses kodeksa, kas tika pieņemts pēc Eiropas Parlamenta 2001. gada 6. septembra rezolūcijas (OV C 72, 331. lpp.; turpmāk tekstā – "Labas administratīvās prakses kodekss"), 14. un 17. pantu un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. pantu.

67 Ombuds apstrīd visus šos četrus pamatus un uzskata, ka prasītājas prasība ir jānoraida kā nepamatota.

B – *Par judikatūru Savienības ārpuslīgumiskās atbildības iestāšanās jomā*

68 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Savienības ārpuslīgumiskās atbildības par tās iestāžu prettiesisku rīcību iestāšanās LESD 340. panta otrās daļas izpratnē ir atkarīga no tā, vai ir izpildīti visi nosacījumi, proti, vai iestādei pārmestā rīcība ir prettiesiska, zaudējumi ir reāli un pastāv cēloņsakarība starp konkrēto

rīcību un norādīto kaitējumu (šajā ziņā skat. spriedumus, 1982. gada 29. septembris, *Oleifici Mediterranei*/EEK, 26/81, Krājums, EU:C:1982:318, 16. punkts; 2006. gada 9. novembris, *Agraz* u.c./Komisija, C-243/05 P, Krājums, EU:C:2006:708, 26. punkts, un 2010. gada 2. marts, *Arcelor* /Parlaments un Padome, T-16/04, Krājums, EU:T:2010:54, 139. punkts un tajā minētā judikatūra).

69 Tā kā šie nosacījumi ir kumulatīvi, prasība ir jānoraida pilnībā, ja kaut viens no šiem nosacījumiem nav izpildīts (skat. spriedumu *Arcelor*/Parlaments un Padome, minēts 68. punktā, EU:T:2010:54, 140. punkts un tajā minētā judikatūra).

70 Attiecībā uz nosacījumu par iestādes prettiesisku rīcību tiek prasīts, ka ir jābūt pierādītam tiesību normas, ar kuru tiek piešķirtas tiesības privātpersonām, pietiekami būtiskam pārkāpumam (spriedumi, 2000. gada 4. jūlijs, *Bergaderm* un *Goupil*/Komisija, C-352/98 P, Krājums, EU:C:2000:361, 42. un 43. punkts, un 2008. gada 9. septembris, *FIAMM* u.c./Padome un Komisija, C-120/06 P un C-121/06 P, Krājums, EU:C:2008:476, 173. punkts). Tādējādi Savienības atbildība var iestāties arī tad, ja iestāde ir pieļāvusi kļūdu, kuras rezultātā ir izdarīts šāds pietiekami būtisks pārkāpums.

71 Runājot par prasību, saskaņā ar kuru tiesību normas pārkāpumam ir jābūt pietiekami būtiskam, noteicošais kritērijs, kas ļauj uzskatīt, ka tā ir izpildīta, ir tas, ka attiecīgā iestāde ir acīmredzami un nopietni pārkāpusi savas rīcības brīvības robežas. Vienīgi tad, ja šai iestādei ir ļoti ierobežota rīcības brīvība vai pat tās nav, vienkāršs Savienības tiesību pārkāpums var būt pietiekams, lai pierādītu pietiekami būtiska pārkāpuma esamību (skat. spriedumus, 2002. gada 10. decembris, Komisija/*Camar* un *Tico*, C-312/00 P, Krājums, EU:C:2002:736, 54. punkts un tajā minētā judikatūra, un *Arcelor* /Parlaments un Padome, minēts 68. punktā, EU:T:2010:54, 141. punkts un tajā minētā judikatūra). Līdz ar to rīcības brīvībai, kāda ir attiecīgajai iestādei, ir noteicošā loma, nosakot, vai ir ticis izdarīts šāds pietiekami būtisks pārkāpums (šajā ziņā skat. spriedumu, 2005. gada 12. jūlijs, Komisija/*CEVA* un *Pfizer*, C-198/03 P, Krājums, EU:C:2005:445, 66. punkts un tajā minētā judikatūra).

72 Tādējādi, ja ombudam ir rīcības brīvība, tad tikai acīmredzama un nopietna tā rīcības brīvības robežu pārkāpšana var tikt uzskatīta par pietiekami būtisku Savienības tiesību pārkāpumu, kas var izraisīt Savienības atbildības iestāšanos. Turpretim, ja, īstenojot savas funkcijas, ombudam rīcības brīvība ir ļoti ierobežota vai pat tādas nav vispār, tad tikai ar Savienības tiesību pārkāpumu vien var būt pietiekami, lai pierādītu, ka pastāv šāds pietiekami būtisks pārkāpums (šajā ziņā skat. spriedumu *M* /Ombuds, minēts 55. punktā, EU:T:2008:397, 143. punkts).

73 Attiecībā uz prasību, saskaņā ar kuru tiesību normai ir jāpiešķir tiesības indivīdiem, no judikatūras izriet, ka šī prasība ir izpildīta tad, ja minētā norma rada priekšrocību, kura var tikt kvalificēta par iegūtām tiesībām, ja tās uzdevums ir aizsargāt indivīdu intereses vai ja tā par labu indivīdiem piešķir tiesības, kuru saturs ir pietiekami skaidri nosakāms (skat. spriedumu, 2005. gada 19. oktobris, *Cofradía de pescadores "San Pedro de Bermeo"* u.c./Padome, T-415/03, Krājums, EU:T:2005:365, 86. punkts un tajā minētā judikatūra). Turklāt no judikatūras izriet, ka šis nosacījums ir izpildīts, ja pārkāptā tiesību norma, kura būtībā attiecas uz vispārīga rakstura interesēm, nodrošina arī attiecīgo privātpersonu individuālo interešu aizsardzību (skat. spriedumu, 2013. gada 16. maijs, *Gap granen & producten* /Komisija, T-437/10, EU:T:2013:248, 22. punkts un tajā minētā judikatūra).

74 Tāpēc šajā gadījumā ir jāpārbauda, vai ombuds ir izdarījis apgalvotās nelikumības, izskatot prasītājas sūdzību un pēc tam pēc savas iniciatīvas veicot izmeklēšanu. Ja ombuds ir izdarījis nelikumības, tad ir jāpārbauda, vai tās ir uzskatāmas par tiesību normu, ar kurām tiek piešķirtas tiesības privātpersonām, pietiekami būtisku pārkāpumu.

C – Par apgalvotajām nelikumībām

1. Par nelikumībām, pārkāpjot Lēmuma 94/262 3. panta 1. punktu, Īstenošanas noteikumu 5. un 9.2. pantu, neizpildot pienākumu ņemt vērā ierēdņu intereses, kā arī pārkāpjot labas pārvaldības principu

a) Sākotnējie apsvērumi

75 Pirmajā pamatā prasītāja apgalvo, ka ombuds esot pārkāpis Lēmuma 94/292 3. panta 1. punktu un Īstenošanas noteikumu 5. un 9.2. pantu, ciktāl tas, izskatot sūdzību, un pēc savas iniciatīvas uzsāktajā izmeklēšanā nav veicis visas nepieciešamās pārbaudes, lai identificētu un noskaidrotu sliktas pārvaldes gadījumus, uz kuriem norādīja prasītāja. Ar ceturtā pamata pirmo iebildumu prasītāja apgalvo, ka to pašu iemeslu dēļ neesot izpildīts pienākums ņemt vērā ierēdņu intereses un esot pārkāpts labas pārvaldības princips. Šie iebildumi ir jāizskata kopā.

76 Pirmkārt, jānorāda, kā jau tika atzīts, ka ombudam ir plaša rīcības brīvība attiecībā uz sūdzību pamatotību un to, kas ar tām turpmāk ir darāms, un ka šajā ziņā viņam nav nekāda pienākuma attiecībā uz iznākumu (šajā ziņā skat. spriedumus, Ombuds/*Lamberts*, minēts 55. punktā, EU:C:2004:174, 50. un 52. punkts, un *M*/Ombuds, minēts 55. punktā, EU:T:2008:397, 143. punkts). Tāpēc tikai acīmredzama un būtiska tā rīcības brīvības robežu neievērošana attiecībā uz sūdzību pamatotību un to, kas ar tām turpmāk ir darāms, var būt uzskatāma par pietiekami būtisku Savienības tiesību pārkāpumu, uz kura pamata var iestāties Savienības atbildība. Tas pats attiecas uz gadījumu, kad ombuds novērtē sliktas pārvaldības gadījumu esamību, kuru izmeklēšanu viņš ir uzsācis pēc savas iniciatīvas.

77 Turklāt, runājot par ombuda izmeklēšanas pilnvarām, jāatgādina, ka no Lēmuma 94/262 3. panta 1. punkta izriet, ka ombuds, saņemot sūdzību, vai pēc savas ierosmes veic visas izmeklēšanas darbības, "ko viņš uzskata par pamatotām", lai identificētu ikvienu iespējamu sliktas pārvaldības gadījumu Savienības iestāžu un struktūru darbībā. Īstenošanas noteikumu 4.1. pantā ir paredzēts, ka ombuds lemj, vai ir pietiekami pierādījumi, lai pamatotu izmeklēšanas uzsākšanu attiecībā uz pieņemamu sūdzību. Turklāt minēto noteikumu 5. pantā ir definētas ombuda izmeklēšanas pilnvaras, tajā norādot, ka ombuds "var", cita starpā, prasīt Savienības iestādēm un struktūrām iesniegt informāciju vai pārbaudīt attiecīgo iestāžu vai struktūru datnes. Saskaņā ar šo noteikumu 9.2. pantu ombudam ir tādas pašas izmeklēšanas pilnvaras attiecībā uz izmeklēšanu, kuru viņš uzsāk pats.

78 Tādējādi ombudam atbilstoši Lēmuma 94/262 3. panta 1. punktam un Īstenošanas noteikumu 4.1., 5. un 9.2. pantam ir rīcības brīvība arī attiecībā uz veicamo izmeklēšanu uzsākšanu un apjomu, kā arī attiecībā uz izmeklēšanas instrumentiem, kādi izmantojami, izskatot sūdzību, vai viņa paša uzsāktajā izmeklēšanā.

79 No minētā izriet, ka, ņemot vērā iepriekš 70. punktā un nākamajos punktos minēto judikatūru, tikai acīmredzama un nopietna ombuda rīcības brīvības, kas piešķirta ar Lēmuma 94/262 3. panta 1. punktu un Īstenošanas noteikumu 4.1., 5. un 9.2. pantu, robežu pārkāpšana var tikt uzskatīta par pietiekami būtisku Savienības tiesību pārkāpumu, kas var izraisīt Savienības atbildības iestāšanos.

80 Tomēr ombudam rīcības brīvība izmeklēšanas jomā ir jāīsteno, ievērojot Savienības augstāka juridiskā spēka tiesību normas.

81 Pamattiesību hartas 41. panta, kas ir veltīts tiesībām uz labu pārvaldību, 1. punktā ir noteikts, ka ikvienai personai ir tiesības uz objektīvu, godīgu un pieņemamā termiņā veiktu jautājumu izskatīšanu Savienības iestādēs un struktūrās. Minētās hartas 41. panta 2. punktā ir precizēts, ka minētās tiesības cita starpā ietver tiesības ikvienai personai tikt uzklausītai, pirms tiek veikts kāds individuāls

pasākums, kas to varētu nelabvēlīgi ietekmēt, ikvienas personas tiesības piekļūt materiāliem, kas uz to attiecas, ievērojot konfidencialitātes, kā arī profesionālā noslēpuma un komercnoslēpuma likumīgas aizsardzības apsvērumus, kā arī pārvaldes pienākumu pamatot savus lēmumus.

82 Minētajā normā ietvertā vārdkopa "[cita starpā]" norāda uz to, ka tiesības uz labu pārvaldību neaprobežojas ar trim iepriekš minētajām garantijām. Tas izriet arī no paskaidrojumiem attiecībā uz Pamattiesību hartu (OV 2007, C 303, 17. lpp.), kuros ir precizēts, ka 41. pants ir balstīts uz Savienības kā to tiesību kopienas pastāvēšanu, kuru iezīmes ir attīstītas judikatūrā, kas it īpaši ir veltīta labai pārvaldībai kā vispārējam tiesību principam.

83 Paskaidrojumos attiecībā uz Pamattiesību hartu cita starpā ir atsauce uz judikatūru, saskaņā ar kuru gadījumā, kad Savienības iestādei ir plaša rīcības brīvība, pārbaudei par Savienības tiesību sistēmā paredzēto administratīvā procesa garantiju ievērošanu ir fundamentāla nozīme. Šo garantiju vidū ietilpst rūpības principa ievērošana, proti, kompetentās iestādes pienākums rūpīgi un objektīvi pārbaudīt visus konkrētās lietas apstākļus (šajā ziņā skat. spriedumus, 1991. gada 21. novembris, *Technische Universität München*, C-269/90, Krājums, EU:C:1991:438, 14. punkts; 2008. gada 6. novembris, Nīderlande/Komisija, C-405/07 P, Krājums, EU:C:2008:613, 56. punkts, un 2011. gada 9. septembris, *Dow AgroSciences* u.c./Komisija, T-475/07, Krājums, EU:T:2011:445, 154. punkts).

84 Šajā ziņā jāuzsver, ka kompetentās iestādes pienākuma rūpīgi savākt faktiskos pierādījumus, kas nepieciešami tās rīcības brīvības īstenošanai, izpilde, kā arī šīs izpildes pārbaude Savienības tiesā ir vēl jo svarīgākas, jo minētās rīcības brīvības īstenošana ir pakļauta tikai ierobežotai pārbaudei tiesā pēc būtības, proti, pārbaudei, vai nav pieļauta acīmredzama kļūda. Tādējādi kompetentās iestādes pienākums rūpīgi un objektīvi izvērtēt visus attiecīgās lietas atbilstošos apstākļus ir uzskatāms par priekšnoteikumu, kāds nepieciešams, lai Savienības tiesa varētu pārbaudīt faktisko un tiesību elementu, no kuriem ir atkarīga šīs plašās rīcības brīvības īstenošana, klātesamību (šajā ziņā skat. spriedumus, 2009. gada 15. oktobris, *Enviro Tech (Europe)*, C-425/08, Krājums, EU:C:2009:635, 47. un 62. punkts; 2002. gada 11. septembris, *Pfizer Animal Health*/Padome, T-13/99, Krājums, EU:T:2002:209, 166. un 171. punkts, un 2013. gada 16. septembris, *ATC* u.c./Komisija, T-333/10, Krājums, EU:T:2013:451, 84. punkts).

85 Tāpēc rīcības brīvība, kāda ir piešķirta ombudam ar Lēmumu 94/262 un Īstenošanas noteikumiem attiecībā uz izmeklēšanas pasākumiem, kādi veicami, īstenojot tā uzdevumus, neatbrīvo ombudu no rūpības principa ievērošanas. No minētā izriet, ka, lai arī ombuds var brīvi lemt par izmeklēšanas uzsākšanu un, nolemjot to uzsākt, var veikt visus izmeklēšanas pasākumus, kurus tas uzskata par pamatotiem, viņam tomēr ir jānodrošina, ka pēc šiem izmeklēšanas pasākumiem tiek rūpīgi un objektīvi izvērtēti visi atbilstošie elementi, lai lemtu par apgalvojuma par sliktas pārvaldības gadījumu pamatotību un iespējamo turpmāko rīcību šī apgalvojuma sakarā (pēc analoģijas ar Komisijas pienākumu izskatīt sūdzību skat. spriedumu, 2001. gada 17. maijs, *IECC*/Komisija, C-450/98 P, Krājums, EU:C:2001:276, 57. punkts). Pienākums ombudam ievērot rūpības principu, tam īstenojot savas pilnvaras, ir vēl jo svarīgāks tāpēc, ka tieši viņam saskaņā ar LESD 228. panta 1. punktu un Lēmuma 94/262 3. panta 1. punktu ir piešķirts īpašs uzdevums atklāt un censties novērst sliktas pārvaldības gadījumus sabiedrības un attiecīgā pilsoņa interesēs.

86 Tādējādi ombudam nav rīcības brīvības attiecībā uz rūpības principa ievērošanu konkrētajā gadījumā. Tāpēc ar rūpības principa neievērošanu vien ir pietiekami, lai konstatētu pietiekami būtisku pārkāpumu iepriekš 70. punktā minētās judikatūras izpratnē (šajā ziņā skat. spriedumu, 2007. gada 11. jūlijs, *Schneider Electric*/Komisija, T-351/03, Krājums, EU:T:2007:212, 117. un 118. punkts).

87 Tomēr jāuzsver ir arī tas, ka jebkura prettiesiska ombuda rīcība nav uzskatāma par rūpības principa, kāds tas ir definēts iepriekš 83. punktā, pārkāpumu. Vienīgi pārkāpums, ko izdarījis ombuds, īstenojot izmeklēšanas pilnvaras, kā rezultātā viņš nav varējis rūpīgi un objektīvi izvērtēt visus atbilstošos elementus, lai varētu izlemt par apgalvojuma par Savienības iestādes vai struktūras īstenotu sliktas pārvaldības gadījumu pamatotību un iespējamo turpmāko rīcību šī apgalvojuma sakarā, var būt

Savienības ārpuslīgumiskās atbildības iestāšanās pamats rūpības principa pārkāpuma dēļ (šajā ziņā skat. spriedumu, 2001. gada 12. jūlijs, *Comafrica* un *Dole Fresh Fruit Europe*/Komisija, T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 un T-225/99, Krājums, EU:T:2001:184, 144. punkts).

88 Otrkārt, attiecībā uz prasību, saskaņā ar kuru tiesību normas, attiecībā uz kuru tiek apgalvots, ka tā ir pārkāpta, mērķim ir jābūt tiesību piešķiršanai privātpersonām, ir jāatgādina, ka judikatūrā ir precizēts, ka nosacījums par aizsargājošo raksturu ir izpildīts, ja pārkāptā tiesību norma, kura būtībā attiecas uz vispārējām interesēm, nodrošina arī attiecīgo privātpersonu individuālo interešu aizsardzību (skat. iepriekš 71. punktu). Runājot par rūpības principu vai tiesībām uz labu pārvaldību, ir skaidri redzams, ka šim principam un šīm tiesībām ir privātpersonu aizsargājošs raksturs (šajā ziņā skat. spriedumus, 1995. gada 18. septembris, *Nölle*/Padome un Komisija, T-167/94, Krājums, EU:T:1995:169, 76. punkts, un 1999. gada 9. jūlijs, *New Europe Consulting* un *Brown*/Komisija, T-231/97, Krājums, EU:T:1999:146, 39. punkts). Tas pats sakāms par normām, ar kurām tiek regulēta ombuda veiktā izmeklēšana, jo šīs normas ļauj privātpersonai iesniegt sūdzības par sliktas pārvaldības gadījumiem un tikt informētai par ombuda šajā sakarā veiktās izmeklēšanas rezultātu (šajā ziņā skat. spriedumu Ombuds/*Lamberts*, minēts 55. punktā, EU:C:2004:174, 56. punkts).

b) Par nelikumībām, pārkāpjot Lēmuma 94/262 3. panta 1. punktu, Īstenošanas noteikumu 5. un 9.2. pantu, neizpildot pienākumu ņemt vērā ierēdņu intereses, kā arī pārkāpjot labas pārvaldības principu izmeklēšanu attiecībā uz 2007. gada 22. oktobra lēmumu kontekstā

Ievads

89 Pirmā pamata pirmajā daļā prasītāja pārmet ombudam, ka tas sūdzības izskatīšanas, kuras rezultātā tika pieņemts 2007. gada 22. oktobra lēmums, ietvaros esot pieļāvis nelikumības.

Par pieļautajām nelikumībām

90 Pirmkārt, prasītāja pārmet ombudam, ka tas neesot pietiekami centies iegūt no Parlamenta noteiktus dokumentus, kas bija Parlamenta rīcībā un kurus ombuds nebija saņēmis. Lai novērtētu šo iebildumu, ir jāatgādina šādi fakti.

91 2007. gada 30. jūnijā pēc sūdzības izskatīšanas ombuds nolēma uzsākt izmeklēšanu par šādiem apgalvojumiem un lūgumiem: "Parlaments nepareizi izvērtēja [prasītājas] lūgumu pēc viņas iekļaušanas [atklātā konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu sarakstā]" un "pret [prasītāju] bija jāizturas taisnīgi amata piešķiršanas Kopienu iestādēs kontekstā".

92 Šīs izmeklēšanas kontekstā ombuds nolēma pārbaudīt Parlamenta lietas materiālus, lai noskaidrotu šādus jautājumus:

"1) vai pēc [prasītājas] vārda iekļaušanas [konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu] sarakstā (2005. gada 17. maijā) Parlaments ir pieņēmis darbā citos [piemēroto] kandidātu sarakstos ietvertos administratorus, kuru galvenā valoda ir franču un kuriem ir ierēdņa vai pagaidu darbinieka statuss;

2) apstiprinošas atbildes gadījumā, vai [prasītājas] lieta ir tikusi ņemta vērā (un kādā veidā); šajā sakarā es cita starpā vēlētos piekļuvi pamatotiem lēmumiem attiecībā uz [kandidātu] atlasēm (tostarp gala novērtējumu sarakstam);

3) vai citas Kopienu iestādes ir tikušas informētas par Parlamenta lēmumu iekļaut [prasītāju] [konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu] sarakstā pēc tam, kad šis saraksts tika izsmelts (pēc visu sarakstā iekļauto kandidātu pieņemšanas darbā), un kā tas notika;

4) Parlaments, šķiet, apgalvo, ka [piemēroto kandidātu] saraksts, kurā tika iekļauta [prasītāja] (2005. gada maijā), tika nosūtīts visiem ĢD un ka prasītāja tika ietverta arī spēkā esošo sarakstu kopsavilkumā, kurš katru gadu tiek nosūtīts ĢD."

93 No pārbaudes ziņojuma izriet, ka Parlamenta pārstāvji sniedza apsvērumus par katru no dokumentiem, kas bija ietverti pārbaudei sagatavotajās "lietās". Taču minētie apsvērumi nav iekļauti ziņojumā. Turklāt attiecīgās "lietas" ietver šādus dokumentus:

1) sarakstu ar personām, kuras kā administratorus ir pieņēmis darbā Parlaments [..] kopš 2005. gada 1. maija;

2) *EPSO* dokumentu ar nosaukumu "pooling", kurā ir norādīti to kandidātu vārdi, kuri ir palikuši visu konkursu, kurus ir organizējušas dažādas Savienības iestādes [..], [piemēroto kandidātu] sarakstos;

3) e-pasta ziņu, ko Parlaments bija nosūtījis Padomei un kurai bija pievienots [prasītājas] CV un kandidatūras [pieteikums];

4) sarakstu ar visām tām personām, kuras Parlaments ir pieņēmis darbā kopš 2005. gada (AD 5 pakāpē);

5) sarakstu ar visām personām, kuras Parlaments ir pieņēmis darbā kopš 2005. gada (attiecīgā pakāpē);

6) sarakstu ar visām personām, kuru galvenā valoda ir franču un kuras Parlaments ir pieņēmis darbā kopš 2005. gada (AD 5 pakāpē);

7) dokumentu ar nosaukumu "EP rīkoto konkursu [piemēroto kandidātu] sarakstu stāvoklis";

8) pagaidu darbinieku, kuri ieņem pastāvīgas amata vietas Parlamentā, sarakstu."

94 Visi šie dokumenti administratīvās procedūras laikā tika uzskatīti par konfidenciāliem. Tomēr atbildes rakstā uz repliku ombuds ir pievienojis *EPSO* 2007. gada 14. maija dokumenta ar nosaukumu "Konkursus izturējušo personu kopējās rezerves" (2007. gada 14. maija dokuments "pooling") kopiju, kurā dažas konfidenciālās daļas tikušas aizkrāsotas. Šajā dokumentā attiecībā uz konkursu EUR/A/151/98 jomā "Administratori FR" ir norādīts, ka piemēroto kandidātu saraksts ticis izveidots 2000. gada 12. janvārī un ka minētajā sarakstā ir palikusi vēl tikai viena persona. Turklāt tiesvedībā Civildienesta tiesā lietā F-9/12 Parlaments izsniedza prasītājai visus dokumentus, kas bija ietverti minētajās "lietās". 2012. gada 6. jūnijā prasītāja iesniedza šos dokumentus šajā lietā.

95 Prasītāja norāda, ka, formulējot savu lūgumu iepriekš 92. punktā izklāstīto pirmo trīs jautājumu kontekstā, ombuds nav saņēmis informatīvās vēstules par prasītājas vārda iekļaušanu konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu sarakstā. Tā pārmet ombudam, ka tas nav mudinājis Parlamentu iesniegt šo informāciju.

96 Šajā ziņā jānorāda, ka ombuds nav skaidri lūdzis piekļuvi attiecīgajām informatīvajām vēstulēm. Viņš vēlējās uzzināt, "vai citas Kopienu iestādes tika informētas par Parlamenta lēmumu iekļaut [prasītājas vārdu] [konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu] sarakstā pēc tam, kad šis saraksts tika izsmelts (pēc visu sarakstā iekļauto kandidātu pieņemšanas darbā), un kā tas notika". Līdz ar to Parlaments visos iespējamajos veidos varēja pierādīt, ka tas ir informējis citas iestādes par savu lēmumu iekļaut prasītāju piemēroto kandidātu sarakstā. Tāpēc ombudam nevar tikt pārmests, ka tas nav uzstājis attiecībā uz to, lai iegūtu tieši šīs informatīvās vēstules. Tādējādi šis prasītājas iebildums ir jānoraida kā nepamatots.

97 Tāpat prasītāja pārmet ombudam, ka viņš nav ieguvis savā rīcībā gala novērtējumu sarakstu, ko viņš lūdza Parlamentam.

98 Šajā ziņā jānorāda, ka saskaņā ar izmeklēšanas pasākumu, kurus veica ombuds 2007. gada 30. jūnijā (skat. iepriekš 92. punktu), 2. punktu ombuds ir norādījis, ka tikai tad, ja Parlaments pēc prasītājas vārda ietveršanas konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu sarakstā ir pieņēmis darbā citos piemēroto kandidātu sarakstos ietvertos administratorus, kuru galvenā valoda ir franču un kuriem ir ierēdņa vai pagaidu darbinieka statuss, ir svarīgi, lai viņam būtu pieeja atbilstošajiem argumentētajiem lēmumiem par atlasi, tostarp gala novērtējumu sarakstiem. No minētā izriet, ka, tā kā Parlaments nav pieņēmis darbā tādus administratorus, kuriem galvenā valoda ir franču, kā prasītāja, otrajam izmeklēšanas pasākumam ir zudis priekšmets.

99 Netiek apstrīdēts, ka īstenotās pārbaudes laikā Parlaments iesniedza ombudam sarakstus, pirmkārt, ar personām, kuras Eiropas Parlaments ir pieņēmis darbā kā administratorus kopš 2005. gada 1. maija, otrkārt, ar visām tām personām, kuras Parlaments ir pieņēmis darbā kopš 2005. gada maija (AD 5 pakāpē), treškārt, ar visām tām personām, kuras Parlaments ir pieņēmis darbā kopš 2005. gada maija (attiecīgajā pakāpē), un, ceturtkārt, ar visām tām personām, kuru galvenā valoda ir franču un kuras Parlaments ir pieņēmis darbā kopš 2005. gada maija (AD 5 pakāpē). Šos sarakstus prasītāja iesniedza šajā lietā 2012. gada 6. jūnijā. Uz šo sarakstu pamata ombuds 2007. gada 22. oktobra lēmumā secināja, ka, sākot no 2005. gada maija, Parlaments ir pieņēmis darbā tikai tās personas ar franču valodu kā galveno valodu, kurām bija speciālas prasmes. Prasītāja pēc šo sarakstu nosūtīšanas nav ne apgalvojusi, ne arī pierādījusi, ka šis ombuda vērtējums būtu kļūdains. Līdz ar to ombudam nevar tikt pārmests, ka tas nav pietiekami centies iegūt savā rīcībā minētos gala novērtējumu sarakstus.

100 Otrkārt, prasītāja uzskata, ka vērtējums, kāds ir ietverts 2007. gada 22. oktobra lēmuma 2.5. punktā, izrietot no izmeklēšanas, kas tika izbeigta, neveicot nepieciešamās pārbaudes, un esot kļūdains.

101 Šajā ziņā jānorāda, ka 2007. gada 22. oktobra lēmuma 2.5. punktā ombuds uzskatīja:

> "Turklāt pārbaude apstiprināja to, ko Parlaments jau bija norādījis savā atzinumā, proti, ka piemēroto kandidātu saraksts, norādot uz [prasītājas] pieejamību, tika nodots citu Kopienas iestāžu rīcībā. Tāpat pārbaude arī apstiprināja, ka [prasītājas] CV tika nosūtīts dienestam, kurš vēlējās iegūt par viņu informāciju, proti, Padomei [..]."

102 Vispirms prasītāja pārmet ombudam, ka tas esot kļūdaini apstiprinājis, ka Parlaments savā 2007. gada 22. marta atzinumā esot norādījis, ka piemēroto kandidātu saraksts, kurā bija ietverts viņas vārds, tika nodots citu iestāžu rīcībā. Šis pārmetums ir pamatots. Parlaments minētajā atzinumā nav norādījis, ka minētais piemēroto kandidātu saraksts ticis nodots citu iestāžu rīcībā. Ombuds atzīst, ka tas tā bija un ka ombuds šajā ziņā ir pieļāvis kļūdu. Minētā kļūda izkropļoja dokumenta saturu, un tas ir uzskatāms par pienācīgas rūpības neesamību lietas materiālu pārbaudē un, it īpaši, tāda fakta ņemšanā vērā, ko ombuds pats uzskatīja par atbilstošu.

103 Turpinājumā prasītāja pārmet ombudam izmeklēšanas izbeigšanu, lai arī pārbaudītajos lietas materiālos nebija ietverts neviens pierādījums, ka piemēroto kandidātu saraksts ticis nodots citu Savienības iestāžu un struktūru rīcībā. Prasītāja uzskata, ka 2007. gada 14. maija dokuments "pooling", uz kuru atsaucās ombuds, neļāva pierādīt minētā piemēroto kandidātu saraksta nodošanu citu iestāžu rīcībā pirms šī datuma.

104 Šajā ziņā jāatgādina, ka ombuds nolēma pārbaudīt Parlamenta lietas materiālus, lai, cita starpā, "noskaidrotu, vai citas Kopienu iestādes [tikušas] informētas par Parlamenta lēmumu iekļaut [prasītājas vārdu] [konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu] sarakstā pēc tam, kad šis saraksts tika izsmelts (pēc visu sarakstā iekļauto kandidātu pieņemšanas darbā), un kā tas notika" (skat. iepriekš 92. punktu). Turklāt lietas dalībnieki tiesas sēdē apstiprināja, ka prasītājas vārds minētajā sarakstā tika iekļauts 2005. gada 17. maijā. Šajā datumā, kā to savā sūdzībā apgalvo prasītāja, visi citi konkursu

EUR/A/151/98 izturējušie kandidāti bija pieņemti darbā. Tāpēc ombuds vēlējās noskaidrot, vai citas Savienības iestādes un struktūras tika informētas par Parlamenta 2005. gada 17. maija lēmumu iekļaut prasītājas vārdu minētajā sarakstā un kā tas notika.

105 Atbildot uz šo jautājumu, Parlaments iesniedza ombudam sarakstu, kas bija ietverts 2007. gada 14. maija dokumentā "pooling". No šī saraksta izriet, ka 2007. gada 14. maijā tikai viena kandidāta vārds bija palicis konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu sarakstā. Ņemot vērā, ka visi pārējie minēto konkursu izturējušie kandidāti tika pieņemti darbā līdz 2005. gada 17. maijam, ombudam no šī dokumenta vajadzēja secināt, ka 2007. gada 14. maijā prasītāja bija vienīgā kandidāte, kuras vārds vēl joprojām bija iekļauts minētajā sarakstā. Tā kā ar 2007. gada 14. maija dokumentu "pooling" varēja iepazīties arī citas Savienības iestādes un struktūras, tad šīm pēdējām minētajām vismaz 2007. gada 14. maijā bija iespēja uzzināt, ka prasītāja ir pēdējā konkursu izturējusī kandidāte, kuras vārds ir palicis iekļauts minētajā piemēroto kandidātu sarakstā.

106 Tomēr, kā to atzīst ombuds savā iebildumu rakstā, 2007. gada 14. maija dokuments "pooling" neļauj uzzināt, kad un kā faktu, ka prasītājas vārds ticis iekļauts konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu sarakstā, Parlaments paziņoja citām Savienības iestādēm un struktūrām.

107 Tomēr savā lēmumā par pārbaudi ombuds skaidri ir norādījis, ka vēlas pārbaudīt Parlamenta lietas materiālus, lai noskaidrotu, vai citas Savienības iestādes un struktūras tikušas informētas par Parlamenta lēmumu iekļaut prasītājas vārdu konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu sarakstā pēc tam, kad šis saraksts ticis izsmelts, un kā tas notika.

108 Turklāt atbilde uz jautājumu par to, kad un kā Savienības iestādes un struktūras tika informētas par prasītājas vārda iekļaušanu konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu sarakstā, ir viens no būtiskajiem elementiem, kas ietilpst ombuda izmeklēšanas priekšmetā saistībā ar jautājumu par to, vai Parlaments, izskatot prasītājas lietas materiālus pēc šādas iekļaušanas, bija atbildīgs par sliktas pārvaldības gadījumu. Ņemot vērā, ka minētā saraksta spēkā esamības termiņš sākotnēji beidzās 2007. gada 1. jūnijā un ka, Parlamentam nosūtot šo sarakstu citām Savienības iestādēm un struktūrām, varēja tikt palielinātas prasītājas iespējas tikt pieņemtai darbā, fakts, ka Parlaments nenosūtīja šo sarakstu citām Savienības iestādēm un struktūrām pēc iespējas īsākā termiņā pēc prasītājas vārda iekļaušanas šajā sarakstā 2005. gada 17. maijā, varēja tikt uzskatīts par sliktas pārvaldības gadījumu neatkarīgi no tā, vai piemērojamajā tiesiskajā regulējumā skaidri bija paredzēta tiesību norma, kas uzliktu šādu informēšanas pienākumu.

109 Tāpēc, izmeklēšanas laikā nenoskaidrojot jautājumu par to, kad un kā par prasītājas vārda iekļaušanu konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu sarakstā Parlaments paziņoja citām Savienības iestādēm un struktūrām, ombuds nav izpildījis rūpības pienākumu, izvērtējot jautājumu par to, vai un kā Savienības iestādes un struktūras laikposmā no 2005. gada 17. maija līdz 2007. gada 14. maijam, proti, lielu daļu šī saraksta spēkā esamības laika, tika informētas par prasītājas vārda iekļaušanu minētajā sarakstā.

110 Šāds secinājums nevar tikt apšaubīts ar dažādajiem ombuda argumentiem.

111 Runājot par argumentu, saskaņā ar kuru pārbaudes ziņojums ne vienmēr ietver izsmeļošu sarakstu ar visiem lietas materiālos iekļautajiem dokumentiem, bet tajā ir tikai uzskaitīti dokumenti, kuru kopijas ir saņēmuši ombuda pārstāvji, jākonstatē, ka 2007. gada 22. oktobra lēmumā ombuds nav ne norādījis, ka viņš būtu pieprasījis šos pārējos dokumentus, ne arī tos pieminējis. Turklāt ombuds tos neiesniedza tiesvedības laikā, kaut arī viņam bija pierādīšanas pienākums, jo viņš uz šiem dokumentiem atsaucās, lai pamatotu minēto lēmumu. Visbeidzot, ombuds atzīst, ka minētie lietas materiāli neietvēra citus dokumentus, jo viņš savā iebildumu rakstā uzskata, ka "faktu, ka Parlamenta lietas materiālos nav vēstuļu vai elektroniskā pasta ziņu, ar kurām tika informētas citas iestādes, var izskaidrot ar to, ka šī

informācija tika nodota mutiski". Līdz ar to ar ombuda argumentu nevar tikt apšaubīts secinājums, ka pēc izmeklēšanas ombuda rīcībā nebija visu atbilstošo elementu, kādi tika prasīti, lai pienācīgi novērtētu sliktas pārvaldības gadījuma esamību.

112 Runājot par argumentu, saskaņā ar kuru 2007. gada 26. aprīļa vēstulē *EPSO* bija norādījis prasītājai, ka "sanāksmēs, kuras [*EPSO*] regulāri [organizē] kopā ar dažādu iestāžu pārstāvjiem, kuri ir atbildīgi par pieņemšanu darbā, notiek sistemātiska apmaiņa ar informāciju par šo iestāžu rīcībā esošo piemēroto kandidātu sarakstu stāvokli un bieži notiek konkursus izturējušo kandidātu nodošana citu iestāžu rīcībā", ir jānorāda, ka 2007. gada 22. oktobra lēmumā ombuds nav pieminējis šo praksi. Turklāt no šī apgalvojuma nevar tikt secināts, ka citas Savienības iestādes un struktūras tikušas informētas par prasītājas vārda iekļaušanu konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu sarakstā. Tāpēc, pat ja šī prakse sazināties mutiski būtu notikusi, tik un tā ombuds nevarēja aprobežoties ar šo faktu, lai šajā gadījumā secinātu, ka Parlaments savlaicīgi ir informējis citas Savienības iestādes un struktūras par prasītājas pieejamību.

113 Visbeidzot, pamatojoties uz dažādiem dokumentiem, sauktiem par "pooling", kurus ombuds pievienojis savai atbildei uz Vispārējās tiesas rakstveida jautājumu, ir jānorāda, ka informācija par konkursu EUR/A/151/98 izturējušo personu iekļaušanu piemēroto kandidātu sarakstā saistībā ar šo konkursu, kas tika ietverta *EPSO* sagatavotajos dokumentos, sauktos par "pooling", nav pilnībā ticama. Tādējādi nav strīda par to, ka prasītājas vārds minētajā sarakstā tika iekļauts 2005. gada 17. maijā un ka no Parlamenta dokumentiem, kurus tiesvedības laikā iesniedza ombuds, izriet, ka no 22 sākotnējiem konkursu izturējušajiem kandidātiem visi tika pieņemti darbā līdz 2002. gada 31. decembrim, izņemot vienu kandidātu, kurš tika pieņemts darbā 2003. gada 1. jūnijā. Tomēr, lai arī 2003. gada februārī bija palicis tikai viens šo konkursu izturējušais kandidāts, kura vārds vēl bija iekļauts šajā sarakstā, *EPSO* 2003. gada 3. februāra dokumentā bija norādīts, ka sešu konkursu izturējušo kandidātu vārdi šajā datumā vēl joprojām ir iekļauti šajā pašā sarakstā. Tāpat 2005. gada janvārī nevienam attiecīgo konkursu izturējušā kandidāta vārdam vairs nebija jābūt iekļautam minētajā sarakstā. Tomēr saskaņā ar *EPSO* 2005. gada 26. janvāra dokumentu šajā datumā minētajā sarakstā vēl bija palikuši divi konkursu izturējušo kandidātu vārdi. Visbeidzot, pēc 2005. gada 17. maija vienīgi prasītājas vārdam bija jābūt palikušam minētajā sarakstā. Tomēr *EPSO* 2005. gada 12. decembra dokumentā bija norādīts, ka minētajā sarakstā vēl ir palikuši divi konkursu izturējušo kandidātu vārdi.

114 Treškārt, prasītāja apstrīd 2007. gada 22. oktobra lēmuma, ar kuru tika izbeigta izmeklēšana sakarā ar sūdzības iesniegšanu, 1.1. punktā ietverto vērtējumu. Prasītāja uzskata, ka ombuds ir pieļāvis kļūdu, neizvērtējot Parlamenta pretrunīgo attieksmi, proti, to, ka Parlaments, no vienas puses, noraidīja prasītājas pašas iesniegtos kandidatūras pieteikumus un, no otras puses, norādīja, ka prasītāja var brīvi izvēlēties pati nosūtīt savas kandidatūras pieteikumus visām iestādēm.

115 Ņemot vērā šo iebildumu, ir jāatgādina šādi fakti.

116 Saskaņā ar Lēmuma 94/262 2. panta 4. punktu, pirms tiek iesniegta sūdzība ombudam, ar to atbilstošā administratīvā kārtībā vispirms ir jāvēršas attiecīgajās iestādēs un struktūrās.

117 Šajā gadījumā pēc tam, kad prasītāja bija nosūtījusi Parlamentam lūgumu sniegt informāciju par pieteikšanās uz vakantajiem amatiem kārtību, Parlaments viņai 2006. gada 5. janvāra vēstulē norādīja, ka attiecībā uz vakantu amatu aizpildīšanu vispirms ir secīgi jāizvērtē pārcelšanas vai iecelšanas amatā, paaugstinot attiecīgās iestādes ietvaros, iespējas un pēc tam lūgumi pārcelt citā amatā vai iekšēju konkursu organizēšanas iespējas un ka tikai pēc šo iespēju izsmelšanas var tikt izmantots atklātā konkursa piemēroto kandidātu saraksts. Turklāt Parlaments norādīja, ka atklātos konkursus izturējušo kandidātu pieteikumi uz vakancēm, kas publicētas kopsavilkumā, uzreiz tiekot noraidīti kā nepieņemami.

118 Sūdzībā prasītāja norādīja, ka "[viņa ir vērsusies] pie Parlamenta, lai uzzinātu kārtību, kādā notiek iecelšana amatā", un ka "Parlaments viņai ir norādījis, ka, ja [viņa pieteiktos] uz izsludinātajām vakancēm, tad viņas kandidatūra tiktu automātiski noraidīta, jo ierēdņiem un iekšējos konkursus izturējušajiem kandidātiem ir priekšroka (skat. Parlamenta 2006. gada 5. janvāra vēstules 3. pielikumu)". Turpinājumā prasītāja sūdzējās, ka tai netika piedāvāta absolūti nekāda amata vieta, un norādīja, ka tai ir personiska pārliecība, ka viņa ir Parlamenta atriebīgās attieksmes upuris.

119 Savā atzinumā, reaģējot uz sūdzību, Parlaments uzskatīja, ka prasītāja varēja brīvi izvēlēties pati nosūtīt savas kandidatūras pieteikumus visām iestādēm.

120 Visbeidzot, 2007. gada 22. oktobra lēmuma 1.1. punktā ombuds uzskatīja:

"Savos apsvērumos [prasītāja] norādīja, ka Parlamenta ierēdnis viņu ir informējis par to, ka tā nav tiesīga pieteikties uz Parlamentā iekšēji izsludinātajām vakancēm [..]. Ombuds konstatē, ka, tā kā šī norāde ir jāuzskata par jaunu apgalvojumu, tad tā netika izteikta, pirms tam ievērojot Parlamentā noteikto atbilstošo procedūru [..]. Tāpēc ombuds šī lēmuma ietvaros par šo elementu nelems."

121 Ņemot vērā šos faktus, ir jānorāda, ka apgalvotā Parlamenta pretrunīgā rīcība izriet no nostājas, kādu Parlaments ieņēma pēc tam, kad prasītāja bija iesniegusi sūdzību. Tāpēc prasītāja nevarēja norādīt uz šo rīcību minētajā sūdzībā un, vēl jo vairāk, tā nevarēja uzsākt atbilstošu administratīvu procesu Parlamentā pirms šīs nostājas minēšanas šajā sūdzībā saskaņā ar Lēmuma 94/262 2. panta 4. punktu. Šādu konstatējumu apstiprina fakts, ka ne savā 2006. gada 14. novembra sūdzībā, kas tika adresēta Parlamentam, ne arī sūdzībā prasītāja nav apšaubījusi, ka Parlaments piemēroja Eiropas Savienības Civildienesta noteikumu (turpmāk tekstā – "Civildienesta noteikumi") 29. pantu – tā versijā, kāda bija piemērojama šajā lietā, – saskaņā ar kuru ar atklāta konkursa piemēroto kandidātu sarakstu iestādes var iepazīties tikai pēc tam, kad tās ir izsmēlušas pārcelšanas, iecelšanas amatā, paaugstinot attiecīgās iestādes ietvaros, lūgumu pārcelt citā amatā [izskatīšanas] vai iekšēju konkursu organizēšanas iespējas.

122 Tāpēc ombuds 2007. gada 22. oktobra lēmuma 1.1. punktā nekļūdīgi uzskatīja, ka apgalvotā pretrunīgā rīcība, uz ko norādījusi prasītāja, ir jauns apgalvojums un ka prasītāja pirms tam nav ievērojusi Parlamentā noteikto atbilstošo procedūru. Līdz ar to izmeklēšanas saistībā ar šo pretrunīgo rīcību neveikšana nevar tikt uzskatīta par Lēmuma 94/262, Īstenošanas noteikumu vai rūpības principa pārkāpumu.

123 Ceturtkārt, prasītāja pārmet ombudam, ka tas esot uzteicis Parlamentu ar piemēroto kandidātu saraksta, kurā bija ietverts prasītājas vārds, spēkā esamības termiņa pagarināšanu, neņemot vērā faktu, ka tās lūgums par pagarināšanu palika neatbildēts vai netika apspriests ar Padomi.

124 Šajā ziņā jāatgādina, ka piemēroto kandidātu saraksta, kurā bija ietverts prasītājas vārds, spēkā esamība beidzās 2007. gada 1. jūnijā. 2007. gada 15. maijā prasītāja lūdza Parlamenta ģenerālsekretāram pagarināt minētā saraksta spēkā esamību. Parlamenta dienesti atbildēja uz šo vēstuli 2007. gada 6. jūnijā. Tie norādīja, ka pēc ombuda lūguma Parlamenta ģenerālsekretārs ir lūdzis uzsākt procedūru konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu saraksta spēkā esamības pagarināšanai līdz 2007. gada 31. augustam. 2007. gada 17. jūlijā Parlamenta ģenerālsekretārs informēja prasītāju par faktu, ka pēc ombuda lūguma un, gaidot prasītājas lietas materiālu pārbaudes, ko veica ombuds, rezultātus, Parlamenta ģenerālsekretārs ir nolēmis pagarināt šī saraksta spēkā esamību līdz 2007. gada 31. augustam. Visbeidzot, 2007. gada 22. oktobra lēmuma 2.6. punktā ombuds norādīja:

"Visbeidzot, attiecībā uz [prasītājas] 2007. gada 21. maija vēstuli, kurā viņa [darīja] zināmu, ka 2007. gada 15. maijā [ir sazinājusies] ar Parlamenta ģenerāl[sekretāru], lai lūgtu pagarināt [konkursa EUR/A/151/98] piemēroto kandidātu] saraksta spēkā esamību, ombuds [atgādina], ka iepriekšējā sūdzībā tas uzskatīja, ka piemēroto kandidātu saraksta spēkā esamības termiņa izvēle, ko veica

iecēlējinstitūcija, bija lēmums, kura pieņemšana ietilpa administrācijas rīcības brīvībā. Šajā ziņā ombuds [uzteica] Parlamentu, ka tas [izteicis] vēlmi pagarināt minēto piemēroto kandidātu sarakstu, lai ombudam ļautu pienācīgi veikt pārbaudi šajā lietā."

125 Ņemot vērā Parlamenta 2007. gada 6. jūnija vēstules saturu, ir nepareizi apgalvot, ka Parlaments nav tieši atbildējis uz lūgumu pagarināt piemēroto kandidātu saraksta spēkā esamību, ko bija izteikusi prasītāja 2007. gada 15. maija vēstulē. No Parlamenta 2007. gada 6. jūnija vēstules skaidri izriet, ka tā bija atbilde uz prasītājas 2007. gada 15. maija vēstuli. Fakts, ka no šīs Parlamenta vēstules izriet arī tas, ka tieši pēc ombuda lūguma tika uzsākta procedūra piemēroto kandidātu saraksta spēkā esamības pagarināšanai līdz 2007. gada 31. augustam, nenozīmē, ka netika atbildēts uz prasītājas lūgumu par pagarināšanu. Pati Parlamenta vēstule ir jāsaprot kā atbilde gan uz prasītājas, gan ombuda lūgumiem pagarināt minēto termiņu. Katrā ziņā Vispārējā tiesa norāda, ka sūdzībā nav aplūkots jautājums par to, vai Parlaments ir īstenojis sliktu pārvaldību, skaidri neatbildot uz prasītājas lūgumu pagarināt spēkā esamību piemēroto kandidātu sarakstam, kurā ir ietverts prasītājas vārds. Līdz ar to ombudam nevar tikt pārmests, ka tas nav izmeklējis šos jautājumus pēc sūdzības iesniegšanas. Visbeidzot, fakts, ka Parlaments pagarināja attiecīgā piemēroto kandidātu saraksta spēkā esamību līdz brīdim, kad ombuds būs pabeidzis izmeklēšanu, nešķiet pelnījis kritiku, ievērojot labas pārvaldības prasības.

126 Prasītāja arī atsaucas uz piemēroto kandidātu saraksta spēkā esamības pagarināšanu, neapspriežoties ar Padomi. Taču prasītāja pietiekami neizskaidro šo apgalvojumu. Katrā ziņā šis jautājums nebija daļa no sūdzības priekšmeta. Tāpēc ombudam nevar tikt pārmests, ka tas nav izmeklējis šo jautājumu pēc minētās sūdzības iesniegšanas.

127 Piektkārt, prasītāja pārmet ombudam, ka tas pēc sūdzības iesniegšanas nav pienācīgi izmeklējis jautājumu par to, vai prasītāja netika diskriminēta, salīdzinot ar citiem konkursu EUR/A/151/98 izturējušajiem kandidātiem, sakarā ar to, ka viņas vārds bija iekļauts šī konkursa piemēroto kandidātu sarakstā īsāku laiku nekā pārējo kandidātu vārdi.

128 Šajā ziņā jānorāda, ka sūdzībā prasītāja neapgalvoja, ka tā būtu tikusi diskriminēta tāpēc, ka viņas vārds konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu sarakstā bija iekļauts īsāku laiku nekā šo konkursu izturējušo citu pretendentu vārdi. Tā norādīja, ka kopš viņas vārda iekļaušanas minētajā sarakstā neviena iestāde viņai nav piedāvājusi amata vietu, un uzskatīja, ka viņa ir kļuvusi par Parlamenta atriebīgās attieksmes upuri sakarā ar viņas pret Parlamentu celto prasību. Turklāt viņa precizēja, ka vēlas panākt "iecelšanu amatā vai vismaz lojālu piedalīšanos [konkursos uz izsludinātajām] amatu vakanc[ēm] visās Eiropas iestādēs". Visbeidzot, tā prasīja ombudam uzsākt izmeklēšanu "attiecībā uz sliktu pārvaldību saistībā ar [viņas] lietas, kas parādās konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu sarakstā, pārvaldību."

129 Savā 2007. gada 30. janvāra vēstulē ombuds lūdza Parlamentu tam nosūtīt atzinumu par šādu apgalvojumu un prasību: "Prasītāja uzskata, ka Parlaments neatbilstoši pārvaldīja viņas lietu [pēc] viņas vārda iekļaušanas [konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu sarakstā]", un "[prasītāja] pieprasa taisnīgu attieksmi, kad runa ir par vakanto amatu Kopienas iestādēs piešķiršanu".

130 Savā atzinumā Parlaments konstatēja, ka prasītāja nav pierādījusi faktus, kas ļautu secināt, ka ir notikusi tieša vai netieša diskriminācija salīdzinājumā ar citiem konkursu EUR/A/151/98 izturējušajiem kandidātiem. Savos apsvērumos par Parlamenta atzinumu prasītāja nav apstrīdējusi šo pēdējo vērtējumu. Arī ombuda pārbaudes neattiecās uz iepriekš 127. punktā minēto prasītājas apgalvoto diskrimināciju (skat. iepriekš 92. punktu).

131 Savā 2007. gada 28. augusta e-pasta ziņā, kura tika nosūtīta par viņas lietu atbildīgajai personai ombudā, prasītāja norādīja:

"Kā Jūs [zināt], [..] Parlaments [ir piekritis] pagarināt konkursa EUR/A/151/98 piemēroto [kandidātu] sarakstu tikai pēc Jūsu lūguma (mans lūgums tika netieši noraidīts). Piešķirtais pagarinājums [ir] tikai trīs mēneši (no kuriem divi mēneši ietilpst atvaļinājuma periodā), lai arī man [šķiet], ka Parlaments pagarināja sākotnējo sarakstu uz ilgāku laiku. [..] Parlaments apgalvo, ka šī termiņa mērķis [ir] vienīgi ļaut Jums pabeigt izmeklēšanu, kuru Jūs [vadāt]."

132 Ņemot vērā šos faktus, prasītāja nevar pārmest ombudam, ka tas pēc sūdzības iesniegšanas nav pienācīgi izmeklējis jautājumu par to, vai prasītāja tikusi diskriminēta, salīdzinot ar citiem konkursu EUR/A/151/98 izturējušajiem kandidātiem, sakarā ar to, ka viņas vārds bija iekļauts šī konkursa piemēroto kandidātu sarakstā īsāku laiku nekā citu šo konkursu izturējušo kandidātu vārdi. Minētajā sūdzībā nav ietverts šāds apgalvojums. To apstiprina fakts, ka prasītāja atbildē uz Parlamenta atzinumu nav apstrīdējusi Parlamenta vērtējumu, saskaņā ar kuru viņa nav pierādījusi faktus, kas ļautu pieņemt, ka pastāv tieša vai netieša diskriminācija, salīdzinot ar šo konkursu izturējušajiem citiem kandidātiem.

133 Turklāt, ciktāl prasītājas iebildums attiecas uz konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu saraksta spēkā esamības pagarināšanu tikai par trim mēnešiem, kaut arī sākotnējais piemēroto kandidātu saraksta spēkā esamības termiņš tika pagarināts uz ilgāku termiņu (skat. 2007. gada 28. augusta e-pasta ziņu, kas tika minēta iepriekš 131. punktā) vai parasti atklātu konkursu piemēroto kandidātu sarakstu spēkā esamības termiņš tiek pagarināts uz ilgāku termiņu (skat. 2007. gada 19. oktobra vēstuli), ir jānorāda, ka, tā kā lēmumu par piemēroto kandidātu saraksta, kurā bija ietverts prasītājas vārds, spēkā esamības termiņa pagarināšanu Parlaments pieņēma 2007. gada jūnijā, tad par šo lēmumu nevarēja tikt iesniegta sūdzība. Tāpēc ombudam nevar tikt pārmests, ka tas nav izmeklējis šo jautājumu pēc minētās sūdzības iesniegšanas. Turklāt nešķiet, ka jautājumi, kādus prasītāja izvirzīja ombudam iepriekšminētajā sarakstē, būtu tikuši izvirzīti arī Parlamentam. Visbeidzot, prasītājas nenoteiktie apgalvojumi, saskaņā ar kuriem minētā saraksta spēkā esamība tika pagarināta uz ilgāku termiņu minēto konkursu sākotnēji izturējušajiem kandidātiem un parasti atklātu konkursu piemēroto kandidātu sarakstu spēkā esamība tiek pagarināta uz ilgāku termiņu, nav atbalstāmi. Tāpēc ombudam nevar tikt pārmests, ka tas nav izmeklējis konkrēti šos apgalvojumus. Līdz ar to ir jānoraida iebildums, kurš ir balstīts uz iepriekš 127. punktā minēto rūpības trūkumu.

134 Sestkārt, prasītāja uzskata, ka pārbaudāmās lietas materiāli neietvēra nevienu pierādījumu faktam, ka piemēroto kandidātu saraksts, kurā bija ietverts prasītājas vārds, tika izsūtīts visām Parlamenta ĢD, kas nozīmējot, ka ombuds kļūdaini balstījās vienīgi uz Parlamenta apgalvojumiem šajā sakarā.

135 2007. gada 20. marta atzinumā Parlaments uzskatīja, ka piemēroto kandidātu saraksti tika nosūtīti visām Parlamenta ĢD un ka minēto sarakstu kopsavilkums to spēkā esamības termiņa laikā un katrā sarakstā pieejamo kandidātu skaits ik gadu tika nosūtīts minētajām ĢD. Turklāt ombuds izmeklēšanas laikā norādīja, ka viņš vēlas pārbaudīt Parlamenta lietas materiālus, ciktāl runa ir par faktu, ka "Parlaments, šķiet, atbalst[a], ka piemēroto kandidātu saraksts, kurā [tika] iekļauts [prasītājas] [vārds] (2005. gada maijā), [tika] nosūtīts visām ĢD un ka [prasītājas vārds bija] arī spēkā esošo sarakstu kopsavilkumos, kuri katru gadu tiek nosūtīti ĢD".

136 Apsvērumos par Parlamenta 2007. gada 20. marta atzinumu prasītāja uzskatīja, ka Parlaments neesot iesniedzis nevienu pierādījumu, kas ļautu apstiprināt viņa apgalvojumus par konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu saraksta nosūtīšanu tā ĢD.

137 Visbeidzot, 2007. gada 22. oktobra lēmuma 2.4. punktā ombuds precizēja, ka, "ņemot vērā tā veikto Parlamenta lietas materiālu pārbaudi, [..] [prasītājas] kandidatūra [tika] nodota visu Parlamenta ĢD rīcībā".

138 Ņemot vērā šos faktus, ir jākonstatē, ka ombuda apgalvojumā, kas ir izklāstīts 2007. gada 22. oktobra lēmuma 2.4. punktā, kā tas ir pārņemts iepriekš 137. punktā, nav ietverta neviena precīza atsauce uz dokumentiem, kas ļautu atbalstīt šo apgalvojumu, lai arī prasītāja savos apsvērumos par Parlamenta atzinumu uzstāja uz nepieciešamību uzzināt Parlamenta nostāju, kura ir balstīta uz pierādījumiem.

139 Turklāt Vispārējā tiesā iesniegtajos procesuālajos rakstos ombuds šajā sakarā nav minējis nevienu pierādījumu. Viņš tikai uzsvēra, ka vēstulē, ar kuru notika informēšana par pārbaudi, bija skaidri norādīts, ka šī pārbaude attiecas uz spēkā esošajiem sarakstiem, kas katru gadu tiek nosūtīti ĢD, un ka 2007. gada 22. oktobra lēmuma 2.4. punktā minētais secinājums ticis izdarīts, ņemot vērā pārbaudes rezultātus, no kuriem tika secināts, ka "viss [minētais] līdz ar to liek domāt, ka [tā] pārstāvji [..], veicot pārbaudi, patiesībā ir redzējuši dokumentus, kuri apstiprināja, ka Parlaments bija informējis tā dienestus par faktu, ka prasītājas vārds ticis ietverts attiecīgajā piemēroto kandidātu sarakstā".

140 Ņemot vērā iepriekš minētos konstatējumus, ir jāatzīst, ka ombuds nav izpildījis rūpības pienākumu, veicot izmeklēšanu par to, vai visas Parlamenta ĢD tika informētas par prasītājas vārda iekļaušanu konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu sarakstā. Patiesībā rūpības trūkumu, veicot minēto izmeklēšanu, pierāda fakts, ka ombuds 2007. gada 22. oktobra lēmuma 2.4. punktā ietverto vērtējumu var pamatot tikai ar pieņēmumu, kurš ir balstīts uz dokumentiem, kuru raksturu un saturu tas nevar precizēt.

Par pietiekami būtiska pārkāpuma esamību

141 No iepriekš minētā izriet, ka ombuds sūdzības izvērtēšanas ietvaros ir pieļāvis trīs nelikumības.

142 Pirmkārt, ombuds ir sagrozījis Parlamenta atzinuma saturu (skat. iepriekš 102. punktu). Šī sagrozīšana ir balstīta uz rūpības neesamību lietas materiālu pārbaudē, kas ir uzskatāma par pietiekami būtisku Savienības tiesību pārkāpumu, kurš var izraisīt Savienības atbildības iestāšanos. Ombudam nav rīcības brīvības attiecībā uz dokumenta satura dokumentēšanu.

143 Otrkārt, ombuds nav izpildījis rūpības pienākumu, pārbaudot, vai Parlaments nosūtīja informāciju par prasītājas vārda iekļaušanu piemēroto kandidātu sarakstā citām Savienības iestādēm un struktūrām. Ombuds faktiski nav pierādījis, ka tas izmeklēja un ka tā rīcībā bija atbilstošie elementi, kas ļauj noskaidrot, vai, kad un kā attiecīgais piemēroto kandidātu saraksts tika nosūtīts citām Savienības iestādēm un struktūrām laikposmā no 2005. gada 17. maija līdz 2007. gada 14. maijam (skat. iepriekš 109. punktu). Piemērojot judikatūru, kas minēta iepriekš 86. punktā, šī rūpības pienākuma neizpilde ir uzskatāma par pietiekami būtisku pārkāpumu, kas var izraisīt Savienības atbildības iestāšanos.

144 Treškārt, ombuds nav izpildījis rūpības pienākumu, izvērtējot, vai Parlaments nosūtīja savām ĢD informāciju par prasītājas iekļaušanu piemēroto kandidātu sarakstā (skat. iepriekš 140. punktu). Patiesībā ombuds nav pierādījis, ka tas izmeklēja un ka tā rīcībā bija atbilstošie elementi, lai pārbaudītu minēto nosūtīšanu. Piemērojot iepriekš 86. punktā minēto judikatūru, šī rūpības pienākuma neizpilde ir uzskatāma par pietiekami būtisku pārkāpumu, kas var izraisīt Savienības atbildības iestāšanos.

145 Tā kā iepriekš 142.–144. punktā identificētās nelikumības var izraisīt Savienības atbildības iestāšanos, šo nelikumību pamatā esošo faktu pārkvalificēšana par tādiem, kas ir uzskatāmi arī par Lēmuma 94/262 3. panta 1. punkta un Īstenošanas noteikumu 5. un 9.2. panta pārkāpumiem, neietekmēs nelikumību, kuras var izraisīt Savienības atbildības iestāšanos, identificēšanu.

Secinājums

146 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jāsecina, ka ombuds trijos gadījumos nav izpildījis rūpības pienākumu pēc sūdzības izskatīšanas un ka šī neizpilde var izraisīt Savienības atbildības iestāšanos.

c) Par nelikumībām, pārkāpjot Lēmuma 94/262 3. panta 1. punktu, Īstenošanas noteikumu 5. un 9.2. pantu, neizpildot pienākumu ņemt vērā ierēdņu intereses, kā arī pārkāpjot labas pārvaldības principu saistībā ar 2011. gada 31. marta lēmumu

147 Pirmā pamata otrajā daļā prasītāja apgalvo, ka ombuds esot pieļāvis vairākas kļūdas pēc savas iniciatīvas uzsāktajā izmeklēšanā, kuras var izraisīt Savienības atbildības iestāšanos.

148 Pirmkārt, prasītāja pārmet ombudam, ka tas neesot pārliecinājies par Parlamenta apgalvojumu attiecībā uz Parlamenta oficiāli reģistrētās sarakstes satura patiesumu.

149 Konkrētāk, 2011. gada 31. marta lēmuma 77. un 87. punktā ombuds esot norādījis, ka Parlaments apgalvoja, ka sarakste starp iestādēm par konkrētu kandidātu parasti netiek reģistrēta oficiālā reģistrā. Ombuds esot uzskatījis, ka nebija pamata apšaubīt šīs informācijas patiesumu.

150 Prasītāja uzskata, ka ombuds nevar paļauties uz šo Parlamenta norādi, to nepārbaudot, jo, kā apgalvo prasītāja, visa oficiālā sarakste starp iestādēm parasti tiek ietverta pasta oficiālajā reģistrā un visas vēstules, kuras viņa saņēma no Parlamenta, ietvēra vēstules numuru, kurš atbilda oficiālajam reģistram, nevis iekšējam numuram.

151 Šajā ziņā Vispārējā tiesa uzskata, ka ar faktu, ka visas vēstules, kuras prasītāja saņēma no Parlamenta, ietvēra oficiālā reģistra numuru, nevar tikt apšaubīts Parlamenta apgalvojuma, saskaņā ar kuru sarakste starp iestādēm attiecībā uz kandidātu netika iereģistrēta sarakstes oficiālajā reģistrā, patiesums. Patiesībā sarakste starp iestādēm un kandidātu ir oficiāla, kaut arī tā tas ne vienmēr ir sarakstes starp iestādēm attiecībā uz kandidātu gadījumā. Turklāt izmeklēšanas, kas tika veikta pēc ombuda iniciatīvas, priekšmets bija nevis Parlamenta veiktā sarakstes uzskaites pareizība, bet gan Parlamenta veiktā piemērotā kandidātu saraksta, kurā bija ietverts prasītājas vārds, nosūtīšana citām Savienības iestādēm un struktūrām. Ņemot vērā šīs izmeklēšanas priekšmetu, Parlamenta apgalvojums, ka oficiālajā reģistrā nav pierādījumu par saraksti starp iestādēm attiecībā uz konkrētu kandidātu, Parlamentam bija potenciāli neizdevīgs un palielināja šī apgalvojuma ticamību. Ņemot vērā šos elementus, ir jāuzskata, ka prasītāja nav pietiekami norādījusi elementus, kas ļauj secināt, ka ombuds neizpildīja rūpības pienākumu, atsaucoties uz Parlamenta apgalvojumu, saskaņā ar kuru sarakste starp Parlamentu un iestādēm attiecībā uz prasītāju nav reģistrēta Parlamenta sarakstes oficiālajā reģistrā.

152 Šāds secinājums nevar tikt apšaubīts ar faktu, ka šī Parlamenta prakse nereģistrēt saraksti starp iestādēm attiecībā uz prasītāju varētu būt pretrunā Labas administratīvās prakses kodeksa 24. pantam. Patiesībā šīs prakses saderība ar minēto kodeksu šajā gadījumā nebija ombuda izmeklēšanas priekšmets un prasītāja šajā sakarā nav iesniegusi sūdzību ombudam. Turklāt šis saderības jautājums neļauj apšaubīt Parlamenta apgalvojumu, saskaņā ar kuru attiecīgā sarakste nav tikusi iekļauta reģistrā.

153 Otrkārt, prasītāja iebilst ombudam, ka tas, pēc savas iniciatīvas uzsākot izmeklēšanu, ir atteicies izmeklēt, vai Parlaments ir informējis citas iestādes par prasītājas vārda iekļaušanu konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu sarakstā. Šajā ziņā jānorāda, ka ir skaidrs, ka izmeklēšanas, kuru ombuds uzsāka pēc savas iniciatīvas, laikā prasītāja iebilda pret šīs izmeklēšanas turpināšanu (skat. 2010. gada 10. jūlija vēstuli).

154 Turklāt 2011. gada 31. marta lēmumā ombuds vispirms uzskatīja, ka nav pamata uzsākt izmeklēšanu, jo prasītāja pret to iebilst. Turpinājumā tas uzskatīja, ka pēc savas iniciatīvas uzsāktās izmeklēšanas kontekstā viņš var veikt izmeklēšanu *ex officio*, bez prasītājas piekrišanas, ciktāl to prasa sevišķas sabiedrības intereses. Tomēr tas arī uzskatīja, ka šajā gadījumā tas tā nav, jo viņš uzsāka izmeklēšanu pēc savas iniciatīvas galvenokārt prasītājas interešu vadīts. Ņemot vērā šos apstākļus, viņš uzskatīja, ka prasītājas ieņemtā nostāja ir šķērslis izmeklēšanai un tāpēc to nav lietderīgi turpināt (skat. 2011. gada 31. marta lēmuma 89.–94. punktu).

155 Ņemot vērā šos pamatus, kas bija izvirzīti 2011. gada 31. marta lēmumā, vispirms ir jānorāda, ka ombudam pēc savas iniciatīvas uzsāktās izmeklēšanas kontekstā nebija pienākuma *ex officio* izbeigt izmeklēšanu, ja pret šo izmeklēšanu iebilst persona, attiecībā uz kuru tā tiek veikta. Kā norāda prasītāja, nevienā Lēmuma 94/262 vai Īstenošanas noteikumu normā nav prasīts ombudam saņemt sūdzības iesniedzēja piekrišanu veikt izmeklēšanu kādā Savienības iestādē vai struktūrā. Tāpat neviena tiesību norma neuzliek pienākumu ombudam izmeklēt pēc savas iniciatīvas tikai tad, ja to pamato prioritāras sabiedrības intereses.

156 Tomēr rūpīgas izmeklēšanas pienākums viņam liek ņemt vērā visus atbilstošos elementus, veicot izmeklēšanas darbības. Šo elementu vidū ir attiecīgo personu attieksme un sabiedrības intereses saistībā ar šo izmeklēšanu. Ombudam ir rīcības brīvība, izsverot šos elementus, lai nolemtu, vai turpināt izmeklēšanu.

157 Šajā gadījumā prasītāja neapstrīd ne faktu, ka tā iebilda pret to, ka ombuds pēc savas iniciatīvas veic izmeklēšanu, ne arī faktu, ka minēto izmeklēšanu nepamatoja arī sevišķas sabiedrības intereses. Vispārējā tiesa uzskata, ka ombuds acīmredzami un nopietni ir pārkāpis savas rīcības brīvības robežas izmeklēšanas jomā, atsaucoties uz prasītājas iebildumiem pret izmeklēšanas pasākumiem, lai izbeigtu pēc savas iniciatīvas uzsākto izmeklēšanu. Tomēr, izbeidzot šo pēc savas iniciatīvas uzsākto izmeklēšanu bez novērtējuma par to, vai Parlaments īstenoja sliktu pārvaldību informācijas par prasītājas vārda iekļaušanu konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu sarakstā paziņošanas tā dienestiem un citām Savienības iestādēm un struktūrām kontekstā, ombuds ir atteicies ar minētās izmeklēšanas palīdzību labot noteiktas kļūdas, kuras viņš pieļāva izmeklēšanā pēc sūdzības un 2007. gada 22. oktobra lēmuma. Tāpēc ombuds nevar atsaukties uz pienākumu uzsākt izmeklēšanu pēc savas iniciatīvas, lai atbrīvotu Savienību no atbildības par kļūdām, kādas tas pieļāvis izmeklēšanā pēc sūdzības iesniegšanas.

158 Ciktāl prasītāja pārmet ombudam, ka tas nav izmeklējis nenotikušo Parlamenta apspriešanos ar Padomi (skat. 2011. gada 31. marta lēmuma 96. punktu), ombuds varēja pamatot arī šajā jautājumā nenotikušo izmeklēšanu ar prasītājas iebilšanu pret izmeklēšanas pasākumiem.

159 Visbeidzot un katrā ziņā Vispārējā tiesa uzskata, ka, pat ja būtu bijis jāuzskata, ka ombuds kļūdaini atteicās veikt izmeklēšanu tāpēc, ka prasītāja pret to iebilda, prasītāja vairs nevarēja, piemērojot principu *adage nemini licet venire contra factum proprium*, atsaukties uz šo kļūdu, lai pieprasītu kompensāciju no Savienības. Faktiski ir jākonstatē, ka prasītāja, nenonākot pretrunā ar sevi, nevar prasīt kompensēt nenotikušo izmeklēšanu, ko pēc savas iniciatīvas neuzsāka ombuds, ja viņa pret šo izmeklēšanu iebilda. Šis pēdējais vērtējums neļauj apšaubīt ombuda neiespējamību atsaukties uz pienākumu uzsākt izmeklēšanu pēc savas iniciatīvas, lai atbrīvotu Savienību no atbildības par ombuda pieļautajām nelikumībām izmeklēšanā pēc sūdzības un 2007. gada 22. oktobra lēmuma.

160 Iepriekš minēto iemeslu dēļ visi iebildumi, kurus izvirzījusi prasītāja pirmā pamata otrajā daļā, ir jānoraida.

d) Secinājums

161 Pēc pirmā pamata analīzes ir jāatzīst, ka ombuds ir pieļāvis trīs nelikumības, kas var izraisīt Savienības atbildības iestāšanos, kā tas tika rezumēts iepriekš 146. punktā.

2. Par nelikumībām, kuras saistītas ar acīmredzamām kļūdām vērtējumā

a) Ievads

162 Otrajā pamatā prasītāja būtībā apgalvo, ka ombuds esot pieļāvis acīmredzamas kļūdas vērtējumā attiecībā uz 2007. gada 22. oktobra un 2011. gada 31. marta lēmumiem, kas var izraisīt Savienības atbildības iestāšanos. Ombuds neatzīst minētās kļūdas.

b) Par Parlamenta atzinuma minēšanu 2007. gada 22. oktobra lēmumā

163 Prasītāja pārkvalificēja iepriekš 102. punktā minēto iebildumu par acīmredzamu kļūdu vērtējumā. Iepriekš 102. un 142. punktā izklāstīto iemeslu dēļ attiecīgā nelikumība izraisa Savienības atbildības iestāšanos.

c) Par labojumiem 2007. gada 22. oktobra lēmumā

164 Prasītāja uzskata, ka ombuds, 2010. gada 29. jūnijā izdarot labojumus 2007. gada 22. oktobra lēmuma 2.5. punktā, tos nepublicējot, ir pieļāvis kļūdu, manipulējis ar faktiem un tos sagrozījis un ir vainojams krimināpārkāpumā par [dokumentu] viltošanu un viltotu [dokumentu] izmantošanu.

165 Ņemot vērā šos iebildumus, Vispārējā tiesa vispirms uzsver, ka, lai arī tās kompetencē ir izvērtēt, vai noteikta iestāžu rīcība var izraisīt Savienības atbildības iestāšanos, tās kompetencē nav uz šīs rīcības pamata konstatēt krimināpārkāpumu. Tāpēc apgalvojums, ar kuru netieši tiek prasīts Vispārējai tiesai konstatēt, ka ombuds ir vainojams krimināpārkāpumā par [dokumentu] viltošanu un viltotu [dokumentu] izmantošanu, ir nepieņemams.

166 Turpinājumā Vispārējā tiesa norāda, ka ombuda 2010. gada 29. jūnija lēmumā, kurš tika nosūtīts Parlamentam un kura kopiju saņēma prasītāja, ombuds ir norādījis uz pienākumu labot 2007. gada 22. oktobra lēmumu sakarā ar kļūdu tā 2.5. punktā, kas sagrozot Parlamenta atzinuma saturu (skat. iepriekš 102. punktu). Labojums, kāds bija jāizdara 2010. gada 29. jūnija lēmumā, bija skaidri izklāstīts prasītājai un Parlamentam. Tāpēc prasītāja nevar atsaukties uz nepamatotu manipulēšanu ar 2007. gada 22. oktobra lēmumu vai tā viltošanu.

167 Vēlāk ombuds šo labojumu publiskoja, publicējot 2007. gada 22. oktobra lēmuma grozīto redakciju, kurā bija ietverts labojums, kas tika pieņemts ar 2010. gada 29. jūnija lēmumu. Šī 2007. gada 22. oktobra lēmuma grozītā redakcija aizstāja sākotnējo 2007. gada 22. oktobra kļūdaino redakciju. Tā prasītāja tika informēta par minēto labojumu atbilstoši pārskatāmības principam.

168 Tādējādi labojuma nepublicēšana nav uzskatāma par kļūdu un, vēl jo mazāk, par 2007. gada 22. oktobra lēmuma viltošanu. Līdz ar to prasītājas iebildums ir jānoraida.

d) Par piemēroto kandidātu saraksta nodošanu citu iestāžu rīcībā

169 Pirmkārt, prasītāja būtībā pārmet ombudam, ka tas par sliktas pārvaldības gadījumu nav atzinis faktu, ka Parlaments nepublicēja *Oficiālajā Vēstnesī* viņas kā konkursu EUR/A/151/98 izturējušās kandidātes vārdu, kaut arī Parlaments 2003. gada 25. februārī piekrita ombuda ieteikumam publicēt konkursu izturējušo personu vārdus.

170 Šajā ziņā jānorāda, ka prasītāja sūdzībā skaidri nav norādījusi uz šo nepublicēšanu. Līdz ar to ombudam, pamatojoties uz šo sūdzību, nevarēja būt pienākums šajā gadījumā izmeklēt iespējamu Parlamenta veiktu sliktas pārvaldības gadījumu.

171 Turklāt pēc Vispārējās tiesas rakstveida jautājuma ombuds iesniedza ieteikumu, kuru 2002. gada 11. decembrī viņš bija nosūtījis Parlamentam un kurš attiecās uz konkursu izturējušo kandidātu vārdu publicēšanu *Oficiālajā Vēstnesī*, kā arī Parlamenta priekšsēdētāja 2003. gada 25. februāra vēstuli, ar kuru ticis akceptēts minētais ieteikums. No iepriekš minētā ieteikuma izriet, ka tas attiecās uz konkursiem pēc tā pieņemšanas un ka kandidāti paziņojumā par konkursu ir jāinformē par faktu, ka konkursus izturējušo kandidātu vārdi tiks publicēti.

172 Ņemot vērā, ka paziņojums par konkursu, kurā piedalījās prasītāja, tika publicēts 1999. gada 2. martā, proti, pirms Parlaments bija akceptējis iepriekš minēto ieteikumu, un ka paziņojumā par konkursu EUR/A/151/98 nebija precizēts, ka konkursu izturējušo pretendentu vārdi tiks publicēti, ombuds nevarēja pārmest Parlamentam, ka tas nav ņēmis vērā viņa ieteikumu, kuru tas akceptējis 2003. gada 25. februārī. Kaut arī ombuds uzskatīja, ka Parlaments īstenoja sliktu pārvaldību, nepublicējot *Oficiālajā Vēstnesī* prasītājas vārdu pēc tā iekļaušanas konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu sarakstā, viņš neparūpējās par to, lai tiktu ievērota viena no viņa ieteikumā ietvertajām prasībām, proti, ka visi kandidāti paziņojumā par konkursu ir jāinformē par konkursu izturējušo kandidātu vārdu publicēšanu.

173 Visbeidzot un turklāt Vispārējā tiesa norāda, ka 22 citu konkursu EUR/A/151/98 izturējušo kandidātu vārdi netika publicēti *Oficiālajā Vēstnesī*. Prasītāja nav izvirzījusi nevienu argumentu, kas pamatotu, ka viņai ir tiesības uz lielāku publicitāti par to, kāda tiek piešķirta 22 citiem konkursu izturējušajiem kandidātiem. Šādos apstākļos gan vienlīdzīgas attieksmes princips, gan taisnīga attieksme, kādu pieprasa pati prasītāja savā sūdzībā, nozīmē, ka tāpat kā citu minēto konkursu izturējušo kandidātu gadījumā šī konkursa piemēroto kandidātu saraksts, kurā ir ietverts prasītājas vārds, netiek publicēts *Oficiālajā Vēstnesī*.

174 Iepriekš minēto iemeslu dēļ Vispārējā tiesa uzskata, ka ombuda uzskats par to, ka Parlaments neīstenoja sliktu pārvaldību, nepublicējot prasītājas kā konkursu EUR/A/151/98 izturējušās kandidātes vārdu *Oficiālajā Vēstnesī*, nav bijis kļūdains.

175 Otrkārt, prasītāja uzskata, ka ombuds ir pieļāvis vairākas kļūdas, pamatojoties uz 2007. gada 14. maija dokumentu "pooling", lai pierādītu, ka citām Savienības iestādēm un struktūrām bija piekļuve informācijai par prasītājas pieejamību.

176 Vispirms prasītāja uzskata, ka ombuds ir pieļāvis kļūdu, nepārbaudot pamatotību Parlamenta apgalvojumam, saskaņā ar kuru 2007. gada 14. maija dokuments "pooling" bija konfidenciāls. Prasītāja uzskata, ka šis dokuments tomēr nebija konfidenciāls.

177 Šajā ziņā jānorāda, ka ombudam izmeklēšanas laikā bija piekļuve 2007. gada 14. maija dokumenta "pooling" pilnai redakcijai (skat. izmeklēšanas ziņojumu). Tomēr Parlaments prasīja, lai šis dokuments tiktu uzskatīts par konfidenciālu, un ombuds tam piekrita. Līdz ar to prasītājai nebija piekļuves minētajam dokumentam administratīvajā procedūrā, kuras rezultātā tika pieņemti 2007. gada 22. oktobra un 2011. gada 31. marta lēmumi. Tomēr šīs tiesvedības laikā ombuds iesniedza tādu 2007. gada 14. maija dokumenta "pooling" redakciju, kurā noteiktas daļas bija aizkrāsotas.

178 Saskaņā ar Īstenošanas noteikumu 13.3. pantu sūdzības iesniedzējam nav piekļuves dokumentiem vai informācijai, ko ombuds iegūst no iestādēm izmeklēšanas laikā, ja šie dokumenti vai informācija ir identificēta kā konfidenciāla un paredzēta ombudam. Īstenošanas noteikumu 10.1. pantā ir paredzēts, ka sūdzību ombuds kvalificē kā konfidenciālu pēc sūdzības iesniedzēja lūguma. Minētajos noteikumos nav paredzēti izņēmumi vai īpaša procedūra, lai pārbaudītu pamatotību lūgumiem ievērot konfidencialitāti.

179 Ņemot vērā iepriekš minēto, ombudam nav jāapšauba iestāžu lūgumi piemērot konfidencialitāti attiecībā uz noteiktiem dokumentiem vai noteiktu informāciju, kas skar sūdzības iesniedzēju, tāpat kā ombudam nav jāapšauba sūdzības iesniedzēja lūgums ievērot konfidencialitāti attiecībā uz tā sūdzību.

180 Līdz ar to ombuds nav pieļāvis kļūdu, neapšaubot lūgumu ievērot konfidencialitāti attiecībā uz Parlamenta dokumentiem.

181 Tomēr, ja lēmumā ombuds balsta savu vērtējumu uz konfidenciāliem elementiem un sūdzības iesniedzēja apšauba Savienības tiesā šī lēmuma tiesiskumu, tad ombuds nevar pamatoti iebilst pret sūdzības iesniedzējas iebildumiem ar pamatiem, kuri ir balstīti uz konfidenciāliem elementiem, attiecībā uz kuriem nav piekļuves ne sūdzības iesniedzējai, ne tiesai. Faktiski, ja ombuds iebilst pret visu vai kādas daļas no šiem elementiem paziņošanu, jo tie ir konfidenciāli, tad Savienības tiesa pārbauda apstrīdētā lēmuma tiesiskumu, pamatojoties vienīgi uz paziņotajiem elementiem (šajā ziņā skat. spriedumu, 2013. gada 18. jūlijs, Komisija u.c./*Kadi*, C-584/10 P, C-593/10 P un C-595/10 P, Krājums, EU:C:2013:518, 127. punkts).

182 Turpinājumā prasītāja būtībā uzskata, ka ombuds ir pieļāvis kļūdu, 2007. gada 22. oktobra lēmumā balstot savu vērtējumu uz 2007. gada 14. maija dokumentu "pooling", kaut arī minētais dokuments nepierāda, ka tajā ietvertā informācija būtu tikusi nodota visu Savienības iestāžu un struktūru rīcībā pirms vai pēc 2007. gada 14. maija.

183 Ar šo iebildumu prasītāja tikai atkārto iepriekš 103. punktā apgalvoto prettiesiskumu, pārkvalificējot to par acīmredzamu kļūdu vērtējumā. Iepriekš 104. un nākamajos punktos izklāstīto iemeslu dēļ ir jāatzīst, ka ombuds, balstoties uz 2007. gada 14. maija "pooling" dokumentu, lai uzskatītu par pierādītu, ka Parlaments pienācīgi informēja pārējās Savienības iestādes un struktūras par prasītājas vārda iekļaušanu konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu sarakstā, ir pieļāvis nelikumību.

184 Treškārt, prasītāja pārmet ombudam, ka tas esot kļūdaini centies pārbaudīt, vai citām Savienības iestādēm un struktūrām tika nosūtīts konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu saraksts, kaut arī viņš pats par to kā iestāde nebija informēts.

185 Attiecībā uz izmeklēšanu pēc sūdzības nevar tikt uzskatīts, ka ombuds ir pieļāvis kļūdu, izmeklējot Parlamentā konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu saraksta nosūtīšanu citām Savienības iestādēm un struktūrām. Faktiski vispirms ir jānorāda, ka izmeklēšanas, kas tika veiktas pēc sūdzības un ierēdņu pieņemšanas darbā Parlamenta dienestos, ir divi atšķirīgi ombuda uzdevumi un ka viņam nevar būt pienākums sasaistīt sūdzības, attiecībā uz kurām viņš veic izmeklēšanu, ar informācijas, kas saistīta ar darbā pieņemšanu, proti, šajā gadījumā informācijas par prasītājas iekļaušanu konkursa piemēroto kandidātu sarakstā, nenosūtīšanu. Turpinājumā un katrā ziņā ir jāatgādina, ka ombudam ir plaša rīcības brīvība attiecībā uz veidu, kādā viņš izvēlas veikt izmeklēšanu, un ka viņa izvēle veikt izmeklēšanu vispirms Parlamentā nepārsniedz šīs rīcības brīvības robežas.

186 Runājot par ombuda pēc savas iniciatīvas uzsākto izmeklēšanu, viņam nevar tikt pārmesta izmeklēšanas uzsākšana, pirms tam nepārbaudot, vai tas kā Savienības struktūra nav saņēmis no Parlamenta informāciju par prasītājas vārda iekļaušanu konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu sarakstā. Papildus tam, ka ombudam ir rīcības brīvība izmeklēšanas organizēšanā un viņš līdz ar to var izvēlēties, kādu aspektu pārbaudīt vispirms, ir jānorāda, ka, pat ja ombuds bija saņēmis šo informāciju, ar to varētu nebūt pietiekami, lai pierādītu, ka citas Savienības iestādes un struktūras arī bija saņēmušas šo informāciju. Tāpēc prasītājas iebildums, kurš ir rezumēts iepriekš 184. punktā, nav pamatots.

187 Ceturtkārt, prasītāja uzskata, ka fakts, ka ombuds 2007. gada 22. oktobra lēmumā esot norādījis, ka pārbaude apstiprināja, ka prasītājas *curriculum vitae* tika nosūtīts Padomei, neprecizējot, ka šī nosūtīšana notika pēc tam, kad prasītāja to bija lūgusi, pierāda, ka Padomes rīcībā nebija informācijas par konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu sarakstu, kaut arī Padome bija viena no šī konkursa organizētājām. Tāpat prasītāja apgalvo, ka fakts, ka viņas lūgums pieņemt viņu darbā Eiropas Revīzijas palātā tika noraidīts, nozīmēja, ka Revīzijas palātas rīcībā nebija informācijas par minēto sarakstu. Visbeidzot, viņa atsaucas uz saraksti ar *EPSO* 2007. gadā un uzskata, ka no tās nevar tikt secināts, ka

viņas vārds ir ticis iekļauts *EPSO* sarakstā pirms 2007. gada 26. aprīļa. Prasītāja pārmet ombudam, ka tas neiebilda pret *EPSO* informāciju, ko tas ombudam iesniedza par Parlamenta apgalvojumiem, balstītiem uz 2007. gada 14. maija dokumentu "pooling".

188 Šo prasītājas apsvērumu pamatā ir viņas iebildums, balstīts uz pierādījumu neesamību par to, ka citām Savienības iestādēm un struktūrām tika nodota informācija par prasītājas vārda iekļaušanu konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu sarakstā, kā rezultātā ombuda vērtējums 2007. gada 22. oktobra lēmumā šajā sakarā esot spēkā neesošs. Ņemot vērā, ka Vispārējā tiesa atzina, ka ombuds šajā sakarā ir rīkojies nelikumīgi (skat. iepriekš 104. un nākamos punktus), šie apsvērumi neietekmē strīda iznākumu. Tomēr Vispārējā tiesa norāda, ka fakts, ka Padome lūdza prasītājas *curriculum vitae* pēc tam, kad prasītāja to bija lūgusi, nepierāda, ka Padomei tika nodots piemēroto kandidātu saraksts, kurā bija iekļauts prasītājas vārds. Tāpat fakts, ka Revīzijas palāta atbildēja uz prasītājas lūgumu ar to, ka tajā neesot vakantu amatu, kas atbilstu viņas lūgumam, nepierāda, ka Revīzijas palātai tika nosūtīts piemēroto kandidātu saraksts, kurā bija iekļauts prasītājas vārds.

189 Piektkārt, ciktāl prasītāja uzskata, ka ombuds esot pieļāvis kļūdu, pēc savas iniciatīvas uzsāktajā izmeklēšanā neizmeklējot konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu saraksta nosūtīšanu, šis iebildums sakrīt ar to, kāds tika izvērtēts iepriekš 153. un nakamajos punktos.

e) Par 2007. gada 22. oktobra lēmuma 2.2. punktu

190 Prasītāja uzskata, ka ombuds ir pieļāvis kļūdu, 2008. gada 1. oktobra vēstulē norādot, ka viņš apstiprina "atkārtoti, ka [viņa] lēmuma 2.2. punkts [ir balstīts] uz Parlamenta konstatējumu, kāds tika izdarīts tā 2007. gada 20. marta atzinumā, saskaņā ar kuru [konkursa] EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu saraksts [tika] nosūtīts visām [ĢD]". Saskaņā ar prasītājas teikto, tādā veidā ombuds norādīja, ka viņš, lai izdarītu secinājumu, balstījās nevis uz izmeklēšanas materiāliem, bet gan tikai uz vienpusējiem Parlamenta apgalvojumiem.

191 Šis prasītājas iebildums nav atbalstāms, jo, kā norāda ombuds, 2007. gada 22. oktobra lēmuma 2.2. punktā viņš ir vienīgi nekļūdīgi izklāstījis Parlamenta nostāju. Viņš nav izvērtējis minēto nostāju šajā jautājumā. Turpretim, ciktāl prasītāja apstrīd pierādījumu par konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu saraksta nosūtīšanu visām Parlamenta ĢD neesamību, ir jānorāda, ka šis iebildums sakrīt ar to, kāds ir izvērtēts iepriekš 134. un nākamajos punktos, un ka prasītāja pamatoti norāda uz pierādījumu par minēto nosūtīšanu neesamību.

f) Par piemēroto kandidātu saraksta spēkā esamības termiņu

192 Pirmkārt, prasītāja uzskata, ka ombuds esot pieļāvis kļūdu, 2007. gada 22. oktobra lēmuma 2.6. punktā uzskatot, ka konkursa piemēroto kandidātu saraksta spēkā esamības termiņa beigu datuma izvēle ietilpst iecēlējinstitūcijas rīcības brīvībā. Pēc viņas domām, Civildienesta noteikumos iecēlējinstitūcijai neesot piešķirtas šādas pilnvaras.

193 Šajā sakarā Vispārējā tiesa uzskata, ka no Civildienesta noteikumu 29. un 30. panta, lasot tos kopā, izriet, ka iecēlējinstitūcija nosaka konkursa piemēroto kandidātu saraksta spēkā esamības termiņu. Iecēlējinstitūcijai šajā ziņā ir plaša rīcības brīvība, kura ir jāīsteno, ievērojot tādus vispārējos principus kā vienlīdzīgas attieksmes princips un pienākums norādīt pamatojumu. Tāpēc ombuds nav pieļāvis kļūdu, uzskatot, ka šāda saraksta spēkā esamības beigu termiņa izvēle ir lēmums, kas ietilpst administrācijas rīcības brīvībā.

194 Otrkārt, ciktāl prasītāja pārmet ombudam, ka tas esot pieļāvis kļūdu, nekonstatējot, ka Parlamenta lēmumā pagarināt spēkā esamību piemēroto kandidātu sarakstam, kurā ir ietverts viņas vārds, nav norādīts pamatojums, ir jānorāda, ka 2007. gada 17. jūlija vēstulē Parlaments ir precizējis, ka šis pagarinājums tika piešķirts tāpēc, lai ļautu ombudam pabeigt izmeklēšanu. Tāpēc prasītājas iebildums ir jānoraida kā nepamatots.

195 Treškārt, ciktāl prasītāja uzskata, ka ombuds esot pieļāvis kļūdu, neizmeklējot – pēc tam, kad tika pagarināts viņas vārda iekļaušanas konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu sarakstā termiņš – diskrimināciju, kāda attiecībā pret viņu esot tikusi īstenota salīdzinājumā ar citiem minēto konkursu izturējušajiem kandidātiem, ciktāl runa ir par viņu vārdu iekļaušanas minētajā sarakstā ilgumu, ir jānorāda, ka šis iebildums jau tika izvirzīts pirmajā pamatā. Iepriekš 127. un nākamajos punktos ietvertā pamatojuma dēļ šis iebildums ir jānoraida.

196 Ceturtkārt, prasītāja uzskata, ka ombuds esot pieļāvis kļūdu, nereaģējot uz viņas 2007. gada 19. oktobra vēstuli, kurā viņa ombudam norādīja, ka "fakts, ka [konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu] saraksta [spēkā esamības termiņš] tika pagarināts tikai par [trim] mēnešiem (no kuriem [divi] mēneši ietilpa atvaļinājuma periodā), [apstiprina] diskrimināciju, no kādas tā esot cietusi jau dažus gadus, jo parasti [atklātu konkursu piemēroto kandidātu saraksti] tiekot pagarināti par daudz ilgāku laiku, lai no tā iegūtu, pirmkārt, konkursu izturējušie kandidāti un, otrkārt, dažādas iestādes". Šajā ziņā Vispārējā tiesa vispirms uzskata, ka, ņemot vērā īso laika brīdi starp šīs vēstules uzrakstīšanu un 2007. gada 22. oktobra lēmuma pieņemšanu, nevar tikt skaidri konstatēts, ka ombuds varēja zināt par šo vēstuli pirms minētā lēmuma pieņemšanas. Turklāt un katrā ziņā, tā kā šajā ziņā izvirzītais jautājums par diskrimināciju attiecās uz piemēroto kandidātu sarakstu spēkā esamības termiņa pagarināšanu, tad šis jautājums varēja tikt pienācīgi formulēts vienīgi pēc tam, kad piemēroto kandidātu saraksta, kurā bija iekļauts prasītājas vārds, spēkā esamība tika faktiski pagarināta (skat. iepriekš 132. punktu). Tāpēc runa ir par jaunu iebildumu, kurš var pamatot jaunu sūdzību, bet nevis par izmeklēšanas priekšmeta paplašināšanu pēc sūdzības. Tādējādi ombuds nav pieļāvis kļūdu, pēc sūdzības neizmeklējot šo apgalvoto diskrimināciju.

197 Piektkārt, prasītāja uzskata, ka 2011. gada 31. marta lēmumā ombuds esot pieļāvis kļūdu, uzskatot, ka Parlaments prasītāju nav diskriminējis salīdzinājumā ar citiem konkursu EUR/A/151/98 izturējušajiem kandidātiem, ciktāl runa ir par minētā konkursa piemēroto kandidātu saraksta spēkā esamības termiņa noteikšanu. Pēc prasītājas domām, atšķirībā no citu kandidātu vārdiem, kuri 2001. gadā tika iekļauti minētajā sarakstā, kura spēkā esamība beidzās 2007. gadā, viņas vārds tajā tika iekļauts tikai 2005. gadā.

198 Šajā ziņā jāatgādina, ka vienlīdzīgas attieksmes princips prasa, lai salīdzināmās situācijās netiktu piemērota atšķirīga attieksme, ja vien atšķirīgā attieksme nav objektīvi pamatota (spriedumi, 1977. gada 19. oktobris, *Ruckdeschel* u.c.117/76 un 16/77, Krājums, EU:C:1977:160, 7. punkts; 1980. gada 16. oktobris, *Hochstrass*/Tiesa, 147/79, Krājums, EU:C:1980:238, 7. punkts, un 1990. gada 26. septembris, *Beltrante* u.c./Padome, T-48/89, Krājums, EU:T:1990:50, 34. punkts). Līdz ar to nediskriminācijas princips tiek pārkāpts tad, kad pret divu kategoriju personām, kuru faktiskā un juridiskā situācija būtiski neatšķiras, tiek piemērota atšķirīga attieksme vai kad dažādās situācijās tiek piemērota identiska attieksme (spriedums, 1997. gada 16. aprīlis, *Kuchlenz-Winter*/Komisija, T-66/95, Krājums, EU:T:1997:56, 55. punkts). Lai atšķirīga attieksme varētu būt saderīga ar vispārējo diskriminācijas aizlieguma principu, šai atšķirībai ir jābūt attaisnotai, pamatojoties uz objektīvu un saprātīgu kritēriju, un tai ir jābūt samērīgai ar mērķi, kas sasniedzams ar šo atšķirību (spriedums, 2004. gada 2. marts, *Di Marzio*/Komisija, T-14/03, Krājums-CDL, EU:T:2004:59, 83. punkts).

199 Šajā gadījumā konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu saraksts tika izveidots 2001. gada 12. janvārī. Šajā sarakstā sākotnēji tika iekļauti 22 konkursu izturējušo kandidātu vārdi. Kā tika norādīts iepriekš 113. punktā, visi šie 22 sākotnējie konkursu izturējušie kandidāti tika pieņemti darbā

līdz 2002. gada 31. decembrim, izņemot vienu, kurš tika pieņemts darbā 2003. gada 1. jūnijā. Tādējādi visi šie sākotnējie konkursu izturējušie kandidāti bija iekļauti minētajā piemēroto kandidātu sarakstā vismaz divus gadus, četrus mēnešus un divdesmit dienas.

200 Prasītāja neietilpa konkursu EUR/A/151/98 sākotnēji izturējušo kandidātu vidū, kuru vārdi tika iekļauti šī konkursa piemēroto kandidātu sarakstā, kurš tika izveidots 2001. gada 12. janvārī, un to veiksmīgi apstrīdēja Vispārējā tiesā (spriedums *Staelen*/Parlaments, minēts 6. punktā, EU:T:2003:52). 2005. gada 17. maijā prasītājas vārds tika iekļauts minētajā sarakstā. 2005. gada 19. maija vēstulē Parlaments informēja prasītāju par faktu, ka viņas vārds ticis iekļauts šajā sarakstā, ka viņa ir vienīgā kandidāte, kuras vārds vēl joprojām ir šajā sarakstā un ka attiecīgais saraksts paliks spēkā līdz 2007. gada 1. jūnijam. Taču 2007. gada 6. jūnijā prasītāja tika informēta par faktu, ka Parlamenta ģenerālsekretārs ir lūdzis uzsākt procedūru minētā piemēroto kandidātu saraksta spēkā esamības pagarināšanai līdz 2007. gada 31. augustam. 2007. gada 17. jūlijā prasītāja tika informēta, ka ir pieņemts lēmums pagarināt minētā piemēroto kandidātu saraksta spēka esamību līdz 2007. gada 31. augustam. Tādējādi prasītājas vārds bija iekļauts minētajā piemēroto kandidātu sarakstā divus gadus, trīs mēnešus un četrpadsmit dienas.

201 Tādējādi prasītājas vārds konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu sarakstā bija ietverts īsāku laiku nekā citu konkursu EUR/A/151/98 izturējušo kandidātu vārdi.

202 2011. gada 31. marta lēmumā ombuds uzskatīja, ka nevar būt runas par sliktas pārvaldības gadījumu saistībā ar prasītājas apgalvoto atšķirību attiecībā uz konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu saraksta spēkā esamības ilgumu, kurā bija iekļauts viņas un citu minēto konkursu izturējušo kandidātu vārdi, jo Parlaments ombudam esot paskaidrojis, ka šie citi konkursu izturējušie kandidāti tika pieņemti darbā divu gadu laikā pēc konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu saraksta publicēšanas, savukārt prasītājas vārds bija iekļauts šajā sarakstā mazliet vairāk nekā divus gadus, proti, ilgāku laika periodu nekā citu šo konkursu izturējušo kandidātu vārdi, un ka šis Parlamenta paskaidrojums esot pārliecinošs.

203 Ņemot vērā iepriekš 199.–201. punktā izklāstītos faktus, Parlamenta skaidrojums bija kļūdains un ombuds, pamatojoties uz šo skaidrojumu, nevarēja uzskatīt, ka šajā gadījumā nevar būt runas par Parlamenta īstenotu sliktu pārvaldību.

204 Fakts, ka izmeklēšanas laikā iestādes sniegtais paskaidrojums ombudam var šķist pārliecinošs, neatbrīvo ombudu no atbildības nodrošināt, ka fakti, uz kuriem ir balstīts šis paskaidrojums, ir pierādīti, ja minētais paskaidrojums ir uzskatāms par vienīgo pamatojumu viņa konstatējumam par šīs iestādes neveiktu sliktu pārvaldību.

205 Tādējādi ombuds, nekonstatējot sliktu Parlamenta veiktu pārvaldību, bet gan paļaujoties uz Parlamenta skaidrojumiem par konkursu EUR/A/151/98 sākotnēji izturējušo 22 kandidātu pieņemšanu darbā, taču nesaņemot pierādījumus par katra no šiem kandidātiem darbā pieņemšanas brīdi, kad šie skaidrojumi izrādījās nepamatoti, nav rīkojies ar visu prasīto rūpību. Šis rūpības trūkums var izraisīt Savienības atbildības iestāšanos sakarā ar ombuda rīcību (skat. iepriekš 84.–86. punktu).

g) Par prasītājas lietas materiālu iznīcināšanu

206 Prasītāja būtībā uzskata, ka ombuds esot pieļāvis kļūdas savās izmeklēšanās, neiebilstot pret to, ka Parlaments iznīcina viņas lietas materiālus, un uzskatot, ka nav jāpārbauda, vai Parlaments pamatoti ir iznīcinājis ne tikai viņas lietas materiālos ietvertos personas datus, bet arī visus lietas materiālus kopumā.

207 Šajā ziņā jānorāda, ka prasītāja 2007. gada 15. oktobrī saņēma vēstuli no Parlamenta personāla ĢD ģenerāldirektora, ar kuru tā tika informēta, ka konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu saraksta spēkā esamības termiņš ir beidzies 2007. gada 31. augustā un ka, ja viņa vēlas, viņas kā kandidātes lietas materiāli tiks saglabāti divus ar pusi gadus gadījumam, ja notiks strīds minētā konkursa sakarā. Atbilstoši Civildienesta noteikumu, saskaņā ar kuriem tika organizēts konkurss EUR/A/151/98, III pielikuma 2. un 4. pantam, kandidāta lietas materiāli ietver veidlapu, kas ir jāizpilda ikvienai personai, kura vēlas piedalīties konkursā, kā arī tai pievienotus dokumentus vai papildu informāciju. 2007. gada 19. oktobrī prasītāja informēja ombudu par 2007. gada 15. oktobra vēstules saturu. 2010. gada martā Parlaments iznīcināja visus prasītājas lietas materiālus attiecībā uz šo konkursu, proti, ne tikai prasītājas kā kandidātes lietu, bet arī lietas materiālus, kas ietvēra visus pievienotos dokumentus pēc pielaišanas pie konkursa. 2010. gada 29. jūlijā ombuds uzsāka izmeklēšanu pēc savas iniciatīvas. Visbeidzot, 2011. gada 31. marta lēmuma 86. punktā ombuds uzskatīja:

"Parlaments [uzskatīja], ka šo lietas materiālu iznīcināšana notika saskaņā ar tā vispārējo nozares politiku un bija nepieciešama, lai tas izpildītu vispārējos pienākumus, kādi izriet no tiesību normām personas datu aizsardzības jomā. Tas [iesniedza] attiecīgo noteikumu kopiju, no kuriem izrietēja, ka dati par konkursus neizturējušajiem kandidātiem [būtu] jāiznīcina divus ar pusi gadus pēc attiecīgā piemēroto kandidātu rezerves saraksta spēkā esamības termiņa beigām. Turklāt Parlaments paskaidro[ja], kāpēc tas neiznīcināja tikai attiecīgā kandidāta personas datus, kas bija ietverti lietas materiālos, bet [iznīcināja] visu lietu kopumā. Ombuds [norādīja], ka veids, kādā Parlaments [attiecās] pret prasītājas lietas materiāliem, [šķita] atbilstošs vispārējai pieejai šādos gadījumos, proti, iznīcināt attiecīgos dokumentus divus ar pusi gadus pēc attiecīgā piemēroto kandidātu rezerves saraksta spēkā esamības termiņa beigām. Ombuds [uzskatīja], ka šajā lietā nebija jāizvērtē, vai Parlaments [rīkojās] pareizi, iznīcinot ne tikai sūdzības iesniedzējas personas datus, bet arī visu lietu kopumā. Patiesībā šajā gadījumā atbilstoši bija tas, kā tas [izrietēja] no Parlamenta sniegtās informācijas, ka tā rīcībā [nebija] nevienas kopijas vēstulēm un e-pasta ziņām, ar kuriem citas Savienības iestādes un struktūras tika informētas par faktu, ka sūdzības iesniedzējas vārds [ticis] pievienots attiecīgajā piemēroto kandidātu rezerves sarakstā, kāds pastāvēja jau iepriekš. Nekas neliecināja par to, ka Parlaments iznīcināja attiecīgo lietu, lai slēptu pierādījumus."

208 Pirmkārt, prasītāja pārmet ombudam, ka tas nav iebildis pret to, ka Parlaments iznīcina viņas lietu, jo, pēc prasītājas domām, šī iznīcināšana esot padarījusi neiespējamu ombuda uzsāktās izmeklēšanas pabeigšanu.

209 Šajā ziņā jānorāda, ka no lietas materiāliem šajā lietā neizriet, ka prasītāja pati būtu iebildusi pret viņas lietas materiālu iznīcināšanu, kaut arī viņa to varēja darīt. Turklāt 2007. gada 19. oktobra vēstulē ombuds tika informēts tikai par prasītājas kā kandidātes lietas materiālu iznīcināšanu, nevis par visas viņas lietas iznīcināšanu. Tomēr, ņemot vērā kandidatūras lietas materiālu saturu, prasītāja nav norādījusi, cik lielā mērā šie lietas materiāli varētu būt noderīgi, lai pierādītu, ka konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu saraksts tika nosūtīts citām Savienības iestādēm un struktūrām. Ņemot vērā minēto lietas materiālu saturu, to, ka prasītāja nav pierādījusi to atbilstību, un faktu, ka nav ticis pierādīts, ka ombuds zināja, ka tiks iznīcināti visi prasītājas lietas materiāli, nevis tikai viņas kā kandidātes lietas materiāli, ombudam nevar tikt pārmests, ka tas neiebilda pret šo iznīcināšanu.

210 Turklāt un katrā ziņā prasītāja nav pierādījusi, ka teorētiski tikai viņas lietas materiāli, kas bija Parlamenta rīcībā, ļautu pierādīt, ka citas Savienības iestādes un struktūras tika informētas par viņas vārda iekļaušanu konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu sarakstā. Kā norādīja ombuds, citi informācijas avoti bija pieejami cita starpā arī Padomē. Taču prasītāja iebilda pret to, ka ombuds veic izmeklēšanu šajās citās Savienības iestādēs un struktūrās (skat. iepriekš 153. un nākamos punktus). Ņemot vērā ombuda rīcības brīvību viņa izmeklēšanu organizēšanā un citus iespējamos informācijas avotus, ar to, ka ombuds neiebilda pret to, ka Parlaments iznīcina prasītājas lietas materiālus, nav pietiekami, lai pierādītu ombuda prettiesisko rīcību.

211 Otrkārt, prasītāja uzskata, ka ombuds esot pieļāvis acīmredzamu kļūdu vērtējumā, uzskatot, ka nebija jāpārbauda, vai Parlaments pamatoti iznīcināja visu viņas lietu, kaut arī bija skaidrs, ka šāda iznīcināšana nebija pareiza rīcība.

212 Ņemot vērā ombuda pēc savas iniciatīvas uzsāktās izmeklēšanas priekšmetu, ombuds nekļūdīgi uzskatīja, ka nav jāizmeklē Parlamenta veiktā visas prasītājas lietas iznīcināšana. Kā izriet no 2011. gada 31. marta lēmuma 43. punkta, pēc ombuda iniciatīvas uzsāktās izmeklēšanas mērķis bija informēt citas Savienības iestādes un struktūras par prasītājas vārda iekļaušanu konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu sarakstā, šī saraksta spēkā esamības termiņu un vienlīdzīgu attieksmi pret prasītāju un citiem minēto konkursu izturējušajiem kandidātiem, ciktāl runa bija par minētā saraksta spēkā esamības termiņu.

213 Tāpēc ombuds pēc savas iniciatīvas uzsāktās izmeklēšanas ietvaros pamatoti varēja neizmeklēt jautājumu par to, vai Parlaments pamatoti iznīcināja visu prasītājas lietu.

214 Turklāt, ciktāl prasītāja pārmet konkrēti ombudam, ka tas nav izmeklējis viņas personas datu prettiesisku iznīcināšanu, kā to norāda ombuds atbildes rakstā uz repliku, prasītāja šādu iebildumu nav izteikusi prasības pieteikuma iesniegšanas brīdī. No Vispārējās tiesas Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunkta un 48. panta 2. punkta noteikumiem, lasot tos kopā, izriet, ka prasības pieteikumā par lietas ierosināšanu ir jānorāda strīda priekšmets un kopsavilkuma veidā jāizklāsta izvirzītie pamati un ka jaunu pamatu izvirzīšana attiecīgās instances laikā ir aizliegta, ja vien šie pamati nav balstīti uz juridisku informāciju vai faktiem, kas tikuši atklāti procesa laikā. Tomēr pamats vai arguments, kurš papildina sākotnēji prasības pieteikumā tieši vai netieši norādītu pamatu un kurš ar to ir cieši saistīts, ir jāatzīst par pieņemamu (skat. spriedumu, 2007. gada 14. marts, *Aluminium Silicon Mill Products* /Padome, T-107/04, Krājums, EU:T:2007:85, 60. punkts un tajā minētā judikatūra). Šajā gadījumā minētais iebildums nepapildina pastāvošu iebildumu. Tāpēc šis iebildums ir jānoraida kā nepieņemams.

215 Turklāt un katrā ziņā izmeklēšanu, kuras šajā gadījumā veica ombuds, ietvaros prasītāja vispār nav iesniegusi šādu sūdzību ombudam. 2007. gada 19. oktobra vēstulē prasītāja neiebilda pret viņas kā kandidātes lietas materiālu iznīcināšanu, par ko tika paziņots Parlamenta 2007. gada 15. oktobra vēstulē. Pēc 2007. gada 22. oktobra lēmuma, kā arī ombuda pēc savas iniciatīvas uzsāktās izmeklēšanas laikā prasītāja vairs nav sūdzējusies par šādu nelikumību ombudam. Līdz ar to ombudam nevar tikt pārmests, ka tas nav izmeklējis šo jautājumu.

h) Par atbildi uz 2007. gada 15. maija vēstuli

216 Prasītāja pārmet ombudam, ka tas esot ignorējis faktu, ka Parlaments neatbildēja uz viņas 2007. gada 15. maija vēstuli, kurā viņa lūdza pagarināt attiecīgā piemēroto kandidātu saraksta spēkā esamības termiņu.

217 Šajā ziņā pietiek norādīt, ka 2007. gada 6. jūnija vēstulē Parlaments skaidri ir norādījis, ka šī vēstule ir atbilde uz prasītājas 2007. gada 15. maija vēstuli. Turklāt 2011. gada 31. marta lēmuma 81. punktā ombuds īpaši ir pievērsies jautājumam par atbildi uz 2007. gada 15. maija vēstuli. Tāpēc viņam nevar tikt pārmests, ka tas būtu ignorējis [izmeklēšanas] priekšmetu – Parlamenta atbildi uz 2007. gada 15. maija vēstuli. Visbeidzot, jāuzsver, ka prasītāja panāca, ka attiecīgā piemēroto kandidātu saraksta spēkā esamības termiņš tika pagarināts līdz 2007. gada 31. augustam.

218 Līdz ar to iebildums, kas ir balstīts uz to, ka ombuds neesot ņēmis vērā faktu, ka Parlaments neatbildēja uz prasītājas 2007. gada 15. maija vēstuli, ir jānoraida kā nepamatots.

i) Par izmeklēšanas neveikšanu attiecībā uz Parlamenta iebilšanu pret [prasītājas] iecelšanu amatā

219 Prasītāja pārmet ombudam, ka tas nav veicis izmeklēšanu par Parlamenta iebilšanu pret viņas iecelšanu amatā.

220 Šajā ziņā jānorāda, ka sūdzībā prasītāja norādīja, ka, tā kā viņa bija vienīgā konkursu EUR/A/151/98 izturējusī kandidāte, kuras vārds bija iekļauts šī konkursa piemēroto kandidātu sarakstā, bet kura vēl nebija pieņemta darbā, viņa no tā esot secinājusi, ka viņa bija Parlamenta atriebīgās attieksmes upuris. Tā precizēja, ka viņas draugi ierēdņi, kuri strādā citās Savienības iestādēs un kuru vārdus viņa nevar nosaukt konfidencialitātes dēļ, apstiprināja šīs aizdomas.

221 Ombuds pēc sūdzības nolēma izmeklēt attieksmi pret prasītājas lietas materiāliem pēc viņas vārda iekļaušanas konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu sarakstā un attieksmes vienlīdzīgo raksturu, kāds bija jāpiemēro pret prasītāju amata piešķiršanas Savienības iestādēs kontekstā.

222 Šāda pieeja nav prettiesiska. Patiesībā, ņemot vērā, ka apgalvojums par Parlamenta atriebīgo attieksmi ir balstīts uz dedukciju un apgalvojumiem, kas izriet no nepārbaudāmiem avotiem, ombudam ir jāizmeklē fakti, kas ir šīs dedukcijas un šo apgalvojumu pamatā. Ombuds tā arī rīkojās, pēc sūdzības definējot izmeklēšanas priekšmetu.

j) Secinājums

223 No otrā pamata izvērtējuma izriet, ka papildus nelikumībām, kādas tika konstatētas pirmā pamata izvērtējumā, ombuds, balstoties tikai uz Parlamenta apgalvojumu par konkursu izturējušo kandidātu vārdu iekļaušanas piemēroto kandidātu sarakstā ilgumu, nav ievērojis rūpību (skat. iepriekš 205. punktu). Šīs rūpības neievērošanas rezultātā ombuds kļūdaini uzskatīja noteiktus faktus par pierādītiem un tāpēc kļūdaini secināja, ka Parlaments nav īstenojis sliktu pārvaldību.

3. Par nelikumībām sakarā ar to, ka ombuds neesot bijis taisnīgs, objektīvs un neatkarīgs, kā arī esot rīkojies ļaunticīgi un nepareizi izmantojis pilnvaras

224 Trešā pamata ietvaros prasītāja apgalvo, ka šajā lietā veikto izmeklēšanu ietvaros ombuds esot demonstrējis taisnīguma, objektivitātes un neatkarības trūkumu, rīkojies ļaunticīgi un nepareizi izmantojis pilnvaras.

225 Pirmkārt, prasītāja jautā par 2006. gada 15. marta sadarbības nolīguma starp Parlamentu un ombudu (turpmāk tekstā – "Sadarbības nolīgums") likumību un par šī nolīguma ietekmi uz neatkarīgu un objektīvu viņas sūdzības izskatīšanu.

226 Šajā ziņā Vispārējā tiesa uzskata, ka prasītāja nav pietiekami precīzi norādījusi sava iebilduma apjomu. Ar vienkāršu jautājumu nepietiek, lai paskaidrotu iemeslus, kāpēc viņa uzskata, ka ombuds nav neatkarīgs no Parlamenta.

227 Vienīgais pietiekami precīzais prasītājas apgalvojums, kas attiecas uz Sadarbības nolīgumu, ir tas, saskaņā ar kuru ombuds neesot bijis tik neatkarīgs, cik no viņa tiek prasīts, sakarā ar atbalstu, ko viņš saņēma savu funkciju izpildē no Parlamenta Juridiskā dienesta saskaņā ar minēto nolīgumu.

228 Sadarbības nolīguma 8. pants, protams, pieļauj iespēju ombudam un Parlamentam sadarboties juridiskajā jomā. Tomēr prasītāja nav iesniegusi nekādus pierādījumus, ka ombuds šajā gadījumā izmantoja šo iespēju. It īpaši tā nav sniegusi nekādu norādi attiecībā uz to, ka ombuds, īstenojot izmeklēšanas pilnvaras, ir saņēmis atbalstu no Parlamenta Juridiskā dienesta. Tāpēc prasītājas iebildums, saskaņā ar kuru ombuds nav rīkojies saskaņā ar prasīto neatkarību minētā nolīguma dēļ, ir jānoraida kā nepamatots.

229 Otrkārt, prasītāja uzskata, ka ombuda ļaunticība un vēlme aizsargāt Parlamentu izrietot gan no 2008. gada 1. oktobra, gan 2010. gada 10. marta vēstulēm, kurās ir citēts 2007. gada 22. oktobra lēmuma 2.5. punkts, izņemot kļūdaino daļu, saskaņā ar kuru Parlaments savā atzinumā jau esot norādījis, ka piemēroto kandidātu saraksts, kas liecina par prasītājas pieejamību, ticis nosūtīts citām iestādēm.

230 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka ombuds 2007. gada 22. oktobra lēmumā kļūdaini ir norādījis, ka no Parlamenta atzinuma izrietot, ka piemēroto kandidātu saraksts, kurā bija iekļauts prasītājas vārds, ticis nosūtīts citām iestādēm (skat. iepriekš 102. punktu). Izlaidumi 2008. gada 1. oktobra un 2010. gada 10. marta vēstulēs, uz kuriem norāda prasītāja, tomēr nebija apslēpti izlaidumi, jo citātā izlaidums ir aizstāts ar daudzpunktiem. Visbeidzot, abās vēstulēs ombuds atgādina sava vērtējuma, kāds tika pārņemts 2007. gada 22. oktobra lēmuma 2.5. punktā, saturu, ciktāl tas attiecas uz pārbaudi, nevis Parlamenta atzinumu. Ņemot vērā šos elementus, izlaidumi, uz kuriem norāda prasītāja, nepierāda ombuda ļaunticību vai neobjektivitāti.

231 Treškārt, prasītāja uzskata, ka par subjektivitātes un slepenas vienošanās norādi esot uzskatāms fakts, ka ombuds vispār nav prasījis Parlamentam iesniegt pierādījumus, ka piemēroto kandidātu saraksts, kurā bija ietverts prasītājas vārds, ticis nodots citu Savienības iestāžu rīcībā, un ka viņš ir aprobežojies ar 2007. gada 14. maija dokumentu "pooling". Tomēr fakts, ka ombuds nav pareizi veicis izmeklēšanu attiecībā uz pierādījumiem par minētā saraksta nosūtīšanu citām Savienības iestādēm un struktūrām (skat. 103. un nākamos punktus), pats par sevi nav uzskatāms par norādi uz subjektivitāti vai slepenu vienošanos starp Parlamentu un ombudu. Prasītāja nav pierādījusi, ka šī kļūda bija tīša. Šāds vērtējums varētu tikt attiecināts arī uz ombuda kļūdu, kas tika pieļauta sakarā ar pierādījumu par šī saraksta nodošanu citu Parlamenta ĢD rīcībā neesamību.

232 Ceturtkārt, iepriekš 168. un 179. punktā izklāstīto iemeslu dēļ ombuds nav pieļāvis kļūdu, nepublicējot labojumu 2007. gada 22. oktobra lēmumam un atsaucoties uz noteiktu Parlamenta iesniegtu dokumentu konfidencialitāti. Tāpēc šie elementi nevar tikt izvirzīti, lai pierādītu jebkādu ombuda neobjektivitāti vai slepenu vienošanos ar Parlamentu.

233 Piektkārt, prasītāja apgalvo, ka ombuda ļaunticību pierādot fakts, ka viņš ignorēja prasītājas vēršanos pie *P.* k-dzes un *W.* k-ga un uzsāka jaunu izmeklēšanu tikai pēc trim gadiem. Tomēr nevar tikt uzskatīts, ka ombuds ignorēja minētās vēršanās, jo pēc tām viņš uzsāka izmeklēšanu pēc savas iniciatīvas. Turklāt, pat ja būtu jāuzskata, ka šī izmeklēšana netika uzsākta saprātīgā termiņā, ar šo apsvērumu nav pietiekami, lai pierādītu, ka ombuds rīkojās ļaunticīgi.

234 Sestkārt, prasītāja uzskata, ka ombuds zināja, ka viņa lēmums 2010. gada jūlijā uzsākt jaunu izmeklēšanu ir lemts neveiksmei, jo viņš zināja, ka Parlaments 2010. gada martā ir iznīcinājis visus datus attiecībā uz prasītājas lietu. Pēc prasītājas domām, jauna izmeklēšana esot bijusi tikai mēģinājums slēpt acīmredzamu nolaidību, kāda tika pieļauta pirmajā izmeklēšanā, un demonstrējusi kliedzošu ombuda neobjektivitāti par labu Parlamentam.

235 Šie argumenti nav pamatoti. 206. un nākamajos punktos minēto iemeslu dēļ prasītāja nepierāda ne to, ka ombuds zināja, ka Parlaments iznīcinās visu viņas lietu, ne arī to, ka ombuda pēc savas iniciatīvas uzsāktā izmeklēšana bija lemta neveiksmei. Līdz ar to šie elementi neļauj konstatēt nolūku slēpt acīmredzamu nolaidību vai pierādīt ombuda neobjektivitāti attiecībā pret Parlamentu.

236 Septītkārt, prasītāja uzskata, ka ombuds esot rīkojās ļaunticīgi un centies noslēpt savu vainu, 2011. gada 31. marta lēmumā, atsaucoties uz Parlamenta apgalvojumiem un atsakoties pēc savas iniciatīvas iztaujāt citas iestādes un struktūras, secinot, ka nevar būt runas par sliktas pārvaldības gadījumu. Šajā ziņā Vispārējā tiesa uzskata, ka šajā gadījumā fakts, ka ombuds ir kļūdaini balstījies uz Parlamenta apgalvojumiem, no juridiskā viedokļa pietiekami nepierāda ombuda ļaunprātību vai centienus slēpt

paša vainu. Tāpat par ombuda ļaunticību vai centieniem slēpt jebkādu vainu neliecina fakts, ka ombuds šajā gadījumā atteicās turpināt pēc savas iniciatīvas uzsākto izmeklēšanu pēc prasītājas atteikuma sadarboties šajā izmeklēšanā (skat. iepriekš 153. un nākamos punktus).

237 Astotkārt, prasītāja uzskata, ka fakts, ka nedēļu pirms 2007. gada 22. oktobra lēmuma viņa saņēma vēstuli, kurā bija izklāstīta datu attiecībā uz viņas kā kandidātes lietu iznīcināšanas kārtība, liekot domāt, ka Parlaments pirms viņas zināja par minēto lēmumu. Vispārējā tiesa uzskata, ka šādi pieņēmumi neļauj konstatēt slepenu vienošanos starp Parlamentu un ombudu.

238 Devītkārt, prasītāja apgalvo, ka ombuds esot rīkojies pretrunīgi, ciktāl, pirmkārt, viņš uzreiz piekrita, ka *EPSO* pārvalda piemēroto kandidātu sarakstu, kurā bija ietverts prasītājas vārds, savā datu bāzē, un, otrkārt, viņš atteicās publicēt minēto sarakstu *Oficiālajā Vēstnesī*, pamatojoties uz to, ka nav atbilstoši piemērot ar atpakaļejošu spēku normu par publicēšanu. Šajā ziņā Vispārējā tiesa uzskata, ka prasītāja pietiekami nav paskaidrojusi iemeslus, kāpēc viņa uzskatīja, ka šī pieeja bija pretrunīga. Turklāt un katrā ziņā, pat ja šāda pieeja izrādītos pretrunīga, ar to nebūtu pietiekami, lai pierādītu slepenas vienošanās starp Parlamentu un ombudu pastāvēšanu.

239 Desmitkārt, prasītāja atkārto iebildumus attiecībā uz konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu saraksta spēkā esamības ilgumu, proti, pirmkārt, [iebildumu par] Parlamenta uzteikšanu ar šī saraksta spēkā esamības termiņa pagarināšanu, neņemot vērā Parlamenta atbildes uz viņas lūgumu par pagarināšanu nesniegšanu, un, otrkārt, [iebildumu par] ombuda izmeklēšanas neveikšanu attiecībā uz apgalvoto diskrimināciju starp prasītājas un citu konkursu EUR/A/151/98 izturējušo kandidātu situāciju, lai no minētā secinātu ombuda ļaunticību vai neobjektivitāti. Ņemot vērā šos iebildumus, ir svarīgi atgādināt, ka iepriekš 125. un nākamajos punktos izklāstīto iemeslu dēļ prasītāja kļūdaini apgalvo, ka Parlaments viņai neatbildēja. Turklāt, runājot par diskrimināciju, ar pieļauto kļūdu (skat. iepriekš 197. un nākamos punktus) nepietiek, lai konstatētu ombuda ļaunticību vai neobjektivitāti.

240 Vienpadsmitkārt, prasītāja uzskata par ļoti aizdomīgu, ka ombuds neiesniedza vēstuli, kuru viņš nosūtīja Parlamentam 2007. gada 24. maijā, un Parlamenta 2007. gada 31. maija atbildi, kuras attiecās uz konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu saraksta, kurā bija ietverts prasītājas vārds, spēkā esamības termiņa pagarināšanu. Tā kā ombuds šos dokumentus iesniedza atbildes rakstā uz repliku, minētais iebildums ir zaudējis priekšmetu.

241 Turklāt prasītāja uzskata, ka norāde uz ombuda ļaunticību un slepenas vienošanās pastāvēšanu starp ombudu un Parlamentu esot fakts, ka 2011. gada 31. maija lēmumā ombuds ir sagrozījis Parlamenta 2007. gada 6. jūnija vēstules nozīmi, apstiprinot, ka ar šo vēstuli viņš tika informēts par lēmumu pagarināt konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu saraksta spēkā esamības termiņu.

242 Šajā ziņā jānorāda, ka 2007. gada 6. jūnija vēstulē Parlamenta pārstāvis norādīja, ka prasītājas 2007. gada 15. maija vēstuli, ar kuru viņa vēlējās pagarināt konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu saraksta spēkā esamības termiņu, viņš ir saņēmis kā atbildi un tā piesaistījusi viņa uzmanību. Turklāt Parlamenta pārstāvis norādīja prasītājai, ka pēc ombuda lūguma un, gaidot ombuda veiktās lietas materiālu pārbaudes rezultātu, Parlamenta ģenerālsekretārs ir lūdzis tā dienestiem "uzsākt procedūru [minētā piemēroto kandidātu saraksta spēkā esamības termiņa] pagarināšanai līdz 2007. gada 31. augustam."

243 Turklāt 2011. gada 31. marta vēstulē ombuds uzskatīja:

"Runājot par jautājumu par to, vai Parlamentam bija jāsniedz skaidra atbilde uz sūdzības iesniedzējas 2007. gada 15. maija vēstuli, ir jāatgādina, ka šajā vēstulē sūdzības iesniedzēja lūdza Parlamentam pagarināt attiecīgā piemēroto kandidātu saraksta spēkā esamības termiņu. Ombuds uzskata, ka ir acīmredzami, ka laba pārvaldība prasa, lai Parlaments atbildētu uz šo vēstuli. Tomēr [sūdzībā] ietverto apsvērumu padziļināta pārbaude pierāda, ka šāda atbilde tika nosūtīta. Ar 2007. gada 6. jūnija vēstuli Parlaments informēja sūdzības iesniedzēju par to, ka pēc ombuda lūguma tas nolēma pagarināt minētā

piemēroto kandidātu saraksta spēkā esamību līdz 2007. gada 31. augustam. Šīs vēstules kopiju sūdzības iesniedzēja ombudam nosūtīja 2007. gada 8. jūnijā. Tāpēc [nevarot] tikt konstatēts sliktas pārvaldības gadījums, ciktāl ir runa par šo lietas aspektu."

244 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir acīmredzami, ka Parlamenta 2007. gada 6. jūnija vēstule ir uzskatāma par atbildi uz 2007. gada 15. maija vēstuli. Turpinājumā ir jānorāda, ka šajā vēstulē prasītāja tika informēta par procedūras konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu saraksta spēkā esamības pagarināšanai līdz 2007. gada 31. augustam uzsākšanu. Tā kā šī iniciatīva nāca no Parlamenta ģenerālsekretāra, kas nozīmēja Parlamenta piekrišanu šādai pagarināšanai, un par šo iniciatīvu tika paziņots prasītājai, pēdējai minētajai bija jāsaprot, ka minētā saraksta spēkā esamības termiņš tiks pagarināts līdz 2007. gada 31. augustam. Tāpēc šī vēstule nav uzskatāma ne par norādi uz ombuda ļaunticību, ne arī par norādi uz slepenas vienošanās starp ombudu un Parlamentu pastāvēšanu.

245 Divpadsmitkārt, prasītāja uzskata, ka fakts, ka ombuds 2008. gada 1. jūlijā, proti, neilgi pēc tam, kad prasītāja 2008. gada 6. maijā – Francijas prezidentūras Padomē laikā – bija iesniegusi sūdzību par ombudu, atbildēja uz prasītājas 2007. gada 19. oktobra un 2008. gada 24. janvāra vēstulēm, esot uzskatāms par norādi uz slepenas vienošanās starp ombudu un Parlamentu pastāvēšanu, ko apturēja minētā Francijas prezidentūra. Šis iebildums nav pamatots. Tiesas sēdē prasītāja apstiprināja, ka šis fakts nav uzskatāms par pierādījumu šādas slepenas vienošanās pastāvēšanai. Turklāt ombuda atbilde uz prasītājas vēstulēm neilgi pēc vēršanās pie Parlamenta, ko prasītāja kvalificē kā vienīgo iespēju, nav uzskatāma par norādi uz slepenas vienošanās starp ombudu un Parlamentu pastāvēšanu.

246 Līdz ar to prasītājas dažādie elementi, skatot tos atsevišķi vai kopā, neļauj pierādīt ombuda ļaunticību, neobjektivitāti vai subjektīvu pieeju. Turklāt prasītājas dažādie argumenti, skatīti atsevišķi vai kopā, neļauj pierādīt slepenas vienošanās starp ombudu un Parlamentu pastāvēšanu.

247 Ciktāl prasītāja apgalvo, ka nepareizi esot tikušas izmantotas pilnvaras, ir jāatgādina, ka pilnvaru nepareizas izmantošanas jēdzienam Savienības tiesībās ir precīzs apjoms un tas attiecas uz situāciju, kurā administratīva iestāde izmanto savas pilnvaras citam mērķim, nevis tam, kuram pilnvaras tai tikušas piešķirtas. Lēmumā ir nepareizi izmantotas pilnvaras, ja uz objektīvu, atbilstošu un saskanīgu norāžu pamata ir redzams, ka tas ir pieņemts citu, nevis noteikto mērķu sasniegšanai (spriedumi, 1997. gada 25. jūnijs, Itālija/Komisija, C-285/94, Krājums, EU:C:1997:313, 52. punkts, un 2013. gada 12. aprīlis, *Du Pont de Nemours* (Francija) u.c./Komisija, T-31/07, EU:T:2013:167, 334. punkts).

248 Neviens no prasītājas iepriekš izvirzītajiem argumentiem, pamatojoties uz objektīvām, atbilstošām un saskanīgām norādēm, neļauj konstatēt, ka ombuds pieņēma lēmumus, lai slēptu nelikumības, kādas esot izdarījis viņš un Parlaments konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu saraksta pārvaldības ietvaros.

249 Tāpēc prasītājas izvirzītais trešais pamats ir jānoraida pilnībā.

4. Par nelikumībām, kas tika izdarītas sakarā ar to, ka netika izpildīts pienākums ņemt vērā ierēdņu intereses, netika ievēroti "labas pārvaldības" un saprātīga termiņa principi, kā arī tika pārkāpts Labas administratīvās prakses kodeksa 14. un 17. pants un Pamattiesību hartas 41. pants

a) Ievads

250 Ceturtā pamata ietvaros prasītāja apgalvo, ka šajā lietā īstenoto izmeklēšanu ietvaros ombuds neesot izpildījis pienākumu ņemt vērā ierēdņu intereses, neesot ievērojis "labas pārvaldības" un saprātīga termiņa principus un pārkāpis Labas administratīvās prakses kodeksa 14. un 17. pantu un Pamattiesību hartas 41. pantu.

251 Iebildumi, kādus izvirzījusi prasītāja šī pamata ietvaros un kuri attiecas uz ombuda nolaidību attiecīgajās izmeklēšanās, kļūdu slēpšanu un apgalvotās konfidencialitātes nepārbaudīšanu, saskan ar iebildumiem, kādi tika izvirzīti pirmo trīs pamatu ietvaros. Līdz ar to ir jāatsaucas uz vērtējumu, kāds tika izdarīts attiecībā uz šiem iebildumiem šo pamatu izvērtēšanas ietvaros.

b) Par saprātīgu termiņu

252 Runājot par apgalvoto saprātīga termiņa neievērošanu, ir jāatgādina, ka saskaņā ar Pamattiesību hartas 41. pantu ikvienai personai ir tiesības uz pieņemamā termiņā veiktu jautājumu izskatīšanu Savienības iestādēs un struktūrās. Turklāt ir ticis atzīts, ka, ja procesa ilgums nav noteikts nevienā Savienības tiesību normā, iestādes izmantotā termiņa konkrētā tiesību akta pieņemšanai "saprātīgums" ir jāvērtē, ievērojot katras lietas faktisko apstākļu kopumu, it īpaši lietas iznākuma nozīmi ieinteresētajai personai, lietas sarežģītību un lietas dalībnieku uzvedību. Tādējādi termiņa saprātīgums nevar tikt noteikts, atsaucoties uz vienu precīzu, abstrakti noteiktu maksimālo robežu, bet gan tas ir jānosaka katrā atsevišķā gadījumā, ņemot vērā konkrētās lietas apstākļus (skat. spriedumu, 2013. gada 16. septembris, *De Nicola*/EIB, T-264/11 P, Krājums-CDL, EU:T:2013:461, 49. punkts un tajā minētā judikatūra).

253 Šajā gadījumā prasītāja uzskata, ka ombuds neievēroja pienākumu izskatīt lietu saprātīgā termiņā, no vienas puses, gaidot gandrīz trīs gadus pēc 2007. gada 22. oktobra lēmuma, lai atzītu, ka ir nepieciešami vēl daži skaidrojumi, un, no otras puses, gaidot gandrīz četrus gadus, lai galīgi izbeigtu lietu. Turklāt prasītāja pārmet ombudam, ka tas uz dažādām vēstulēm atbildēja termiņā, kas nebija saprātīgs.

254 Ņemot vērā šos iebildumus, ir jānošķir, pirmkārt, laika periods no 2007. gada 22. oktobra lēmuma pieņemšanas līdz izmeklēšanas uzsākšanai pēc ombuda iniciatīvas 2010. gada 29. jūnijā, kura laikā prasītāja vairākas reizes vērsās pie ombuda (turpmāk tekstā – "pirmais periods"), un, otrkārt, laika periods no izmeklēšanas uzsākšanas 2010. gada 29. jūnijā līdz 2011. gada 31. marta lēmuma pieņemšanai, ar kuru tika izbeigta šī izmeklēšana (turpmāk tekstā – "otrais periods"). Vērtējums par to, vai ombuds ievēroja saprātīgu termiņu, ir jāizdara, nevis ņemot vērā lietas dalībnieku dažādos aktos izvirzīto pamatu pamatotību, bet veidu, kādā norisinājās procedūras, kuru rezultātā tika pieņemti šie akti.

255 Tādējādi pirmais periods attiecās nevis uz pašu procedūru, bet gan prasītājas vēršanos pie ombuda, uz ko ombudam bija jāatbild saprātīgā termiņā. Turpretim otrais periods attiecās konkrēti uz izmeklēšanas procedūru, kuras rezultātā tika pieņemts lēmums.

256 Runājot par pirmo periodu, prasītāja 2008. gada 24. janvārī lūdza atsākt izmeklēšanu, pamatojoties uz to, ka ombuds nav atbildējis, un ņemot vērā 2007. gada 22. oktobra lēmumā ietvertos elementus, kas bija ietverti viņas 2007. gada 19. oktobra vēstulē. 2008. gada 1. jūlijā ombuds atbildēja uz šīm vēstulēm, noraidot lūgumu atsākt izmeklēšanu. Tādējādi ombuds atbildēja attiecīgi astoņus un piecus mēnešus pēc tam, kad prasītāja bija nosūtījusi vēstules, neizvirzot nevienu konkrētu elementu, lai pamatotu šos atbildes sniegšanas termiņus. Kā atzīst ombuds, šie termiņi nebija saprātīgi. Nepastāvot citiem elementiem, šajā gadījumā sniegtā atbilde, ar kuru tika noraidīts lūgums atsākt izmeklēšanu, nepamatoja šādu kavēšanos.

257 2008. gada 14. jūlijā prasītāja lūdza ombudam nosūtīt dažus dokumentus, kuri attiecās uz publicitāti, kāda bija piešķirta viņas vārda iekļaušanai konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu sarakstā. 2008. gada 21. jūlijā ombuds atbildēja uz šo vēstuli. Termiņš, kādā tika sniegta šī atbilde, ir saprātīgs.

258 2008. gada 1. augustā prasītāja nosūtīja ombudam vēstuli, atbildot uz 2008. gada 21. jūlija vēstuli. 2008. gada 1. oktobrī ombuds atbildēja uz šo vēstuli. Šis termiņš, kādā tika sniegta atbilde, ir saprātīgs.

259 2008. gada 8. oktobrī prasītāja atbildēja uz šo ombuda 2008. gada 1. oktobra vēstuli. Vēstules beigās prasītāja bija ietvērusi frāzi "es Jums aizliedzu man rakstīt atkal". Ņemot vērā šīs vēstules saturu, ombudam nevar tikt pārmests, ka viņš uz šo vēstuli neatbildēja.

260 Runājot par *P.* k-dzes atbildēm uz vēstulēm, prasītāja nevar atsaukties uz šo atbilžu nesniegšanu saprātīgā termiņā, jo viņa nebija minēto atbilžu adresāte.

261 Runājot par otro periodu, nevar tikt uzskatīts, ka termiņš no 2010. gada 29. jūnija, proti, datuma, kad ombuds uzsāka izmeklēšanu, un 2011. gada 31. martu, datumu, kad tika pieņemts lēmums izbeigt šo izmeklēšanu, nebija saprātīgs, jo starp šiem diviem datumiem bija pagājis mazāk kā gads.

262 Ciktāl prasītāja pārmet ombudam, ka Parlamenta apsvērumus, kurus ombuds bija saņēmis 2007. gada 20. martā, tas iesniedza tikai 2007. gada 3. maijā, ombuds pamatoti norāda, ka savā 2007. gada 3. maija vēstulē tas neaprobežojās tikai ar Parlamenta atzinuma nosūtīšanu. Viņš arī informēja prasītāju par viņa lēmumu uzsākt izmeklēšanu, kas nozīmē analīzes veikšanu. Tāpēc minētais termiņš nav nesaprātīgs.

c) Par labas administratīvās prakses kodeksa ievērošanu

263 Ciktāl prasītāja apgalvo, ka esot ticis pārkāpts Labas administratīvās prakses kodeksa 14. un 17. pants, ir jānorāda, ka šis kodekss nav normatīvs akts, bet gan Parlamenta rezolūcija, ar kuru tika izdarīti grozījumi projektā, kuru tam bija iesniedzis ombuds, un ar kuru Komisija bija aicināta šajā sakarā izteikt likumdošanas iniciatīvu (skat. spriedumu, 2010. gada 11. maijs, *PC-Ware Information Technologies*/Komisija, T-121/08, Krājums, EU:T:2010:183, 90. punkts un tajā minētā judikatūra). Turklāt ombuds minētā kodeksa ievadā ir norādījis, ka tas nav juridiski saistošs instruments.

264 Tādējādi, pieņemot Labas administratīvās prakses kodeksu, ombuda mērķis nebija uzrakstīt tiesību normas, ar kurām tiek piešķirtas tiesības privātpersonām. Tādēļ ar to neievērošanu nav pietiekami, lai konstatētu pietiekami būtisku tiesību normas, ar kuru tiek piešķirtas tiesības privātpersonām, pārkāpumu, kas var izraisīt Savienības atbildības iestāšanos. Tikai ar nosacījumu, ka minētā kodeksa noteikumi izsaka pamattiesības uz labu pārvaldību, kādas ir piešķirtas Pamattiesību hartas 41. pantā, šie noteikumi var izraisīt Savienības atbildības iestāšanos.

265 Ciktāl prasītāja pārmet ombudam, ka tas bieži neesot atbildējis uz viņas vēstulēm, kā arī vairākus mēnešus neesot apstiprinājis to saņemšanu un tādējādi pārkāpis Labas administratīvās prakses kodeksa 14. un 17. pantu, Vispārējā tiesa uzskata, ka minētais iebildums ir jānoraida, jo tas nav precīzs. Prasītāja nav precizējusi, kādu vēstuļu saņemšana netika apstiprināta vai uz kādām vēstulēm netika atbildēts. Turklāt, runājot par normu, saskaņā ar kuru attiecībā uz ikvienu vēstuli, kas adresēta iestādei, ir jāapstiprina tās saņemšana divu nedēļu laikā, kā ir paredzēts Labas administratīvās prakses kodeksa 14. pantā, Vispārējā tiesa norāda, ka runa ir vien par formālu noteikumu, kurš nav skaidri paredzēts Pamattiesību hartas 41. pantā. Tāpēc šīs normas neievērošana nevar tikt uzskatīta par pietiekami būtisku tiesību normas, ar kuru tiek piešķirtas tiesības privātpersonām, pārkāpumu, kas var izraisīt Savienības atbildības iestāšanos.

266 Ciktāl prasītāja atsauces uz normu, kāda ir paredzēta Labas administratīvās prakses kodeksa 17. pantā, saskaņā ar kuru ierēdnis nodrošina, ka lēmums par katru lūgumu vai sūdzību, kas adresēta iestādei, tiek pieņemts saprātīgā termiņā bez kavēšanās un katrā ziņā ne vēlāk kā divus mēnešus pēc saņemšanas datuma, Vispārējā tiesa uzskata, ka divu mēnešu termiņš nav uzskatāms par obligātu termiņu. Pamattiesību hartā prasītā saprātīga termiņa ievērošana, izskatot sūdzību, ir jānovērtē, ņemot vērā konkrētās lietas apstākļus. Principa par saprātīgu termiņu ievērošana, izskatot sūdzību, jau tika analizēta iepriekš 252. un nākamajos punktos.

267 Iepriekš minēto iemeslu dēļ ir jānoraida prasītājas argumenti, kas ir balstīti uz Labas administratīvās prakses kodeksa 14. un 17. pantu.

d) Par piekļuves lietai neesamību

268 Ciktāl prasītāja apgalvo, ka "ombuda attieksme visas procedūras laikā arī esot uzskatāma par [..] Pamattiesību hartas 41. panta pārkāpumu sakarā ar [..] piekļuves lietai un pārskatāmības neesamību", Vispārējā tiesa uzskata, ka prasītāja nav pietiekami precizējusi savu iebildumu. Viņa nav norādījusi, kā šajā gadījumā ombuds pārkāpa pienākumu attiecībā uz piekļuvi dokumentiem un pārskatāmības pienākumu. Tāpēc šis iebildums ir jānoraida.

e) Secinājums

269 Ņemot vērā iepriekš minēto, atskaitot to, ka iebildumi pārklājas ar iebildumiem, kas bija izvirzīti iepriekšējos pamatos, vienīgi nesaprātīgs termiņš atbildes uz iepriekš 256. punktā minētajām vēstulēm sniegšanai ir uzskatāms par kļūdu. Tā kā prasītājai ir tiesības uz to, ka viņas lūgumi tiek izskatīti saprātīgā termiņā, minētā termiņa neievērošana ir uzskatāma par pietiekami būtisku tiesību normas, ar kuru tiek piešķirtas tiesības privātpersonām, pārkāpumu, kas var izraisīt Savienības atbildības iestāšanos.

D – *Par zaudējumiem un cēloņsakarību*

1. Sākotnējie apsvērumi

270 Prasītāja apgalvo, ka viņai esot ticis nodarīts gan materiāls, gan morāls kaitējums ombuda pieļauto kļūdu dēļ.

271 Ciktāl runa ir par materiālu kaitējumu, prasītāja būtībā apgalvo, ka ombuda pieļauto kļūdu dēļ viņa esot zaudējusi nopietnu iespēju tikt pieņemtai darbā par ierēdni. Tāpēc prasītāja prasa izmaksāt "algas", sākot no 2005. gada jūnija līdz 2026. gada 31. martam, proti, kopš datuma, kad viņas vārds tika iekļauts konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu sarakstā, līdz parastajam pensionēšanās vecumam, ieskaitot tiesību uz pensiju piešķiršanu, vai vismaz daļu no šīs summas, lai tiktu ņemta vērā iespējas zaudēšana. Attiecībā uz iespējas zaudēšanas novērtēšanu prasītāja uzskata, ka Vispārējā tiesa var piemērot koeficientu, kas aptver iespējas tikt ieceltai amatā zaudēšanu, it īpaši ņemot vērā faktu, ka viņa bija vienīgā minētajā piemēroto kandidātu sarakstā palikusī kandidāte. Prasītāja novērtē šo kaitējumu attiecībā uz pagātni EUR 559 382,13 apmērā. Attiecībā uz nākotni viņa aicina Vispārējo tiesu piespriest ombudam ik mēnesi, sākot no 2011. gada maija līdz 2026. gada martam, maksāt prasītājai neto summas vai vismaz daļu no šīm summām, kas atbilst algām, kuras noteiktas AD pakāpes ierēdņiem, sākot no AD 9 pakāpes 2. līmeņa otro gadu, ņemot vērā šīs pašas pakāpes ierēdņa normālo karjeru, pieskaitot atbilstošas iemaksas pensiju fondā prasītājas labā, kā arī veselības apdrošināšanas iemaksas.

272 Ciktāl runa ir par morālo kaitējumu, prasītāja uzskata, ka viņai tāds esot ticis nodarīts Parlamenta negatīvās attieksmes pret viņu dēļ un ombuda, kura uzdevums ir aizsargāt pilsoņu tiesības, acīmredzamas nolaidības dēļ. Viņa uzskata, ka ombudā uzsāktā procedūra bija laika, enerģijas un naudas izšķiešana. Turklāt viņa esot zaudējusi jebkādu ticību šai iestādei, kas tikusi izveidota ar Līgumu, lai viņai tiktu sniegta palīdzība, tās attieksmes dēļ, kuras rezultātā viņai ticis nodarīts morāls kaitējums. Ar vienkāršu atvainošanos nevarot tikt atlīdzināts psiholoģiskais kaitējums, kāds ticis nodarīts ar šīm kļūdām, un ombuda uzsāktā izmeklēšana nekādi neļaušot kompensēt kļūdas, kādas tika pieļautas 2007. gada 22. oktobra lēmumā. Tāpēc prasītāja novērtē morālo kaitējumu *ex æquo et bono* EUR 50 000 apmērā. Ombuds apstrīd visus prasītājas izvirzītos argumentus.

273 Lai novērtētu šos dažādos argumentus, ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Savienības atbildība iestājas tikai tad, ja prasītājs faktiski ir cietis reālus un droši zināmus zaudējumus (spriedumi, 1982. gada 27. janvāris, *De Franceschi*/Padome un Komisija, 51/81, EU:C:1982:20, 9. punkts, un 1996. gada 16. janvāris, *Candiotte*/Padome, T-108/94, Krājums, EU:T:1996:5, 54. punkts).

274 Prasītājai ir jāiesniedz Savienības tiesai pierādījumi šāda kaitējuma esamībai un apmēram (šajā ziņā skat. spriedumus, 1976. gada 21. maijs, *Roquette frères*/Komisija, 26/74, Krājums, EU:C:1976:69, 677. lpp., 22.–24. punkts; 1996. gada 9. janvāris, *Koelman*/Komisija, T-575/93, Krājums, EU:T:1996:1, 97. punkts, un 1998. gada 28. aprīlis, *Dorsch Consult*/Padome un Komisija, T-184/95, Krājums, EU:T:1998:74, 60. punkts). Turklāt ir ticis atzīts, ka prasība par zaudējumu atlīdzību nevar tikt noraidīta, ja, neņemot vērā pastāvošo nenoteiktību attiecībā uz to precīzu aprēķināšanu, šie zaudējumi ir neapstrīdami un ekonomiski novērtējami (šajā ziņā skat. spriedumu *Agraz* u.c./Komisija, minēts 68. punktā, EU:C:2006:708, 42. punkts).

275 Visbeidzot, ir ticis atzīts, ka prasības par zaudējumu atlīdzību kontekstā cēloņsakarība tiek atzīta tad, ja konkrētajā gadījumā pastāv pietiekami tieša saikne starp rīcību, kas tiek pārmesta iestādei, un apgalvoto kaitējumu, bet šī saikne ir jāpierāda prasītājam. Tādējādi rīcībai, kas tiek pārmesta, ir jābūt noteicošajam kaitējuma cēlonim (skat. spriedumu, 2009. gada 18. decembris, *Arizmendi* u.c./Padome un Komisija, T-440/03, T-121/04, T-171/04, T-208/04, T-365/04 un T-484/04, Krājums, EU:T:2009:530, 85. punkts un tajā minētā judikatūra).

2. Par materiālo kaitējumu un cēloņsakarību starp šo kaitējumu un ombuda izdarītajām nelikumībām

276 Vispirms ir jānoraida prasītājas lūgums piespriest Savienībai atlīdzināt viņai kaitējumu par ombuda izdarītajām nelikumībām, ciktāl minētajā lūgumā tiek prasīts izmaksāt visu algu, kādu prasītāja būtu saņēmusi, ja būtu tikusi pieņemta darbā, sākot no 2005. gada jūnija, proti, no datuma, kad viņas vārds tika iekļauts konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu sarakstā, līdz parastajam pensionēšanās vecumam, ieskaitot tiesību uz pensiju piešķiršanu.

277 Ar prasītājas vārda iekļaušanu konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu sarakstā tai netika piešķirtas tiesības tikt pieņemtai darbā. Rīcības brīvība, kāda ir iestādēm, pieņemot darbā konkursus izturējušos kandidātus, ir šķērslis šādām tiesībām. Tāpēc kaitējums, kas nodarīts sakarā ar kļūdu, kura ietekmē personas vārda iekļaušanu konkursa piemēroto kandidātu sarakstā, nevar atbilst zaudētajai peļņai šo tiesību zaudēšanas rezultātā (šajā ziņā skat. spriedumu, 2008. gada 21. februāris, Komisija/*Girardot*, C-348/06 P, Krājums, EU:C:2008:107, 65. punkts).

278 No minētā izriet, ka ombuda izdarītās nelikumības nevar tikt uzskatītas par tādām, kas rada kaitējumu, kurš ir līdzvērtīgs kaitējumam, kāds būtu radies personai, kurai būtu tiesības tikt pieņemtai darbā.

279 Turpinājumā, ciktāl runa ir par iespējas tikt pieņemtai darbā zaudēšanu, uz ko atsaucas prasītāja, Vispārējā tiesa uzskata, ka pretēji ombuda izvirzītajam šis lūgums nav nepieņemams pietiekamas precizitātes neesamības dēļ.

280 Kaut arī Tiesa ir atzinusi, ka ir ļoti grūti vai pat neiespējami definēt metodi, kas ļautu precīzi aprēķināt iespēju tikt pieņemtam amatā iestādē un līdz ar to novērtēt kaitējumu, kāds izriet no iespējas zaudēšanas (spriedums Komisija/*Girardot*, minēts 277. punktā, EU:C:2008:107, 60. punkts), tā no minētā nav izsecinājusi, ka prasība atlīdzināt kaitējumu par iespējas zaudēšanu uzreiz būtu jānoraida kā nepieņemama vai nepamatota. Šajā gadījumā prasītāja ir izklāstījusi metodi, lai pietiekami precīzi aprēķinātu iespējas zaudēšanu. Atsaucoties uz spriedumu lietā *Girardot*, viņa ir lūgusi piemērot koeficientu algas vērtībai, proti, algai, kādu tā būtu saņēmusi, ja viņa būtu pieņemta darbā, sākot no 2005. gada jūnija AD 8 pakāpē, 4. līmenī, līdz 2026. gadam, ņemot vērā parasto ierēdņa karjeru un

pieskaitot atbilstošas iemaksas pensiju fondā un veselības apdrošināšanas iemaksas, kā arī ņemot vērā faktu, ka viņa bija vienīgā kandidāte, kas bija palikusi konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu sarakstā.

281 Tomēr prasītājas prasība atlīdzināt kaitējumu par iespējas tikt pieņemtai darbā zaudēšanu ir jānoraida, jo nepastāv pietiekami tieša saikne starp minētajiem zaudējumiem un ombuda izdarītajām nelikumībām.

282 Tas, ka ombuds 2006. gada 22. oktobra lēmumā bija sagrozījis Parlamenta atzinuma saturu (skat. iepriekš 102. punktu), nenozīmē, ka prasītāja bija zaudējusi iespēju tikt pieņemtai darbā. Pat ja ombuds būtu konstatējis, ka Parlaments savā atzinumā nav norādījis, ka piemēroto kandidātu saraksts, kurā bija iekļauts prasītājas vārds, ticis nosūtīs citām Savienības iestādēm un struktūrām, no tā ombuds nevarētu konstatēt ne to, ka minētais piemēroto kandidātu saraksts netika nosūtīts Savienības iestādēm un struktūram, ne arī to, ka prasītāja bija zaudējusi iespēju tikt pieņemtai darbā.

283 Runājot par to, ka ombuds neesot ievērojis rūpības pienākumu, ir jākonstatē, ka galvenais cēlonis prasītājas potenciālajai iespējas tikt pieņemtai darbā zaudēšanai bija meklējams Parlamenta, nevis ombuda darbībās. Tikai tad, ja Parlaments, pirmkārt, nebūtu informējis savus ĢD un citas Savienības iestādes un struktūras par prasītājas vārda iekļaušanu konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu sarakstā un, otrkārt, nebūtu iekļāvis prasītājas vārdu minētajā sarakstā tikpat ilgi, cik ilgi minētā konkursa piemēroto kandidātu sarakstā bija iekļauti citu šo konkursu izturējušo kandidātu vārdi, prasītāja potenciāli būtu zaudējusi iespēju tikt pieņemtai darbā.

284 Kaut arī ombuds konstatēja, ka Parlaments, saprātīgā termiņā nenosūtot saviem ĢD un citām Savienības iestādēm un struktūrām informāciju par prasītājas vārda iekļaušanu konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu sarakstā un nepaturot prasītājas vārdu piemēroto kandidātu sarakstā tikpat ilgi, cik ilgi tajā bija ietverti citu konkursu izturējušo kandidātu vārdi, nav izpildījis labas pārvaldības pienākumu, ombudam bija jāsadarbojas ar Parlamentu, lai rastu mierizlīgumu un izslēgtu sliktas pārvaldības gadījumus, kā arī apmierinātu prasītājas [vajadzības]. Ja mierizlīgums nav iespējams vai arī tas neizdodas, ombuds var izteikt kritisku komentāru vai arī sagatavot ziņojumu, kas ietver ieteikumu projektus, kā rezultātā var tikt sagatavots īpašs ziņojums ar ieteikumiem (skat. Lēmuma 94/262 3. panta 5.–7. punktu un Īstenošanas noteikumu 6.–8. pantu).

285 Kā ir atzinusi prasītāja, neviens no ombuda veiktajiem pasākumiem attiecībā pret Parlamentu nav juridiski saistošs. Fakts, ka sadarbības rezultātā tiek panākts mierizlīgums, ir atkarīgs gan no ombuda, gan Parlamenta. Ja nav saistošu pasākumu, kādus var noteikt ombuds attiecībā pret Parlamentu, tad šie pasākumi var tikt uzskatīti par noteicošo cēloni kaitējumam, kas ietver prasītājas iespējas tikt pieņemtai darbā zaudēšanu (šajā ziņā pēc analoģijas skat. spriedumu *Arizmendi* u.c../Padome un Komisija, minēts 275. punktā, EU:T:2009:530, 93. punkts).

286 Šis pēdējais vērtējums nevar tikt apšaubīts ar prasītājas argumentu, saskaņā ar kuru Parlaments vienmēr ir ievērojis ombuda ieteikumus un ka atteikums varētu būt bijis pamats celt pret Parlamentu prasību par zaudējumu atlīdzību. Prasītāja nav pierādījusi savu apgalvojumu attiecībā uz minēto ieteikumu ievērošanu. Turklāt, pat ja tas būtu pierādīts, tas neradītu pietiekami tiešu saikni starp ombuda izdarītajām nelikumībām un prasītājas iespējas tikt pieņemtai darbā zaudēšanu. Turklāt fakts, ka Parlamenta atteikums ievērot ieteikumus varētu būt pamats prasībai par zaudējumu atlīdzību, nepadara pašus ieteikumus par saistošiem.

287 Visbeidzot, runājot par ombuda veikto saprātīga termiņa neievērošanu (skat. iepriekš 252. un nākamos punktus), ir jākonstatē, ka ombuda novēlotās atbildes uz dažām prasītājas vēstulēm nevar būt noteicošais cēlonis tam, ka prasītāja zaudēja iespēju tikt pieņemtai darbā. Nepastāv pietiekami tieša saikne starp minēto atbilžu novēlotu nosūtīšanu un to, ka prasītāja zaudēja iespēju tikt pieņemtai darbā kā ierēdnei. Nevar tikt pieņemts, ka saprātīgā termiņā sniegtai atbildei būtu cits, prasītājai labvēlīgāks saturs.

3. Par morālo kaitējumu un cēloņsakarību starp šo kaitējumu un ombuda izdarītajām nelikumībām

288 Vispirms ir jānorāda, ka apgalvotā Parlamenta negatīvā attieksme pret prasītāju nav uzskatāma par ombuda izdarītu nelikumību, kas nozīmē, ka šī iemesla dēļ nevar tikt piešķirta nekāda morāla atlīdzība šajā lietā, kas attiecas vienīgi uz Savienības atbildību ombuda rīcības dēļ.

289 Turklāt prasītājas apgalvojums, saskaņā ar kuru ombuda izdarītās nelikumības "izraisīja naudas zudumu", attiecas uz materiālu kaitējumu. Tomēr jākonstatē, ka šāds apgalvojums ir pārāk neskaidrs, lai varētu noteikt, vai minētais kaitējums ir reāls un konkrēts, kas nozīmē, ka šim apgalvojumam nav nozīmes šī strīda atrisināšanā.

290 Turpinājumā, ciktāl prasītāja uzskata, ka ombuda izdarītās nelikumības radīja sajūtu, ka tiek izšķērdēts laiks un enerģija, un viņa zaudēja ticību šai iestādei, ir jānorāda, ka ir skaidrs, ka Parlamenta atzinuma satura sagrozīšana un rūpības neievērošana, veicot izmeklēšanas darbības saistībā ar 2007. gada 22. oktobra lēmumu, noteikti ietekmēja prasītājas ticību iestādei, kas tikusi izveidota, lai cīnītos pret Savienības iestāžu veiktiem sliktas pārvaldības gadījumiem. Tāpat ombuda uzsāktās izmeklēšanas kontekstā ombuda izdarītā rūpības neievērošana, veicot izmeklēšanas darbības saistībā ar diskriminācijas pastāvēšanu sakarā ar termiņu, cik ilgi prasītājas vārds bija iekļauts konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu sarakstā, salīdzinājumā ar termiņu, cik ilgi šajā sarakstā bija iekļauti citu šo konkursu izturējušo kandidātu vārdi, noteikti negatīvi ietekmēja prasītājas ticību ombuda birojam. Nesaprātīgais termiņš, kādā tika atbildēts uz dažām prasītājas vēstulēm, kurās viņa prasīja atsākt izmeklēšanu tāpēc, ka 2007. gada 22. oktobra lēmumā bija kļūda, pastiprināja šo negatīvo reakciju. Turklāt minētās kļūdas prasītājai radīja sajūtu, ka viņa izšķērdē savu laiku un enerģiju, lai paziņotu ombudam par sliktas pārvaldības gadījumu no Parlamenta puses, ciktāl tas attiecās uz viņas vārda iekļaušanu minētajā sarakstā.

291 Kaitējumu, kāds tika radīts ar ombuda izdarītajām nelikumībām, tika samazināts, pēdējam minētajam uzņemoties veikt noteiktas darbības. Kļūdainās informācijas pārņemšanu no Parlamenta atzinuma 2007. gada 22. oktobra lēmumā ombuds izlaboja 2010. gada 29. jūnijā (skat. iepriekš 166. punktu). Ombuds atvainojās par novēlotajām atbildēm un kļūdām. Visbeidzot, ombuds pēc savas iniciatīvas uzsāka jaunu izmeklēšanu.

292 Tomēr šajā gadījumā ar iepriekš 291. punktā minētajām darbībām, kādas uzņēmās veikt ombuds, nav pietiekami, lai pilnībā kompensētu morālo kaitējumu, kāds tika nodarīts nelikumību dēļ. Patiesībā ombuds uzsāka izmeklēšanu pēc savas iniciatīvas tikai labu laiku pēc tam, kad prasītāja bija paziņojusi par kļūdām 2007. gada 22. oktobra lēmumā, un tā tika uzsākta tikai pēc Parlamenta locekļa iesaistīšanās. It īpaši, runājot par Parlamenta atzinuma satura sagrozīšanu, ko izdarīja ombuds minētajā lēmumā, ir jākonstatē, ka par to paziņoja prasītāja savā 2008. gada 1. augusta vēstulē un ka ombuds sākotnēji neizlaboja šo sagrozījumu (skat. 2008. gada 1. oktobra vēstuli). Tikai pēc *P*. k-dzes 2010. gada 1. jūnija vēstules un vairāk nekā pusotru gadu pēc tam, kad prasītāja bija paziņojusi par minēto sagrozīšanu, ombuds savā 2010. gada 29. jūnija vēstulē atzina minēto kļūdu un to izlaboja. Šādos apstākļos ombuda atvainošanās un kļūdas izlabošana neļauj pilnībā kompensēt morālo kaitējumu, kāds bija nodarīts prasītājai šīs sagrozīšanas rezultātā. Turklāt izmeklēšana, ko ombuds uzsāka pēc savas iniciatīvas, neļāva pilnībā atlīdzināt morālo kaitējumu, kāds tika nodarīts tāpēc, ka ombuds neievēroja rūpības pienākumu izmeklēšanās, kas tika veiktas pēc sūdzības, jo ombuds nepabeidza izmeklēšanu jautājumā par to, vai Parlamenta ĢD un citām Savienības iestādēm un struktūrām tika nosūtīts piemēroto kandidātu saraksts, kurā bija iekļauts prasītājas vārds. Ar faktu, ka prasītāja iebilda pret šīs izmeklēšanas uzsākšanu, nevar tikt apšaubīts fakts, ka prasītāja zaudēja paļāvību sakarā ar to, ka ombuds neievēroja rūpības pienākumu, veicot izmeklēšanu pēc sūdzības. Tieši pretēji, viņas iebilšana pret izmeklēšanu, ko ombuds uzsāka pēc savas iniciatīvas, bija pamatota ar minēto paļāvības zaudēšanu. Visbeidzot, ombuda atvainošanās neļauj pilnībā atlīdzināt morālo kaitējumu, kas saistīts ar prasītājas paļāvības zudumu, ko izraisīja ombuda izdarītā rūpības pienākuma

neievērošana, veicot izmeklēšanu pēc sūdzības jautājumā par termiņu, cik ilgi prasītājas vārds bija iekļauts konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu sarakstā un cik ilgi šajā sarakstā bija iekļauti citu minēto konkursu izturējušo kandidātu vārdi.

293 Tāpat ombuda izdarītās nelikumības ir uzskatāmas arī par noteicošo cēloni tam, ka prasītāja zaudēja paļāvību ombuda iestādei, un uzskatam, ka sūdzība bija laika un enerģijas izšķērdēšana. Līdz ar to pastāv cēloņsakarība starp minētajām nelikumībām un apgalvoto morālo kaitējumu iepriekš 275. punktā minētās judikatūras izpratnē.

294 Visbeidzot, morālā kaitējuma, kāds tika nodarīts prasītājai ombuda izdarīto nelikumību dēļ, summa, ņemot vērā šīs lietas apstākļus, ir jānovērtē *ex æquo et bono* EUR 7000 apmērā.

III – *Par lūgumiem veikt procesa organizatoriskos un pierādījumu savākšanas pasākumus un par jaunu iebildumu iesniegšanu*

A – *Par replikas rakstā pārņemtajiem lūgumiem*

295 Kā tika izklāstīts iepriekš 46. un nākamajos punktos, prasītāja lūdza Vispārējo tiesu noteikt konkrētus procesa organizatoriskos un pierādījumu savākšanas pasākumus.

296 Pirmkārt, runājot par lūgumu iesniegt dokumentus, kas ietverti pārbaudāmās lietas materiālos, ir jānorāda, ka prasītāja iesniedza šos dokumentus Vispārējā tiesā pēc tam, kad tā bija ieguvusi piekļuvi šiem dokumentiem tiesvedībā lietā F-9/12 (skat. prasītājas 2012. gada 25. aprīļa un 6. jūnija vēstules). Pirmās palātas priekšsēdētājs atzina, ka šie dokumenti tiks ietverti lietā, neskarot vērtējumu par minēto dokumentu pieņemamību un atbilstību (skat. 2012. gada 23. maija un 2012. gada 19. jūnija lēmumus).

297 Vispārējā tiesa uzskata, ka šo dokumentu iesniegšana ir pieņemama un atbilstoša šī strīda atrisināšanai (skat. iepriekš 94. un nākamos punktus). Tāpēc, kā to atzina prasītāja savā 2012. gada 25. aprīļa vēstulē, lūgums veikt procesa organizatoriskos pasākumus, kas tika izteikts replikas rakstā, ir zaudējis priekšmetu. Vienīgi tā 2007. gada 14. maija dokumenta "pooling" daļa, kuras konfidencialitāte nav tikusi atcelta, joprojām ir lūguma veikt procesa organizatoriskos pasākumus priekšmets. Šajā ziņā neatkarīgi no tā, vai konfidencialitātes saglabāšana attiecībā uz noteiktām šī dokumenta daļām ir pamatota, Vispārējā tiesa uzskata, ka šīs lietas risinājums neprasa pilnīgu piekļuvi šim dokumentam.

298 Otrkārt, tāpat priekšmetu ir zaudējis arī lūgums iesniegt 2007. gada 24. un 31. maija vēstules attiecībā uz konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu saraksta spēkā esamības termiņa pagarināšanu, jo šīs vēstules tika pievienotas atbildes rakstā uz repliku.

299 Treškārt, ciktāl runa ir par lūgumu uzaicināt ierasties uz tiesas sēdi *Diamandouros* k-gu, agrāko ombudu, kā arī Ombuda un Parlamenta darbiniekus, kuri bija atbildīgi par prasītājas lietu (skat. iepriekš 46. punktu), Vispārējā tiesa uzskata, ka tā ir ieguvusi pietiekamu informāciju no lietas materiāliem, kas tikuši iesniegti šajā lietā, lai atbildētu uz dažādiem prasītājas izvirzītajiem iebildumiem. Līdz ar to nav jāuzklausa minētās personas.

B – *Par lūgumiem, kas tika izteikti pēc atbildes raksta uz repliku*

1. Ievads

300 Pēc atbildes raksta uz repliku prasītāja 2012. gada 25. aprīlī, 6. jūnijā, 23. oktobrī un 19. decembrī, kā arī 2013. gada 6. novembrī lūdza dot iespēju iesniegt jaunus pierādījumus un jaunus argumentus savas prasības pamatošanai. Dažās no šīm vēstulēm viņa arī lūdza Vispārējo tiesu veikt jaunus procesa organizatoriskos un pierādījumu savākšanas pasākumus.

301 Konkrētāk, savās 2012. gada 25. aprīļa un 6. jūnija vēstulēs prasītāja izvirzīja trīs jaunus iebildumus.

302 Pirmkārt, prasītāja uzskatīja, ka fakts, ka Parlamenta Juridiskā dienesta darbiniekam tika nodota kopija vēstulei, ko Parlaments bija nosūtījis Padomei 2006. gada 21. februārī, apstiprinot, ka Parlaments vēlējās kaitēt prasītājai, kā viņa to norādīja sūdzībā. Pēc viņas domām, fakts, ka netika veikta izmeklēšana par iemesliem, kāpēc minētā juridiskā dienesta darbinieka rīcībā tika nodota minētās vēstules kopija, esot bijis šķērslis patiesības atklāšanai. Turklāt viņa norādīja, ka ombuds neesot prasījis atcelt konfidencialitāti minētajai vēstulei.

303 Otrkārt, prasītāja uzskatīja, ka no Parlamenta aizstāvības raksta lietā F-9/12 izrietot, ka viņas lieta tikusi iznīcināta nevis 2010. gada martā, bet gan 2010. gada jūlijā, proti, pēc tam, kad ombuds pēc savas iniciatīvas 2010. gada 29. jūnijā uzsāka izmeklēšanu. Viņa no minētā secināja, ka Parlaments apzināti esot iznīcinājis viņas lietu.

304 Treškārt, prasītāja uzskatīja, ka fakts, ka ombuds un Parlaments izdzēsa konkursu, kas tika rīkoti administratoriem ar un bez specializāciju, piemēroto kandidātu sarakstus 2007. gada 14. maija dokumentā "pooling", esot satraucošs. Pēc viņas domām, Parlaments konfidencialitātes jēdzienu esot interpretējis ļoti subjektīvi, jo konkursu, kas tika rīkoti personām, kuru galvenā valoda nebija franču valoda, piemēroto kandidātu saraksti netika izdzēsti. Tāpēc viņa bija pārliecināta, ka bija vajadzība pēc administratoriem.

305 Savā 2012. gada 23. oktobra vēstulē prasītāja lūdza Vispārējai tiesai procesa organizatorisko un pierādījumu savākšanas pasākumu ietvaros uzaicināt Parlamentu iesniegt tā 2011. gada 30. jūnija lūgumu ombudam un ombudu – 2011. gada 1. jūlija atbildi Parlamentam, kuri bija iereģistrēti reģistros attiecībā uz ombuda rīcībā esošo dokumentu nosūtīšanu pēc tam, kad viņš 2007. gada maijā bija veicis pārbaudi Parlamentā.

306 2012. gada 19. decembrī prasītāja prasības pamatošanai iesniedza jaunus pierādījumus, kurus tā ieguvusi pēc tam, kad Parlaments un Padome bija atbildējuši uz Civildienesta tiesas veiktajiem procesa organizatoriskajiem pasākumiem lietā F-9/12. Pamatojoties uz šiem pierādījumiem, prasītāja izteica šādus iebildumus.

307 Pirmkārt, prasītāja atkārtoja savu apgalvojumu, saskaņā ar kuru viņas lieta esot tikusi iznīcināta pēc tam, kad ombuds pēc savas iniciatīvas uzsāka izmeklēšanu. Pēc viņas domām, ombuda klusēšana par Parlamenta meliem par konkursa lietas materiālu iznīcināšanu esot bijis šķērslis patiesības noskaidrošanai. Turklāt viņa apgalvoja, ka ombuds neesot veicis izmeklēšanu par to, ka Parlaments nelikumīgi iznīcināja viņas lietu.

308 Otrkārt, prasītāja pārmet ombudam, ka tas neesot uzskatījis, ka Parlaments ir īstenojis sliktu pārvaldību, kaut arī Parlaments neiesniedza ne attiecīgo piemēroto kandidātu sarakstu 2005. gada jūnija redakcijā, ne arī minētā saraksta gala novērtējumu kopiju.

309 Treškārt, prasītāja uzskatīja, ka viņa neesot tikusi informēta ne par vakantajiem vispārējo administratoru ar A 7 pakāpi amatiem laikposmā no 2005. gada jūnija līdz 2007. gada augustam, ne arī par pagaidu darbinieku skaitu, kuru profils šajā laika periodā tika izsludināts Savienības iestādēs un struktūrās. Pēc viņas domām, šāda informācija ļautu pierādīt, ka viņai bija visas iespējas tikt pieņemtai darbā, un to būtu pierādījusi lojāla ombuda izmeklēšana. Tāpēc viņa lūdza Vispārējai tiesai veikt jaunu procesa organizatorisko pasākumu ar mērķi uzzināt vakantos vispārējo administratoru amatus Parlamentā un Padomē laikposmā no 2005. gada līdz 2007. gada augustam, kā arī pagaidu darbinieku vai līgumdarbinieku ar līdzīgu profilu skaitu, kuri tikuši pieņemti darbā šajā laika periodā, kā arī darbā pieņemto personu pilsonības.

310 Arī 2012. gada 19. decembra vēstulē prasītāja lūdza veikt jaunus procesa organizatoriskos pasākumus, proti, pirmkārt, uzaicināt Padomi iesniegt kopijas vēstulēm, kuras prasītāja tai nosūtīja 2006. gada 9. februārī un 2007. gada 23. janvārī, un, otrkārt, uzaicināt Padomi un Parlamentu iesniegt kopiju vēstulei, kuru Padome ar *E.* k-dzes starpniecību nosūtīja Parlamentam 2006. gada februārī, lai pieprasītu viņas *curriculum vitae* un kandidatūras pieteikumu, kā arī jebkuru citu iespējamo saraksti, kādu Padome lūgusi Parlamentam viņas sakarā un attiecībā uz viņas kandidatūru.

311 2013. gada 6. novembrī prasītāja lūdza uzaicināt ierasties uz tiesas sēdi *O'Reilly* k-dzi, jauno ombudu, lai uzzinātu viņas nostāju jautājumā par viņas priekšgājēja pieļautajām kļūdām un to, kādā mērā viņa tās uzņemas vai atzīst.

2. Vērtējums

a) Par Parlamenta Juridiskā dienesta locekļa iesaistīšanu

312 Ciktāl prasītāja apgalvo, ka 2006. gada 21. februāra vēstule ir pirmais pierādījums tam, ka Parlaments iebilda pret viņas pieņemšanu darbā, Vispārējā tiesa uzskata, ka, ņemot vērā sūdzību, 2007. gada 22. oktobra lēmumu un to, ka prasītāja pēc atbildes raksta uz repliku iesniegšanas bija informēta par 2006. gada 21. februāra vēstuli, šis jaunais iebildums ir pieņemams.

313 Turpretim fakts, ka Parlamenta Juridiskā dienesta locekļa rīcībā bija kopija vēstulei, kuru 2006. gada 21. februārī bija nosūtījis Parlamenta ierēdnis, nosūtot prasītājas *curriculum vitae* un kandidatūras pieteikumu Padomes atbildīgajai personai, nav uzskatāms par pirmo pierādījumu tam, ka Parlaments kavēja jebkādu prasītājas iecelšanu amatā. Patiesībā šis fakts nepierāda, ka Parlaments jau *a priori* bija pret prasītājas kandidatūru. Kopiju Juridiskā dienesta locekļa rīcībā var izskaidrot ar administrācijas vēlmi nodrošināt procedūru likumību, iesaistot attiecīgās iestādes juridisko dienestu. Šāda piemēroto procedūru likumības pārbaude ir daļa no juridiskā dienesta likumīgajiem pienākumiem.

314 2008. gada 13. marta atzinums par paziņošanu par iepriekšēju pārbaudi, ko saņēma Eiropas Parlamenta par datu aizsardzību atbildīgais pārstāvis un uz ko ir norādījusi prasītāja, šajā ziņā nav atbilstošs, jo runa ir par atzinumu pēc attiecīgās vēstules, un *curriculum vitae* un prasītājas kandidatūras pieteikuma nosūtīšana Parlamenta Juridiskajam dienestam var tikt pamatota, ņemot vērā šī dienesta likumīgos uzdevumus.

315 Visbeidzot, ciktāl prasītāja norāda, ka ombuds nekad nav prasījis atcelt konfidencialitāti šim dokumentam, Vispārējā tiesa uzskata, ka, tā kā prasītāja nav paskaidrojusi, kāpēc ombudam bija jāprasa minētā atcelšana, šim apsvērumam šajā gadījumā nav nozīmes.

b) Par lietas iznīcināšanu, ko izdarīja Parlaments

316 Prasītāja apgalvo, ka Parlaments ir apzināti iznīcinājis viņas lietu pēc 2010. gada 29. jūnija, proti, pēc datuma, kad ombuds uzsāka izmeklēšanu. Viņa balsta šo apgalvojumu uz 2011. gada 30. jūnija un 1. jūlija vēstulēm, ar kurām apmainījās Parlaments un ombuds, uz šajā lietā iesniegtajam iebildumu

rakstam pievienoto pielikumu, kurā saraksta veidā ir uzskaitīti dokumenti, kuri ietilpst ombuda lietas materiālos attiecībā uz sūdzību, un uz faktu, ka iebildumu rakstā lietā F-9/12 Parlaments ir norādījis, ka prasītājas lieta tikusi iznīcināta 2010. gada jūlijā.

317 Šajā ziņā ir jānorāda, ka ombuds ir iesniedzis 2011. gada 30. jūnija un 1. jūlija vēstules, kas nozīmē, ka lūgums veikt procesa organizatoriskos pasākumus šajā ziņā ir zaudējis priekšmetu.

318 Turklāt ombuds šajā lietā ir norādījis, ka Parlaments prasītājas lietu iznīcināja 2010. gada martā, proti, pirms viņš pēc savas iniciatīvas uzsāka izmeklēšanu.

319 Apsvērumos par procesa organizatoriskajiem pasākumiem lietā F-9/12 Parlaments ir norādījis, ka tas ir pieļāvis kļūdu, norādot prasītājas lietas iznīcināšanas datumu. Tas ir izlabojis šo datumu un apstiprinājis, ka prasītājas lieta tika iznīcināta 2010. gada martā.

320 Turklāt pretēji prasītājas apgalvotajam no 2011. gada 30. jūnija un 1. jūlija vēstulēm neizriet, ka šajos datumos Parlamenta rīcībā joprojām bija prasītājas lieta. Tieši pretēji, 2011. gada 30. jūnija vēstulē, norādījis, ka prasītājas lieta tikusi iznīcināta, Parlamenta pārstāvis lūdza to ombuda lietas materiālu kopiju, kuri atbilda Parlamenta lietas materiāliem, kuru kopiju ombuds bija saņēmis izmeklēšanas laikā.

321 Visbeidzot, kaut arī dokumentos, kuri ietilpst ombuda lietas materiālos par sūdzību, atsauce uz "konfidenciāliem dokumentiem, kas iegūti, pārbaudot lietas materiālus" parādās hronoloģiski laikposmā no 2010. gada 1. līdz 10. jūnijam, šis fakts nepierāda, ka Parlaments neiznīcināja minētos dokumentus 2010. gada martā. No 2010. gada 10. jūnija piezīmes lietas materiālos izriet, ka bija laika nobīde starp brīdi, kad šos dokumentus saņēma ombuds pēc Parlamenta lietas pārbaudes, un to ierēģistrēšanu ombuda lietas materiālos.

322 Ņemot vērā iepriekš minēto, prasītāja nav pierādījusi, ka Parlaments iznīcināja viņas lietu pēc tam, kad ombuds bija uzsācis izmeklēšanu. Turklāt iepriekš 209. un nākamajos punktos izklāstīto iemeslu dēļ ombuds nav pieļāvis kļūdu, neizmeklējot, kāpēc Parlaments iznīcināja prasītājas lietu.

c) Par vakantajiem amatiem laikposmā no 2005. līdz 2007. gadam

323 Prasītāja, lai pierādītu, ka, ja Parlaments nebūtu licis šķēršļus viņas iecelšanai amatā, viņai bija visas iespējas tikt pieņemtai darbā laikposmā no 2005. gada jūnija līdz 2007. gada augustam, prasa iesniegt vakanto vispārējo administratoru ar A 7 pakāpi amatu laikposmā no 2005. gada jūnija līdz 2007. gada augustam sarakstus un norādīt pagaidu darbinieku skaitu, kuriem bija prasītājas profils un kuri tika iecelti amatā šajā laika periodā, kā arī darbā pieņemto personu pilsonību.

324 Vispārējā tiesa uzskata, ka nav jāatbild uz šo prasību, jo ombuds neuzskatīja, ka prasītājai nebija nekādas iespējas tikt pieņemtai darbā. Ja ombuds būtu uzskatījis, ka prasītājai nebija nekādas iespējas tikt pieņemtai darbā, tad viņš nebūtu veicis izmeklēšanu par to, vai tika izplatīta informācija par viņas iekļaušanu konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu sarakstā.

d) Par izlaidumiem 2007. gada 14. maija dokumentā "pooling"

325 2007. gada 14. maija dokuments "pooling" ietver informāciju par Parlamentu un citām Savienības iestādēm. Informāciju, kura palika konfidenciālajā redakcijā, kuru ombuds nosūtīja Vispārējai tiesai, ievietoja Parlaments, un tā attiecās uz citām Savienības iestādēm. Pretēji prasītājas apgalvotajam datu izlaišana nerada ne bažas, ne arī ir uzskatāma par Parlamenta veiktu subjektīvu konfidencialitātes interpretāciju. Parlamentam nav pienākuma izpaust citu iestāžu datus bez pēdējo minēto piekrišanas.

326 Turklāt un katrā ziņā jautājums par to, vai bija citi pieejamie amati administratoriem ar franču valodu kā galveno valodu, neizriet no 2007. gada 14. maija dokumenta "pooling", kā to, šķiet, prezumē prasītāja. Šajā sarakstā ir norādītas personas, kuru vārdi ir iekļauti piemēroto kandidātu sarakstā, nevis informācija par to, vai iestādēs ir amatu vakances.

327 Ņemot vērā šos elementus, ir jānoraida iebildumi, kurus izvirzījusi prasītāja attiecībā uz 2007. gada 14. maija dokumenta "pooling" noteiktu daļu konfidencialitāti savās 2012. gada 25. aprīļa un 6. jūnija vēstulēs.

e) Par to, ka Parlaments neiesniedza attiecīgo piemēroto kandidātu sarakstu tā 2005. gada jūnija redakcijā un gala novērtējumu sarakstu

328 Attiecībā uz apgalvojumu, ka piemēroto kandidātu saraksts, kurā bija ietverts prasītājas vārds, vispār neesot ticis sagatavots, ir jānorāda, ka 2005. gada 19. maija vēstulē Parlamenta ģenerālsekretārs informēja prasītāju, ka viņas vārds kopš šī brīža ir iekļauts konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu sarakstā. Turklāt prasītāja pati iesniedza šajā tiesvedībā kopiju Parlamenta personāla ģenerāldirektora 2005. gada 17. maija vēstulei, kurā ticis konstatēts, ka prasītājas vārds ir minētajā sarakstā. No minētā izriet, ka no juridiskā viedokļa ir pietiekami pierādīts, ka Parlaments patiešām ir pierādījis šāda saraksta pastāvēšanu.

329 Runājot par iebildumu, saskaņā ar kuru ombuds neesot konstatējis Parlamenta pieļautu sliktas pārvaldības gadījumu tāpēc, ka tas nevarēja iesniegt gala novērtējumu saraksta kopiju piemēroto kandidātu sarakstam, kurā būtu ietverts prasītājas vārds, ir jākonstatē, ka runa ir par jaunu iebildumu, kas nav uzskatāms par pastāvoša iebilduma paplašināšanu vai par iebildumu, kas ir balstīts uz jaunu faktu. Tāpēc šis iebildums ir nepieņemams. Ciktāl prasītājas iebildums ir jāsaprot kā tāds, kas attiecas uz to, ka netika pārbaudīta gala novērtējumu saraksta esamība, ir jāatsaucas uz vērtējumu, kāds tika ietverts iepriekš 97. un nākamajos punktos.

f) Par lūgumu iesniegt *E.* k-dzes e-pasta ziņu

330 Prasītāja prasa iesniegt *E.* k-dzes e-pasta ziņu, uz kuru Parlaments atbildēja 2006. gada 21. jūnijā, tāpēc ka minētā e-pasta ziņa ietvēra informāciju, kas apstiprināja, ka Parlaments nebija nosūtījis attiecīgo piemēroto kandidātu sarakstu. Viņa būtībā uzskata, ka šī e-pasta ziņa potenciāli ļautu pierādīt, ka Padome pati uzzināja par prasītājas kandidatūru, nevis ka Parlaments viņai nosūtīja minēto sarakstu.

331 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka no 2006. gada 21. februāra e-pasta ziņas izriet, ka Parlamenta darbinieks nosūtīja prasītājas *curriculum vitae* un kandidatūras pieteikumu *E.* k-dzei, kura bija Padomes darbiniece, pēc pēdējās minētās lūguma. 2006. gada 21. februāra e-pasta ziņa bija daļa no dokumentiem, kas ietilpa "lietas materiālos", kuri bija sagatavoti ombuda pārbaudei (skat. iepriekš 93. punktu un prasītājas 2012. gada 6. jūnija vēstuli). 2007. gada 22. oktobra lēmumā ombuds norādīja, ka pārbaude apstiprināja, ka prasītājas *curriculum vitae* ticis nosūtīts "dienestam", kurš vēlējās iegūt informāciju šajā sakarā, proti, Padomei.

332 Tomēr šajā lietā ir pietiekami pierādīts, ka ombuds nevarēja pierādīt apgalvojumus, kas bija ietverti 2007. gada 22. oktobra lēmumā par atbilstošu citu Savienības iestāžu un struktūru informēšanu par prasītājas vārda iekļaušanu konkursa EUR/A/151/98 piemēroto kandidātu sarakstā. 2006. gada 21. februāra e-pasta ziņa neatspēko šo secinājumu. Līdz ar to šajā gadījumā nav jāiesniedz pieprasītais dokuments.

333 Turklāt prasība iesniegt 2006. gada 9. februāra un 2007. gada 23. janvāra vēstules attiecas uz to pašu jautājumu. Līdz ar to iepriekš 332. punktā izklāstīto iemeslu dēļ šis prasītājas lūgums nav jāapmierina.

g) Par lūgumu uzaicināt uz tiesas sēdi *O'Reilly* k-dzi

334 Lūgums veikt pierādījumu savākšanas pasākumu, kas ietver rīkojuma par *O'Reilly* k-dzes uzaicināšanu uz tiesas sēdi izdošanu, ir jānoraida. Vispārējā tiesa uzskata, ka ar šajā lietā iesniegtajiem lietas materiāliem ir pietiekami, lai novērtētu prasītājas prasības pamatotību.

Secinājumi

335 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, šī prasība ir jāapmierina daļēji.

336 Gan izmeklēšanā pēc prasītājas sūdzības, kuras rezultātā tika pieņemts 2007. gada 22. oktobra lēmums, gan pēc savas iniciatīvas uzsāktajā izmeklēšanā, kuras rezultātā tika pieņemts 2011. gada 31. marta lēmums, ombuds ir pieļāvis nelikumības. Šīs nelikumības, kuras ietvēra faktu sagrozīšanu, rūpības neievērošanu, veicot noteiktus izmeklēšanas uzdevumus, un saprātīga termiņa neievērošanu, ir pietiekami būtiskas, lai varētu izraisīt Savienības atbildības iestāšanos. Tās neradīja prasītājas apgalvoto materiālo kaitējumu, taču radīja morālu kaitējumu, kas tika novērtēts *ex æquo et bono* EUR 7000 apmērā.

337 Pārējā daļā prasītājas prasību noraidīt.

Par tiesāšanās izdevumiem

338 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 3. punktam, ja lietas dalībniekiem spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, Vispārējā tiesa var nolemt, ka tiesāšanās izdevumi ir jāsadala.

339 Šajā gadījumā gan ombudam, gan prasītājai spriedums vairākos pamatos ir nelabvēlīgs. Tāpēc ir jāpiespriež prasītājai segt pusi savu un atlīdzināt pusi ombuda tiesāšanās izdevumu un ir jāpiespriež ombudam segt pusi savu un atlīdzināt pusi prasītājas tiesāšanās izdevumu.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta)

nospriež:

1) piespriest Eiropas ombudam izmaksāt *Claire Staelen* kompensāciju EUR 7000 apmērā;

2) pārējā daļā prasību noraidīt;

3) ombuds sedz pusi savu, kā arī atlīdzina pusi *C. Staelen* tiesāšanās izdevumu;

4) *C. Staelen* sedz pusi savu, kā arī atlīdzina pusi ombuda tiesāšanās izdevumu.

Prek Labucka Kreuschitz

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2015. gada 29. aprīlī.

[Paraksti]

Satura rādītājs

Tiesvedības priekšvēsture 2

I – Fakti, kas radās pirms sūdzības iesniegšanas ombudam 1

II – Par ombudam iesniegto sūdzību 3

III – Par izmeklēšanu, kas tika veikta pēc ombuda iniciatīvas 4

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi 6

Juridiskais pamatojums 8

I – Par pieņemamību 8

II – Par lietas būtību 9

A – Ievads 9

B – Par judikatūru Savienības ārpuslīgumiskās atbildības iestāšanās jomā 9

C – Par apgalvotajām nelikumībām 11

1. Par nelikumībām, pārkāpjot Lēmuma 94/262 3. panta 1. punktu, Īstenošanas noteikumu 5. un 9.2. pantu, neizpildot pienākumu ņemt vērā ierēdņu intereses, kā arī pārkāpjot labas pārvaldības principu 11

a) Sākotnējie apsvērumi 11

b) Par nelikumībām, pārkāpjot Lēmuma 94/262 3. panta 1. punktu, Īstenošanas noteikumu 5. un 9.2. pantu, neizpildot pienākumu ņemt vērā ierēdņu intereses, kā arī pārkāpjot labas pārvaldības principu izmeklēšanu attiecībā uz 2007. gada 22. oktobra lēmumu kontekstā 13

Ievads 13

Par pieļautajām nelikumībām 13

Par pietiekami būtiska pārkāpuma esamību 21

Secinājums 21

c) Par nelikumībām, pārkāpjot Lēmuma 94/262 3. panta 1. punktu, Īstenošanas noteikumu 5. un 9.2. pantu, neizpildot pienākumu ņemt vērā ierēdņu intereses, kā arī pārkāpjot labas pārvaldības principu saistībā ar 2011. gada 31. marta lēmumu .. 22

d) Secinājums 23

2. Par nelikumībām, kuras saistītas ar acīmredzamām kļūdām vērtējumā 24

a) Ievads 25

b) Par Parlamenta atzinuma minēšanu 2007. gada 22. oktobra lēmumā 25

c) Par labojumiem 2007. gada 22. oktobra lēmumā 25

d) Par piemēroto kandidātu saraksta nodošanu citu iestāžu rīcībā 26

e) Par 2007. gada 22. oktobra lēmuma 2.2. punktu 29

f) Par piemēroto kandidātu saraksta spēkā esamības termiņu 29

g) Par prasītājas lietas materiālu iznīcināšanu 31

h) Par atbildi uz 2007. gada 15. maija vēstuli 33

i) Par izmeklēšanas neveikšanu attiecībā uz Parlamenta iebilšanu pret [prasītājas] iecelšanu amatā 33

j) Secinājums 34

3. Par nelikumībām sakarā ar to, ka ombuds neesot bijis taisnīgs, objektīvs un neatkarīgs, kā arī esot rīkojies ļaunticīgi un nepareizi izmantojis pilnvaras 32

4. Par nelikumībām, kas tika izdarītas sakarā ar to, ka netika izpildīts pienākums ņemt vērā ierēdņu intereses, netika ievēroti "labas pārvaldības" un saprātīga termiņa principi, kā arī tika pārkāpts Labas administratīvās prakses kodeksa 14. un 17. pants un Pamattiesību hartas 41. pants 35

a) Ievads 24

b) Par saprātīgu termiņu 36

c) Par labas administratīvās prakses kodeksa ievērošanu 37

d) Par piekļuves lietai neesamību 38

e) Secinājums 38

D – Par zaudējumiem un cēloņsakarību 38

1. Sākotnējie apsvērumi 38

2. Par materiālo kaitējumu un cēloņsakarību starp šo kaitējumu un ombuda izdarītajām nelikumībām 39

3. Par morālo kaitējumu un cēloņsakarību starp šo kaitējumu un ombuda izdarītajām nelikumībām 41

III – Par lūgumiem veikt procesa organizatoriskos un pierādījumu savākšanas pasākumus un par jaunu iebildumu iesniegšanu 42

A – Par replikas rakstā pārņemtajiem lūgumiem 42

B – Par lūgumiem, kas tika izteikti pēc atbildes raksta uz repliku 43

1. Ievads 43

2. Vērtējums 44

a) Par Parlamenta Juridiskā dienesta locekļa iesaistīšanu 44

b) Par lietas iznīcināšanu, ko izdarīja Parlaments 44

c) Par vakantajiem amatiem laikposmā no 2005. līdz 2007. gadam 45

d) Par izlaidumiem 2007. gada 14. maija dokumentā "pooling" 45

e) Par to, ka Parlaments neiesniedza attiecīgo piemēroto kandidātu sarakstu tā 2005. gada jūnija redakcijā un gala novērtējumu sarakstu 46

f) Par lūgumu iesniegt E. k-dzes e-pasta ziņu 46

g) Par lūgumu uzaicināt uz tiesas sēdi O'Reilly k-dzi 47

Secinājumi 47

Par tiesāšanās izdevumiem 47